

Giới thiệu Chứng Cú Không Tiếng Động

Thể loại: trinh thám, hiện đại, sủng

Tình trạng: đang sáng tác

Tình trạng edit : đang tiến hành

Edit + Beta: Cải Trắng + Cải Xanh

Bìa: Cải Xanh

Nhaanh vật chính gồm có một người là đội phó đội cảnh sát uy vũ còn một người là anh chàng pháp y khô khan

Câu chuyện xoay quanh những vụ án xảy ra ở thôn quê vùng núi xa xôi, hay là vụ án mưu sát không có hung khí, vụ án giết người trong phòng kín, cô dâu bỏ trốn trước giờ cử hành hôn lễ...

Khi nhân cách của bạn đang ở góc khuất, bị bóng đêm bao lấy, lửa gạt mọi người xung quanh, thì xin hãy nhắm mắt lại và nghe, chân tướng muốn công bố rồi

1 Sủng văn, tình cảm từng bước từng bước một đẩy mạnh.

2 Vụ án được dựng lên không có thực.

Bạn đang đọc truyện *Chứng Cú Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thi thể nữ

Edit: Cải Trắng

Tháng bảy ở Dung thành, nhiệt độ thật sự nóng như cái lò vậy.

Ánh mặt trời chiếu xuống như muốn thiêu đốt mặt đất. Sức nóng của nó như muốn thâm nhập vào từng lỗ chân lông của con người, giờ tới hô hấp không thôi cũng nóng. Cái nóng đó như không khí được ngưng tụ ở lồng ngực mỗi người vậy, trái tim cứ đập, chạm vào nó là không khác gì bom nổ.

Doãn Thu đứng tựa vào cửa tiệm mát xa, uống một ngụm nước mát cuối cùng trong chai nước. Uống xong, cô lại bực bội nhíu mày.

"Phi. " Doãn Thu ném giấy gói nhỏ trong tay xuống, tiện thể còn phì nước miếng.

Chu Tư Vũ đứng lúc cảm điện thoại đi ngang qua, thấy cảnh này. Vì thế cô đi tới bên cạnh Doãn Thu, nở nụ cười nhẹ nhàng:

"Thu tỷ, là ai chọc tức chị hả, sao lại nóng tính như vậy? "

Doãn Thu quay đầu lại nhìn Chu Tư Vũ, sự tức giận trong lòng cô không đâu bay đi ba phần: " Còn không phải tại cái thời tiết khi gió này muốn giết người sao, rồi hôm nay lại còn tới phiên chị trực ở cửa nữa chứ. Mỗi lần uống ngụm nước lạnh đều thấy không thoải mái nha. "

Chu Tư Vũ như đã hiểu rõ, gật gật đầu, mấy hôm nay thời tiết thật sự muốn làm người khác nổi điên. Đặc biệt cô còn biết, mấy hôm nay khách quen của Doãn Thu vẫn chưa tới cửa tiệm, điều này làm cho cô ấy trở thành nhân viên nữ có số lần tiếp khách thấp nhất.

"Thu tỷ, nếu không chị vào trong ngồi điều hòa một lúc đi, em ở đây thay chị được không? "

Im lặng trong giây lát, Doãn Thu bỗng nhớ tới lần đầu tiên mình gặp Chu Tư Vũ vào một năm trước. Chu Tư Vũ khi đó buộc tóc đuôi ngựa, từ trên xuống dưới mặc một cái áo trắng cùng với quần jeans trắng. Lúc đó, Doãn Thu biết, Chu Tư Vũ không phải người thuộc về nơi này.

Không giống với những cô gái khác trong cửa hàng, Chu Tư Vũ không thích dùng đồ hàng hiệu, mỗi ngày Chu Tư Vũ chỉ mặc đồng phục của tiệm mát xa mà thôi. Mà sau khi kết thúc một ngày làm việc, cô ấy sẽ thay đổi trang phục thành một bộ đồ trắng từ áo cho tới quần jeans.

Có lẽ ở trong cửa tiệm mát xa này, Chu Tư Vũ chính là một bông hoa đơn sắc, nhưng có lẽ vì thế mà bông hoa đơn sắc này lại trở thành cô gái được lòng khách nhất.

"Cảm ơn. " Doãn Thu đột ngột cúi đầu, vì cô cúi đầu cho nên không nhìn thấy mắt Chu Tư Vũ phấp phồng.

Lúc cô định quay vào bên trong cửa tiệm, bỗng dưng không nhận được tò mò mà quay lại hỏi Chu Tư Vũ một câu: " Tư Vũ, em có nghĩ tới việc rời khỏi tiệm mát xa này không? "

Chu Tư Vũ nghe vậy, theo bản năng nắm chặt lấy điện thoại di động. Cô vừa nhận được cuộc gọi từ bệnh viện liên quan tới em trai cô, trong điện thoại nghe giọng em trai cô đặc biệt có tinh thần, thế nên cô vui vẻ.

" Sẽ. "

Chu Tư Vũ trả lời giống như đang tự lẩm bầm với bản thân mình, thanh âm cô rất nhỏ, nhưng bàn tay cô nắm càng lúc càng chặt.

Bây giờ tối, cô đã tiếp đãi xong vị khách cuối cùng, cô vội vàng coi bỏ đi bộ đồng phục nhân viên cửa tiệm. Sau khi tắm rửa qua loa rồi thay quần áo của mình, giờ hồ hấp của cô mới thấy thoải mái hơn.

Chen chúc trên xe buýt trong giờ cao điểm, mãi tới 8 giờ 20 phút cô mới chạy tới bệnh viện.

Chu Lỗi nhìn thấy Chu Tư Vũ tới, mặt mày bất giác trở nên tươi tắn hơn, nhưng nhiều hơn vẫn cảm thấy đau lòng: " Chị, mỗi ngày chị đều đi làm vất vả như này, thực ra không cần tới thăm em mỗi ngày đâu. "

Chu Tư Vũ gọt xong quả táo liền đưa cho Chu Lỗi, cô lắc lắc đầu: " Không vất vả. Hơn nữa hôm nay chị vừa nhận thêm đơn, xem ra tháng này tiền phần trăm không ít đâu. "

" Thật không? " Chu Lỗi nghe xong liền vui vẻ, cậu lập tức ăn xong trái táo chị mình gọt: " Chị, em cũng có một tin tốt. Bác sĩ Lý nói chỉ cần một đợt trị liệu nữa là em sẽ khỏi hẳn, đến lúc đó thì chị không phải vất vả như này nữa. "

" Thật vậy sao! " Chu Tư Vũ lập tức cao hứng đứng lên, nước mắt ấm nóng chảy xuống gương mặt cô.

" Chị, chị đừng khóc mà. " Chu Lỗi nhìn thấy Chu Tư Vũ khóc liền cuống quýt, cậu bỏ quả táo trong tay xuống, vươn tay muốn lau nước mắt cho chị.

Bàn tay Chu Lỗi vươn lên phía trước, Chu Tư Vũ lập tức cảm lấy tay cậu. Chu Lỗi năm nay mới chỉ 20 tuổi, nhưng bàn tay của cậu lại thô ráp không khác gì một người trung niên.

" Đều là lỗi của chị, nếu lúc trước người đi làm công là chị thì em sẽ không bị như thế này. " Chu Tư Vũ áy náy, đôi mắt cô như được phủ lên một lớp sương mù.

" Chị, chị nói bấy cái gì thế? " Chu Lỗi nói xong liền rút tay về, cậu giấu luôn tay vào chăn: " Em vốn dĩ không đọc sách nhiều, cho nên em phải đi làm công là đúng rồi. Bố mẹ không đọc sách nhiều, bọn họ không hiểu được không nói làm gì, chị không thể cũng nghĩ như vậy được. "

Bị bộ dáng tiêu đại nhân của Chu Lỗi giáo huấn chọc cho cười, tuy rằng Chu Tư Vũ cười rất tươi, nhưng vẫn phảng phất cái gì đó khiến người khác nhìn vào thấy thật cô đơn.

Bởi vì Chu Lỗi 16 tuổi bỏ học ra ngoài tìm việc làm, thế nên Chu Tư Vũ mới có thể hoàn thành sự nghiệp học đại học của mình. Ở trong thôn cô là cô gái duy nhất học được tới bậc đại học. Cho nên Chu Tư Vũ biết, cô cần phải cứu lấy em trai mình.

Chu Lỗi mới vừa tròn 20 tuổi, sau này con đường của cậu rộng mở, cô không thể để cậu cứ như này mà kết thúc cuộc đời.

Cho nên Chu Tư Vũ không có gì phải hối hận.

" Được, chị không khóc. " Chu Tư Vũ mỉm cười, cô cười lên đôi mắt cô cong cong giống như vầng trăng, thật giống như một thiên sứ.

" Chị, chờ em khỏi bệnh rồi, hai chị em mình đi ăn lẩu nhé. Nằm trong bệnh viện lâu như này rồi, vị giác của em chắc cũng sắp hỏng luôn. "

Chu Tư Vũ gật gù đầu, Chu Lỗi còn đưa ngón út ra trước mặt cô, Chu Tư Vũ vô cùng phối hợp mà ngoéo tay với cậu.

" Lỗi Tử, chờ em khỏi bệnh rồi, chúng ta đi biển một lần đi. " Đôi mắt Chu Tư Vũ bỗng nhiên nhìn về phía cửa sổ, tựa như ánh mắt cô có thể xuyên qua các tòa nhà cao tầng nơi đây, vượt qua ngàn dặm để thấy được bãi biển xinh đẹp.

" Được ạ, em cũng chưa từng đi biển bao giờ. "

" Hẳn là nó rất đẹp. "

Một cơn gió từ cửa sổ thổi vào phòng bệnh, nhẹ nhàng thổi lên mái tóc Chu Tư Vũ.

Trương Úc An nhận được điện thoại của trợ lý Bạch Phàm khi anh đang đi siêu thị mua chút đồ dùng. Sau đó, anh không thể không bỏ lại hết đồ dùng mà chạy đi. Năm mươi phút sau, theo như lời của Bạch Phàm, xe taxi chở anh tới một công trường bị bỏ hoang.

" Xin lỗi, thầy của tôi hai ngày nay đi công tác, chỉ có thể làm phiền tiên sinh tới đây một chuyến. " Bạch Phàm ở bên ngoài chờ Trương Úc An, cậu lên tiếng giải thích.

Trương Úc An không chút để ý cười cười, anh theo thói quen còn đẩy đẩy gọng kính bạc của mình: " Không có gì phải ngại, chúng ta mau tới hiện trường đi. "

Hai người dẫm lên cát và đá đi tới công trường, ở trên các khe đá dường như đang có cỏ dại sinh trưởng, dạo này mặt trời quá gắt nên nó sinh trưởng rất nhanh.

" Công trường này được bỏ hoang rất lâu rồi sao? " Trương Úc An chú ý tới các chi tiết khác, tò mò hỏi một câu.

" Chắc là được tầm năm hay sáu năm rồi, mấy năm trước bỗng nhiên Dung thành bước vào giai đoạn quy hoạch thành phố, thế nên công trường này bị bỏ hoang. " Bạch Phàm dựa theo những gì mình nhớ nói cho Trương Úc An nghe, cả đoạn đường hai người nói chuyện rất nhanh đã tới công trường.

" Vậy làm sao người báo án có thể phát hiện ra hiện trường ở đây? "

" Báo án là một người nhặt ve chai, sau khi phát hiện ra nạn nhân hắn vẫn còn hoảng sợ, hiện tại đang ở trong bệnh viện. "

" Hoảng sợ? " Trương Úc An nghi hoặc hỏi lại một câu, bỗng nhiên lúc này ở phía xa truyền tới một âm thanh nồn nồn. Anh quay lại nhìn phát hiện một thanh niên trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát đang ôm túi nồn không nồn ra.

Bạch Phàm xấu hổ gãi gãi đầu: " Tiên sinh, anh không cần để ý, đây là người mới, thế nên chưa tiếp nhận được tình hình hiện tại. "

Trương Úc An nghe vậy sắc mặt liền trở nên nghiêm trọng, bất quá không phải là vì anh để ý người cảnh sát đang nồn nồn kia. Anh chỉ đang tự hỏi hai từ mà Bạch Phàm vừa mới nhắc tới – trường hợp.

" Thi thể nạn nhân bị thổi rửa rồi sao? " Trương Úc An hỏi.

Trong mắt Bạch Phàm hiện lên một tia khó xử, cuối cùng cậu thoái thác bằng một lý do: " Ngài vẫn nên tận mắt nhìn thấy thì hơn. "

Trương Úc An yên lặng chuẩn bị tâm lý thật tốt, anh cùng Bạch Phàm đi lên tầng hai của công trường. Khi chuẩn bị lên tới hiện trường ở tầng ba thì bỗng nhiên Trương Úc An dừng bước.

Mười ba tầng của công trường này chỉ như cái vỏ rỗng, ngay cả giàn giáo bên ngoài cũng không dỡ bỏ. Vách tường đương nhiên là chưa được xây hoàn chỉnh, cho nên mọi lối ở đây đều thông với nhau, Trương Úc An vì vậy mới dừng bước chân.

Anh như nghe thấy được.

Cảm giác quen thuộc, nồng đậm hơn, đó là mùi máu đáng sợ.

Trương Úc An bước chân phải lên một bước, bỗng nhiên bước chân anh trở nên nặng nề như đeo chì.

Anh thấy được.

Một thi thể nữ trắng bệch. Cô nằm trên một tấm plastic thật lớn, máu tươi đọng lại ở dưới thi thể cô. Mọi thứ đều chìm vào bóng tối, ở giữa lại là một màu đỏ tươi đang lan ra tứ phía, thật giống như một cánh cửa địa ngục.

Hung thủ mở một đường ngay ngắn ở chính giữa bụng thi thể nữ, đây thật giống như một buổi triển lãm của hắn, thi thể nữ này thật giống như một đóa hoa đỏ tươi đang nở rộ.

Phần đầu thi thể nữ nghiêng về một bên, nạn nhân vẫn như cũ mở to đôi mắt ra.

Ánh mắt cô hướng về một phía, đó là phía mặt trời mọc lên.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cừ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nguyễn Vi

Edit: Cải Trắng

Hiện trường vụ án ở tầng ba đã được bố trí một số cảnh sát trông coi hiện trường. Trương Úc An và Bạch Phàm đi lên trên đó liền thu hút ánh mắt tò mò của mọi người. Nhưng giờ tâm trí của Trương Úc An đều đặt cả lên thi thể nạn nhân nên không nhận ra. Vẫn là Bạch Phàm tình ý giới thiệu anh với mọi

người.

" Mọi người, đây là Trương pháp y, ngày hôm qua anh ấy mới tới Dung thành. "

Bạch Phàm giới thiệu anh với mọi người mới khiến anh lấy lại tinh thần. Anh nhìn mấy người cảnh sát trước mặt mình, nở một nụ cười dịu dàng đáp lại. Nhưng ngay sau đó ánh mắt anh lại không tự chủ được nhìn tới thi thể nạn nhân ở đằng kia.

" Bạch Phàm, cậu có mang theo thùng dụng cụ không? " Trương Úc An chủ động hỏi. Nghe anh nói vậy, Bạch Phàm lập tức đi tìm thùng dụng cụ của mình, lấy ra găng tay và vật bọc giày.

Công tác chuẩn bị xong xuôi, anh tiến tới chỗ tấm plastic đặt thi thể nạn nhân, Trương Úc An lại hỏi thêm một câu nữa: " Bên pháp chứng còn chưa tới sao? "

Một người cảnh sát có làn da ngăm đen trả lời anh, trông có vẻ anh chàng này là một người thông minh: " Tôi đã thông báo cho bọn họ, giờ ngài có thể khám nghiệm được rồi. "

Trương Úc An gật gù đầu, anh bước về phía nạn nhân. Cuối cùng, anh và Bạch Phàm đều dừng trước vũng máu ở dưới thi thể nạn nhân.

Trong khoảng cách gần như thế này, Trương Úc An còn nhìn thấy được cả ở giữa lông mày nạn nhân có một nốt ruồi đen.

" Một cô gái trẻ trung như này, thật đáng tiếc. " Bạch Phàm nhìn nạn nhân nữ có một nhan sắc ưa nhìn, cảm thán một câu. Giờ đám ruồi nhặng cũng tìm tới vũng máu ở dưới thi thể nữ.

Trương Úc An im lặng ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể, anh xua xua tay để đuổi bớt ruồi nhặng đi. Điều làm anh chú ý chính là đôi mắt đang mở to của nạn nhân.

Hướng ánh mắt nhìn là nhìn về hướng Dung thành, cô gái này trước khi chết vẫn còn cố chấp nhìn về nơi mình sống.

Khi đó cô ấy đã có suy nghĩ gì? Trương Úc An có điểm tò mò, anh bắt đầu kiểm tra thi thể cứng ngắc của cô gái.

" Phát hiện trên thi thể nó nổi ban, cơ bắp nạn nhân cứng đờ, nhưng phần xương vẫn có thể cử động được. Bước đầu phán đoán nạn nhân có thể đã từ vong vào khoảng sáu tiếng trước. " Làm xong bước kiểm tra đầu tiên, Trương Úc An bình tĩnh nói. Thanh âm anh bình tĩnh và đầy từ tính, nhưng ở trong chỗ này thì vẫn cảm thấy có gì đó lạnh lẽo. Rõ ràng hôm nay ánh mặt trời rất chói chang nhưng không khí ở đây lại hoàn toàn không như ánh mặt trời ngoài kia.

Cô gái thật giống như một đóa hoa rực rỡ, nhưng hôm nay cô gái này chỉ có thể nằm im một chỗ. Mỗi câu mỗi chữ nói ra đều như đang tuyên án sinh mạng của cô ấy.

" Trên cổ nạn nhân có dấu vết dây siết, trên người có nhiều vết xanh tím, phần miệng và mũi nạn nhân ở dưới da bị xuất huyết. Còn về nguyên nhân cái chết là gì thì cần phải giải phẫu tử thi. "

Bạch Phàm luôn đứng ở bên cạnh yên lặng ghi chép lại. Cậu nhìn Trương Úc An nói lưu loát không vấp một chút nào, thì tay đang ghi có hơi dừng lại. Cậu cảm thấy như trên người Trương Úc An có thể mơ hồ thấy bóng dáng của thầy cậu là pháp y Trần Bác Lương. Mà thầy giáo của cậu, pháp y Trần Bác Lương là một pháp y có hơn ba mươi năm kinh nghiệm, khó trách thầy cứ khẳng định muốn cậu làm trợ lý của Trương Úc An. Bạch Phàm hiện tại đã hiểu được sự dụng ý của thầy.

Trần Bác Lương sắp về hưu, ông đã thay cậu tìm cậu một người thầy hướng dẫn tốt.

" Có manh mối gì liên quan tới hung thủ không? " Người cảnh sát da ngăm đen đứng ở bên cạnh xem, tò mò hỏi.

Lúc này Trương Úc An mới kiểm tra phần dưới thi thể nạn nhân, anh bỗng nhiên nhú chặt mày.

" Không có dấu vết của việc bị xâm hại. "

Nghe được lời Trương Úc An nói, mọi người ở đây đều để lộ ra sự kinh ngạc vô cùng. Khi nhìn thấy thi thể nữ hỏa thiêu như này, bọn họ đã tự động nghĩ tới việc nạn nhân nữ này đã bị xâm hại, đây là phán đoán theo quán tính của bọn họ sau một thời gian dài làm việc.

" Hung thủ không cưỡng hiếp nạn nhân, vậy đây là một vụ án cướp của giết người sao? Hiện trường có thể tìm thấy trong ví da của nạn nhân không có tiền. " Một người cảnh sát khác cũng tham gia vào việc thảo luận.

" Không đúng, nếu như là án giết người cướp của vậy sao hung thủ còn tốn thời gian mổ bụng nạn nhân làm gì? " Vừa mới nói xong thì vị cảnh sát da ngăm đen kia phủ nhận luôn.

Trương Úc An không khỏi liếc mắt nhìn mấy người cảnh sát kia một cái, đồng thời anh lại phát hiện ra một số điểm dị thường trên cơ thể nạn nhân.

" Có lẽ, đây là vụ án giết người trả thù. "

Nghe thấy lời Trương Úc An nói, mọi người liền hướng ánh mắt nhìn hành động tiếp theo của anh.

Chỉ thấy tay phải Trương Úc An hơi nâng nạn nhân lên, đồng thời anh lấy tay trái lau đi máu ở phần mông nạn nhân, giờ mọi người có thể thấy ở trên đó có rất nhiều vết thương chằng chịt lên nhau.

"Hung thủ không phải là một tên biến thái đó chứ. " Có cảnh sát nhìn thấy vết thương này, không kìm lòng được thấy đau lòng.

"Không phải biến thái thì đi mổ bụng người khác làm gì chứ. " Lại một người nữa nói.

"Nếu là một vụ án giết người trả thù, thì đơn giản rồi. Giờ chỉ cần tra ra thân phận nạn nhân, điều tra một chút về quan hệ xã hội của cô ấy, vụ này tới tám phần là có thể phá được. " Anh chàng cảnh sát da đen cảm thấy có chút phấn chấn, hẳn đã sớm không chờ được, muốn nhanh đưa tên hung thủ này ra trước ánh sáng.

"Mong là như vậy. " Tinh thần Trương Úc An không được lạc quan cho lắm, anh kiểm tra vết mổ bụng, không hiểu sao lại có cảm giác rất kỳ quái: "Thủ pháp của hung thủ không chuẩn xác cho lắm nhưng lại rất dứt khoát. Điều này yêu cầu sức lực không nhỏ, có thể hung thủ là một người đàn ông. "

Trương Úc An tiếp tục phân tích. Nhưng ngay sau đó anh phát hiện ra, mọi người ở đây đều để lộ ra biểu cảm kỳ quái.

"Làm sao vậy? " Trương Úc An có chút khó hiểu.

"Thực ra phụ nữ cũng có một số người sức lực không nhỏ mà. " Bạch Phàm tựa như nghĩ tới điều gì đó không tốt, khuôn mặt cậu có điểm hơi méo mó.

"Đừng đừng đừng! Là con gái ai nói sức đều yếu, để chứng minh điều này không phải đội phó Nguyễn là ví dụ thật nhất sao, cô ấy có sức lực như một người đàn ông luôn. À không, phải bằng mấy người đàn ông cộng lại. "

Thấy có một số cảnh sát khác nói thêm vào, Trương Úc An càng cảm thấy khó hiểu. Anh chàng cảnh sát da đen kia thấy thế liền giải thích qua cho anh.

"Trương pháp y đừng để ý mấy tên nhóc thôi này làm gì, bọn họ như vậy là đáng đời! Ai bảo bọn họ đùa dai với đội phó Nguyễn, kết quả mấy tên này bị đội phó Nguyễn xử đẹp, cả người ê ẩm tới nổi ba ngày không xuống giường nổi, quả thật là buồn cười chết mất. "

"Cảnh sát Lý, cậu đừng có mà vui sướng khi người khác gặp họa như thế. Không phải cậu ở phòng tập bị đội phó Nguyễn đánh cho đầu như cái đầu heo sao? " Bạch Phàm cảm thấy rất tức giận, chốc lát Trương Úc An liền hiểu được mấy người ở đây đều có lịch sử đen tối. Mà hình như những điều đó đều liên quan tới đội phó Nguyễn mà bọn họ nhắc tới.

"Bạch Phàm, đội phó Nguyễn mà cậu nhắc tới là ai vậy? " Trương Úc An tò mò quay đầu lại hỏi Bạch Phàm.

"Là đội phó đội hình sự của chúng ta, Nguyễn Vi đấy. "

Trương Úc An trầm mặc mấy giây, môi hơi mấp máy như có điều muốn nói. Bạch Phàm không hiểu lắm tại sao trông Trương Úc An có vẻ kích động như này.

"Nguyễn Vi, là Nguyễn chỉ nhạc cụ, Vi là cây tường vi hả? "

"Đúng, là Nguyễn chỉ nhạc cụ, Vi là cây tường vi. Nhưng mà tôi cảm thấy đội phó Nguyễn càng hợp với hình tượng Uy trong uy vũ hơn. " Bạch Phàm có vẻ suy nghĩ rất nghiêm túc.

Bề ngoài nhìn Trương Úc An vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng anh đang nổi lên cơn sóng ngầm.

Bỗng nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ sự yên tĩnh ở tầng ba. Cảnh sát Lý lấy điện thoại di động từ túi quần mình ra.

"Nạn nhân là một cô gái trẻ tuổi, suy đoán ban đầu thời gian tử vong là khoảng sáu tiếng đồng hồ, hung thủ mổ bụng nạn nhân. " Cảnh sát Lý thuật lại lời của Trương Úc An cho đối phương nghe, sau đó hắn liền bỏ điện thoại xuống.

"Đội phó Nguyễn ở trong huyện, giờ đang trên đường trở về. Cô ấy muốn nhìn hiện trường phạm tội, nên giờ muốn gọi video tới. " Cảnh sát Lý giải thích với mọi người, rất nhanh Nguyễn Vi đã gọi video tới, cảnh sát Lý cầm điện thoại trong tay, quay hiện trường phạm tội cho Nguyễn Vi.

Xa cách mười bảy năm, Trương Úc An còn chưa kịp chuẩn bị gì đã nghe thấy thanh âm của Nguyễn Vi.

"Nhanh lên! Rời khỏi hiện trường!! Nhanh! "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cừ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Viết bên cạnh

Edit: Cái Trắng

"Nhanh lên! Rời khỏi hiện trường! Nhanh! "

Thanh âm Nguyễn Vi vô cùng nóng nảy gấp gáp, dù vậy nhưng những người đứng ở đây vẫn không hiểu vì sao.

" Có vấn đề gì sao, đội phó Nguyễn? " Cảnh sát Lý nhìn đáng vẻ vội vàng của Nguyễn Vi thì vô cùng khó hiểu.

" Giờ đừng quan tâm nhiều như vậy làm gì. Cảnh sát Lý, anh mau mang một số người trốn đi, còn những người còn lại thì mau rời khỏi hiện trường. "

Nguyễn Vi lập tức đưa ra mệnh lệnh, ngữ khí mạnh mẽ của cô tựa hồ như một viên đạn, viên đạn đó đánh thẳng vào tâm trí của Trương Úc An. Cuối cùng, tầng sương mù bao quanh tâm trí Trương Úc An cũng biến mất.

Trương Úc An cuối cùng cũng hiểu rõ, vì sao vừa nãy khi anh khám nghiệm tử thi thì phát hiện ra điều kỳ lạ. Thế nên giờ anh phải ngăn cản cảnh sát Lý thông báo với các cảnh sát khác ở tầng dưới.

" Không cần, hung thủ đã trốn thoát rồi. " Trương Úc An ngăn cảnh sát Lý lại, giọng nói có chút đáng tiếc.

" Hung thủ đã trốn thoát? Vậy là có ý gì? " Cảnh sát Lý hoang mang quay sang nhìn Trương Úc An. Những người khác ở đây cũng giống như cảnh sát Lý vậy, bọn họ không hiểu sao Trương Úc An lại nói những lời này. Chỉ có Nguyễn Vi trong điện thoại là vẫn đang truy hỏi: " Anh xác định là như vậy? "

Cảnh sát Lý đưa điện thoại của mình sang cho Trương Úc An. Anh cời bao tay ra, hít một hơi thật sâu rồi tiếp nhận điện thoại từ trong tay cảnh sát Lý.

Nguyễn Vi đã thay đổi rất nhiều, nhưng mà dù cho cô có thay đổi thế nào thì chỉ bằng một cái liếc mắt anh cũng có thể nhận ra cô.

Bên kia, Nguyễn Vi thấy màn hình điện thoại xuất hiện hình ảnh của một người đàn ông xa lạ, cô hỏi: " Anh xác định là hung thủ đã trốn thoát rồi sao? "

" Ở hiện trường không phát hiện ra hung khí, có thể là hung thủ đã trốn thoát rồi. " Trương Úc An nói ra cả nguyên nhân lẫn suy luận của mình, bên kia màn hình thần sắc Nguyễn Vi lộ ra sự thất vọng, cô thầm mắng một câu, đáng chết.

" Vậy mọi người tiếp tục điều tra đi, nếu như thấy người nào khả nghi thì bắt lại! Một tiếng sau tôi sẽ tới hiện trường. " Nói xong, Nguyễn Vi cúp điện thoại.

Cảnh sát Lý nhận lại điện thoại của mình, nhân lúc này, hắn hỏi luôn điều mình đang mắc: " Trương pháp y, anh cùng đội phó Nguyễn đang nói cái gì vậy, sao tôi nghe không hiểu? "

Theo lời nói của cảnh sát Lý, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Trương Úc An. Trương Úc An liếc mắt nhìn thì thấy nạn nhân một cái, trong mắt chứa đầy sự thương hại, xong, anh quay sang giải đáp thắc mắc của mọi người.

" Mấy người không cảm thấy hiện trường vụ án này rất kỳ lạ sao? "

" Tiên sinh, ý của ngài là? " Không một ai nói ra đáp án, Bạch Phàm liền mạnh dạn hỏi thêm một câu.

Trương Úc An chậm rãi tiến về chỗ nạn nhân, nhưng anh chỉ dừng trước thi thể đặt trên tấm plastic: " Đầu tiên là hung thủ trải tấm plastic này xuống đất rồi mới bắt đầu mổ bụng nạn nhân. Mọi người cảm thấy tại sao hung thủ phải trải tấm plastic này? "

Cảnh sát Lý bỗng nói: " Bởi vì hung thủ không muốn mặt đất bị dính máu sao? "

" Đúng vậy. " Trương Úc An ngẩng đầu lên nhìn bao quát toàn bộ tầng ba: " Hung thủ vì không muốn bị dính máu nên mới trải tấm plastic này ra, kể cả đây có là một công trường bị bỏ hoang. Công trường này hẻo lánh hoang vắng như vậy, đây không phải là sự ngẫu nhiên, mà những việc này đều do hung thủ nghiêm túc lựa chọn, những việc hắn làm đều chỉ để chỉ một mục đích thôi. "

" Hung thủ không muốn bị người khác phát hiện. " Cảnh sát Lý trong lúc Trương Úc An giải thích thì vẫn luôn thắc mắc, giờ thì hắn biết được đáp án rồi.

" Đúng vậy. " Trương Úc An lần nữa nhìn về phía thi thể nữ kia, ruồi bọ giờ đã bay đầy xung quanh thi thể: " Theo như kế hoạch của hung thủ thì giờ chúng ta không nên ở chỗ này, vì đây là một hiện trường phạm tội chưa được hoàn thành. "

" Vậy nên đội phó Nguyễn mới bảo tôi đưa mọi người rời đi. " Rốt cuộc cảnh sát Lý cũng đã hiểu ra, toàn thân hắn run rùng mình: " Bởi vì cô ấy nhận ra đây là một hiện trường phạm tội chưa được hoàn thành, hung thủ rất có khả năng đang ở gần đây, thậm chí là đang trốn ở ngay bên cạnh, thế nên cô ấy mới muốn chúng ta ôm cây đợi thỏ. "

Trương Úc An gật gù: " Nhưng mà Nguyễn Vi mới chỉ thấy được hiện trường phạm tội, cô ấy chưa biết được chúng ta không tìm thấy hung khí. "

" Cho nên hung thủ đã vội vàng trốn thoát khi cướp được tiền và mang theo hung khí? " Bạch Phàm nói xen vào, cậu nhớ lúc nãy cảnh sát ở hiện trường đã phát hiện túi của nạn nhân ví tiền đã không cánh mà bay.

Mọi người đều có ý nghĩ giống như Bạch Phàm, nhưng Trương Úc An lại lắc đầu.

" Không đúng sao? " Ánh mắt Bạch Phàm lộ ra sự nghi hoặc.

" Nếu như trước khi trốn thoát, hung thủ muốn mang theo ví tiền thì hẳn hẳn nên cầm theo cả túi đi chứ. Lúc ấy là tình huống khẩn cấp, hẳn không thể nào tìm ví tiền rồi mới chạy đi được, cho nên ví tiền đã được hẳn cầm từ trước rồi. "

" Nếu là như vậy, hung thủ hẳn là người có kinh tế rất khó khăn. " Cảnh sát Lý bắt đầu phân tích theo hướng của Trương Úc An, vừa hay lại trùng với ý nghĩ của anh.

" Nạn nhân cao hơn 1m65, vì vậy sức lực của hung thủ là không nhỏ, từ đây chúng ta có thể suy đoán được một chút về hung thủ: Là nam, cao từ 1m75, điều kiện kinh tế nghèo khó, có thể phương diện nào đó còn gặp chướng ngại, bình thường hẳn giao tiếp với người khác không tốt. "

Sau khi Trương Úc An đưa ra kết luận, cả tầng đều rơi vào im lặng. Lúc sau, có mấy người cảnh sát xấu hổ ho khan: " Trương pháp y, anh có nghĩ tới việc chuyển sang làm cảnh sát hình sự không, tôi cảm thấy anh thật sự rất thích hợp, anh vừa rồi trông giống hệt như đội phó Nguyễn. "

Trương Úc An nhất thời không tiếp nhận được lời cổ vũ của mọi người, anh cúi mặt xuống che đi khuôn mặt hơi đỏ lên. Đồng thời, anh nhớ tới câu cuối cùng người cảnh sát đó nói.

Nguyễn Vi chỉ thông qua một cuộc gọi video để quan sát hiện trường đã đoán ra được điểm kỳ quái, rất lợi hại! Cô gái bé nhỏ trước kia còn ngồi ở cầu thang khóc nức nở nay đã trưởng thành rồi, cô ấy đã không cần người khác phải bảo vệ nữa, tự cô ấy đã có thể bảo vệ được mình.

Tối sáu giờ chiều, cuối cùng Trương Úc An đã hoàn tất công việc khám nghiệm tử thi. Lúc khâu lại thi thể, kỹ thuật khâu của Trương Úc An lần nữa làm cho Bạch Phàm vô cùng kinh ngạc.

" Tiên sinh, kỹ thuật khâu của anh so với các bác sĩ ngoại khoa thật sự cũng rất lợi hại đó. "

Trương Úc An dịu dàng đẩy thi thể nữ đó vào tủ đông lạnh, sự ưu thương trong ánh mắt thật sự vẫn không giảm đi.

" Làm pháp y đã lâu thật sự có thể cảm nhận được sinh mạng con người đúng là rất nhỏ bé, vô thường. Việc tôi có thể làm chỉ có thể này, để cho nạn nhân có thể thanh thản mà ra đi. "

Đôi mắt Bạch Phàm bỗng trở nên ướt ướt, đồng thời lúc đó có tiếng vỗ tay vang lên ở ngoài phòng giải phẫu.

" Nói được như vậy thật tốt. "

Cùng với thanh âm tán thưởng, bóng dáng một con gái cao gầy đi thẳng vào phòng phẫu thuật, một thân mặc đồng phục cảnh sát đã nói lên được thân phận của cô.

" Đội phó Nguyễn. "

Bạch Phàm nhìn thấy cô đi tới liền dùng giọng nghiêm túc nhất chào hỏi, những cô không để ý tới cậu, đi thẳng tới chỗ Trương Úc An.

" Chào anh, Trương pháp y. Lần đầu gặp mặt, tôi là Nguyễn Vi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Mồ bụng

Trong nháy mắt, Trương Úc An cảm giác như mình đang rơi vào một khoảng không yên lặng, anh giống như đã ngã vào vòng xoáy thời gian. Anh như nghe thấy một tiếng gọi từ quá khứ vọng tới:

" Trương Tiểu Minh. "

Trương Úc An đột nhiên bình tĩnh, người con gái đang mỉm cười đứng trước mặt này cùng với bóng dáng của bé gái ngày xưa thật sự rất giống nhau. Anh lưỡng lự một lúc, rồi mới nở một nụ cười.

Gặp lại nhau quá mức đột ngột, Trương Úc An vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, bao nhiêu lời nói rất muốn nói ra, giờ lại nghẹn ở cổ họng. Cuối cùng, anh cũng chỉ nói ra được đúng hai chữ: " Chào cô. "

Nguyễn Vi đưa mắt đánh giá đồng nghiệp mới có chút ngại ngùng này. Cô đã nghe cảnh sát Lý nói, lúc ở hiện trường anh là người đã phác họa sơ bộ chân dung hung thủ. Thế nên cô nhớ rất rõ, vừa về tới cục cảnh sát một cái là cô lập tức đi tìm Trương Úc An.

Vóc dáng Trương Úc An rất cao, Nguyễn Vi cao tới 1m75 mà khi đứng cạnh anh vẫn thấp hơn nửa cái đầu. Còn đánh giá mặt khác chính là, Trương Úc An thật sự rất đẹp trai. Nguyễn Vi khi này nói chuyện điện thoại với anh chỉ liếc qua đúng một cái, giờ cô mới được ngắm kỹ chân dung của anh.

Sau đó tầm mắt Nguyễn Vi di chuyển xuống dưới, cô thấy được trên bộ giải phẫu dùng một lần anh đang mặc có dính máu.

" Hai người vừa mới làm khám nghiệm tử thi xong sao? " Nguyễn Vi lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

" Đội phó Nguyễn, sao cô biết hay vậy? " Bạch Phàm khó hiểu hỏi lại. Còn Trương Úc An thì cúi xuống nhìn bộ đồ giải phẫu trên người mình, sau đó lộ ra vẻ tươi cười.

" Chúng tôi vừa mới khâu lại thi thể xong, còn chưa kịp thay quần áo. " Trương Úc An nói xong liền cởi bộ đồ giải phẫu đó ra. Bạch Phàm thấy thế cũng làm theo, cởi bộ đồ giải phẫu trên người mình ra.

" Kết quả khám nghiệm tử thi sao rồi? " Nguyễn Vi nhìn Trương Úc An đầy chờ mong, cô hy vọng lần này đi tới đây thu được một số tin tức tốt.

Trương Úc An nghe vậy liền xoay người đi lấy cái khay để cách đó không xa: " Tôi tìm thấy trong móng tay nạn nhân có sót lại một chút vụn da, chắc là dấu tích lưu lại do nạn nhân phản kháng. "

Trương Úc An nói xong câu đó thì trong đầu Nguyễn Vi tự động hiện ra hình ảnh phác họa. Móng tay cào vào da, rồi còn cào tới chảy cả máu, một ít máu còn dính vào móng tay. Đáng tiếc, dù phản kháng mạnh mẽ thế nào thì cũng không ngăn được hung thủ ra tay, người con gái này cứ thế mà kết thúc cuộc đời ở độ tuổi đẹp nhất.

Nguyễn Vi có thể tưởng tượng được, hung thủ sau khi giết cô gái đó thì nhìn những vết cào trên người mình, hẳn cười nhạo. Nhưng chắc hẳn không biết, việc làm này của cô gái đó vô tình đã tạo thành chứng cứ để chỉ định hắn.

" Đây đúng là một tin tức tốt. Anh vất vả rồi, Trương pháp y. " Nguyễn Vi nhìn túi vật chứng trong khay, hưng phấn nói.

Trương Úc An đặt khay xuống, mắt anh nhìn về phía tủ đông chứa thi thể. Anh còn nhớ rõ ánh mắt của nạn nhân lúc ở hiện trường luôn hướng về một hướng: " Cô ấy lúc đó hẳn là rất muốn sống sót, rất cố gắng rồi. "

Nguyễn Vi gật gật đầu, cô thở dài một tiếng: " Bây giờ tôi muốn đi điều tra thân phận nạn nhân. Bạch Phàm, Trương pháp y, hai người có muốn cùng đi không? "

" Mấy người nhanh như vậy đã tra ra được thân phận nạn nhân rồi sao? " Trương Úc An hơi ngạc nhiên, bởi vì anh nhớ ở hiện trường không tìm được bất cứ đồ vật nào có thể chứng minh được thân phận nạn nhân.

" Trong túi của nạn nhân ở hiện trường có rất nhiều loại " áo mưa " kích cỡ khác nhau và có một số lượng lớn thuốc tránh thai. Chúng ta hiện tại sẽ tổ chức một đội điều tra càn quét hết thành phố, mà loại nhiệm vụ này thì càng nhiều người càng tốt. "

Trương Úc An như đã hiểu ra. Bạch Phàm thì khiếp sợ, cậu hỏi thêm một câu nữa: " Nạn nhân làm cái công việc đó sao? "

" Có thể là như vậy. Chỉ có điều này mới có thể giải thích vì sao nạn nhân lại mang nhiều " áo mưa " và thuốc tránh thai tới vậy. " Nguyễn Vi bình tĩnh trả lời.

Bạch Phàm nhận được đáp án khẳng định, cậu bỗng dưng vô cùng hứng thú: " Nạn nhân là " gái bán hoa ", lúc chết còn bị mổ bụng, chuyện này nghe qua giống Jack đồ tể ghê. "

Nguyễn Vi và Trương Úc An nghe vậy thì cùng ngẩn người ra. Trong mắt hai người bỗng dưng lại xuất hiện sự hoang mang, nhưng Bạch Phàm căn bản không nhận ra được sự thay đổi của hai người.

" Chúng ta hôm nay ở hiện trường không phải đã phân tích rồi sao? Hiện trường mà hôm nay chúng ta điều tra là một hiện trường phạm tội chưa được hoàn chỉnh, điều này có thể nói lên là sự dã man của hung thủ không chỉ dừng ở hành động mổ bụng thôi. Nhưng vì sao cậu lại liên tưởng tới cả Jack đồ tể? " Trương Úc An nghiêm túc phân tích, rồi hỏi ngược lại.

" Nạn nhân sau khi bị giết hại thì bị mổ bụng, tuy rằng đây chỉ là trùng hợp, nhưng hai người không thấy khá giống với Jack đồ tể sao? " Bạch Phàm vẫn vô cùng hứng thú, tựa như cậu đang kể một câu chuyện xưa rất thú vị.

" Đây là cậu đang suy nghĩ lung tung. " Trương Úc An nói, không khó để nhận ra giọng anh hơi tức giận.

Bạch Phàm xấu hổ mà gãi gãi đầu, cậu rút cuộc cũng cảm nhận được cảm xúc của Trương Úc An thay đổi. Tuy rằng cậu cũng không hiểu vì sao mà đột nhiên lại khiến Trương Úc An tức giận.

" Lại nói lại, nạn nhân là một cô gái trẻ trung xinh đẹp như này, tại sao lại đi làm loại chuyện này chứ? " Bạch Phàm muốn nói lảng sang chuyện khác, thế nên mới đặt câu hỏi ra. Nhưng cậu lại không biết, chính câu hỏi này mới là ngòi châm lửa.

Trương Úc An dùng ánh mắt cẩn thận đánh giá Bạch Phàm một lần nữa, đột nhiên anh nhớ lại ngày hôm qua. Hôm qua, khi anh vừa đặt chân tới thành phố này thì Trần Bác Lương đã gọi điện cho anh.

Trong điện thoại, Trần Bác Lương đã nói Bạch Phàm là một người trẻ tuổi có tài năng, nhưng cậu ấy vẫn cần học tập thêm. Trương Úc An giờ mới hiểu sao Trần Bác Lương lại dặn dò mình tỉ mỉ như thế.

"Điều này thì có quan hệ gì tới chúng ta không?" Giọng nói của Trương Úc An vô cùng dịu dàng nhưng từng lời lại rất nghiêm khắc: "Chúng ta có trách nhiệm là thay nạn nhân nói ra những điều oan ức, chứ không phải là ngồi đó tò mò sự riêng tư của nạn nhân. Lời nhận xét của chúng ta không phải là dùng để buôn chuyện, mà là làm thế nào để bắt được hung thủ, để hắn phải quỳ gối trước pháp luật."

Khuôn mặt Bạch Phàm càng lúc càng đỏ. Tới khi Trương Úc An nói tới từ cuối cùng thì cả cổ cậu cũng đỏ lên, không khí trong phòng như bị ngưng đọng lại. Cuối cùng vẫn là Nguyễn Vi cười khẽ một tiếng để giảm đi sự xấu hổ.

"Xin lỗi anh, tôi hiểu rồi." Một lúc sau, Bạch Phàm liền nhìn về phía Trương Úc An mà buông ra một câu.

Trương Úc An nghe ra được sự thành khẩn trong lời nói của cậu, anh bước tới vỗ lên bả vai Bạch Phàm, an ủi.

Nguyễn Vi nhìn hai người, cảm thấy khá thú vị, cười nói: "Được rồi hai người, giờ thời gian không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát thôi."

Ba phút sau, Nguyễn Vi gọi điện để hỏi về nhiệm vụ mà cô được giao. Sau đó cô liền đưa theo Bạch Phàm và Trương Úc An đi ngồi tàu điện ngầm.

"Chúng ta ngồi tàu điện ngầm để làm nhiệm vụ sao?" Bạch Phàm đưa ra một câu hỏi.

Nguyễn Vi cười cười: "Không có cách nào khác, vì chuyện này mà trong cục đã phát động ra một lực lượng lớn cảnh sát, chúng ta còn có xe mà đi sao? Nhưng mà cậu yên tâm, tiền đi tàu điện ngầm sẽ do cục chi trả."

Nguyễn Vi nói đùa vài câu để trêu chọc Bạch Phàm và Trương Úc An, không ngờ lại tự chọc cười chính mình. Nhìn Nguyễn Vi tươi cười rạng rỡ như này, không hiểu sao Trương Úc An cũng bắt gặp mỉm cười.

Cô gái nhỏ ngày trước không chỉ đã trưởng thành, mà giờ cô có thể cười to thoải mái, bóng tối không thể đánh bại được cô, đây chính là kết quả tốt nhất.

Điều duy nhất khiến anh tiếc nuối chính là Nguyễn Vi không nhận ra anh là ai, nhưng mà Trương Úc An có thể hiểu được. Tuy rằng vào mười bảy năm trước anh đã từng gặp Nguyễn Vi, nhưng nghiêm túc mà nói thì đây có thể là lần đầu tiên Nguyễn Vi gặp được anh.

Có lẽ chờ sau khi vụ án này kết thúc Trương Úc An sẽ tới nói cho cô biết vậy, trong lòng anh tự nhủ như vậy.

Ba người vẫn đi tới ga tàu điện ngầm như dự định, cũng không biết tại sao, đột nhiên Nguyễn Vi cảm thấy hơi kỳ lạ.

Rất im lặng, dường như cả toa tàu đều chỉ chăm chăm nhìn vào điện thoại di động của mình. Rồi rất nhiều người tùm nập tùm ba lại thì thầm to nhỏ với nhau, có người thì nhìn vào điện thoại kinh ngạc không thôi.

"Cho tôi hỏi một chút, mọi người đang xem cái gì vậy?" Nguyễn Vi tò mò hỏi một người khách đang ngồi trên toa tàu.

"Cô không xem tin tức sao?"

"Tin tức gì vậy?"

Người nọ hào phóng đưa điện thoại ra trước mặt Nguyễn Vi, ánh mắt Nguyễn Vi lập tức nhìn thấy một tiêu đề báo ghê người. Cô hít vào một ngụm khí lạnh.

< Jack đồ tể xuất hiện ở Dung thành – "gái bán hoa" bị giết hại rồi mổ bụng, thi thể bị vứt ở công trường.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cừ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Doãn Thu

"Làm sao thế?" Trương Úc An nhìn sắc mặt Nguyễn Vi chợt trở nên nghiêm trọng, anh hỏi.

Nguyễn Vi cảm ơn người qua đường kia một câu, lúc cô quay lại nhìn vào đôi mắt anh, cô chỉ có thể bắt đấm dĩ mà cười khổ: "Tiếp theo đây, chỉ sợ là chúng ta sẽ rất bận." Nói xong, Nguyễn Vi liền lấy điện thoại mình ra, mở bài báo đó cho Trương Úc An và Bạch Phàm xem.

"Chuyện này làm sao đã tới tai phóng viên rồi? Không phải chúng ta vẫn chưa công bố vụ này ra ngoài sao?" Bạch Phàm cảm thấy khó hiểu, còn Trương Úc An suy nghĩ một lúc, rồi đưa ra suy đoán của mình: "Chúng ta điều tra quy mô rộng như vậy, khó tránh được việc tin tức lộ ra ngoài. Nhưng

mà điều làm tôi tò mò hơn, chính là người được cảm ơn trong bài báo đó là ai? "

" Chắc không phải là cảnh sát cục chúng ta đâu. " Bạch Phàm nói, cậu có hơi do dự, nếu như thật sự là người trong cục, thì vấn đề này nghiêm trọng rồi đấy.

" Đúng là không phải. " Trương Úc An trả lời Bạch Phàm: " Nếu thật sự là cảnh sát trong cục để lộ tin tức ra, thì sẽ không có chuyện liên tưởng tới Jack đồ tể đâu. "

Đột nhiên lúc này Nguyễn Vi ngẩng đầu lên, cô như là đang nghĩ tới điều gì đó, cô mở điện thoại ra gửi đi một tin nhắn. Không lâu sau cô đã nhận được câu trả lời, câu đó đó rất cuộc cũng đã có đáp án rồi.

" Chết tiệt, là người báo án. " Nguyễn Vi cúp điện thoại xong liền quay sang nói với hai người.

" Vậy thì đúng rồi. " Trương Úc An gật gật đầu: " Người báo án đâu biết hiện trường mà mình phát hiện là hiện trường phạm tội chưa hoàn thành, cho nên phóng viên nghe lời người đó miêu tả xong mới nghĩ tới Jack đồ tể. "

" Bây giờ chúng ta muốn nói gì thì cũng muộn rồi. Giờ người dân ở Dung thành đều tin rằng trong thành phố đang ẩn núp một " Jack đồ tể ", thế nên, giờ áp lực công việc của chúng ta sẽ rất nhiều. " Nguyễn Vi thở dài, khi mà vụ án chưa rõ ràng các manh mối thì điều kỳ nhất chính là có những lời đồn thổi lung tung, đây là sự phiền toái trí mạng.

Bạch Phàm đột nhiên xấu hổ mà cúi đầu xuống. Cậu lúc này mới hiểu kỹ lời mà Trương Úc An vừa nói với mình ban nãy. Vì sao bọn họ không nên ngồi đó nhàm chán mà suy đoán? Bởi vì điều đó không chỉ khiến lãng phí thời gian, mà còn mang tới phiền toái rất lớn.

Bầu không khí xung quanh ba người bỗng chốc rơi vào im lặng, mà cách đó không xa có tiếng cười vang lên, truyền tới chỗ bọn họ.

" Jack đồ tể, nghe thế nào cũng thấy đẹp trai nhỉ. " Một cô thiếu nữ cầm đi động cười nói, nhìn qua có vẻ hơi trẻ con.

" Tôi cũng cảm thấy thế, hy vọng là cảnh sát chưa bắt được hắn. Người nữ đó toàn đấm mình trong trụ lạc, sống cũng chả có ích gì, hắn làm như thế có khi là thay trời hành đạo ý chứ. "

" Chứ còn gì nữa, vì tiền mà cái gì cũng làm được, loại này tồn tại có gì tốt. Không bằng chết sớm một chút. "

Hai nữ sinh đó, tớ một câu, cậu một câu, rồi lại còn cười đùa rất vui vẻ. Giống như là tâm ý tương thông với nhau.

Trong toa tàu là một bầu không khí nhẹ nhàng, vui vẻ. Mọi người đều tự làm việc của mình, hoặc là lên wechat nói vài câu với bạn bè, hoặc là lên mạng bình luận vài cái. Cứ thế liên tục tập thành một vòng tròn trò chuyện, vừa hóng chuyện vừa bàn luận vấn đề đó. Như là một nam minh tinh ngẫu nhiên gặp được fan mình, hay là nữ minh tinh nào đó rất xinh đẹp ở sân bay.

Toa tàu nhỏ nhỏ này như là một thế giới, những viên đạn không tiếng động cứ thế bắn ra.

Lúc này, trong đầu Nguyễn Vi không thể quên được hình ảnh người con gái đó đã gãy dựa kịch liệt ra sao, cô ấy muốn sống, chỉ muốn sống sót mà thôi.

Trương Úc An nhớ, ánh mắt cô gái đó nhìn về một phương trời rất xa, thế giới trong mắt cô gái đó đã trở nên vắng đẽ.

Cô gái đó đã chết.

Một chiếc lá rơi vào mặt hồ lạnh lẽo, nhưng lại chẳng làm mặt hồ gợn sóng.

Nai con lạc đường đi vào đầm lầy, nước trong đầm lầy đã dâng lên tới miệng mũi nó, nai con cứ thế biến mất mà không phát ra một âm thanh nào.

Hồ cũng không biết, những động vật khác trong rừng cũng không biết.

Nguyễn Vi, Trương Úc An và Bạch Phàm tìm tới phòng trọ mà Doãn Thu thuê, trước khi qua đây thì ba người đã tới tiệm mát xa.

Ở trong tiệm mát xa, bọn họ đã biết được tên Chu Tư Vũ.

" Cảnh sát, mấy người tới Tư Vũ, chẳng lẽ... "

Ở trong tiệm mát xa, mười mấy cô gái đều vây quanh Trương Úc An và Nguyễn Vi, chờ đợi đáp án từ họ.

Trương Úc An nói tới địa điểm gây án, mấy cô gái kia không nhận được nước mắt bắt đầu rơi xuống, vành mắt đỏ lên. Các cô ôm lấy nhau, và cũng chỉ biết ôm lấy nhau mà thôi.

" Tư Vũ cứ thế mà đi rồi, vậy em trai cô ấy phải làm sao bây giờ? "

Câu nói này của một bạn đã hấp dẫn sự chú ý của Nguyễn Vi, cô hỏi thêm một câu: " Chu Tư Vũ còn có em trai nữa sao? "

" Em trai Tư Vũ bị bệnh nặng, vì thế cậu ấy mới tới tiệm mát xa để làm. "

Đột nhiên Nguyễn Vi trở nên ngơ ngẩn, trong mắt cô xẹt qua một tia sáng. Bỗng nhiên Trương Úc An nhớ tới lúc anh đang khâu thi thể lại, có một nút khâu anh làm vẫn chưa chuẩn lắm, giờ nghĩ lại, sao lúc đó anh lại không làm tốt hơn một chút. Bạch Phàm thì cảm thấy trong đầu mình như vừa có cái gì nổ bùm một cái, lỗ tai hay gương mặt anh đều đỏ bừng lên.

" Chu Tư Vũ rời khỏi tiệm mát xa vào lúc nào? " Nguyễn Vi dò hỏi.

" Tôi nhớ là ngày hôm qua cậu ấy rời đi cùng với Doãn Thu. "

Nguyễn Vi biết được đáp án, cô liền hỏi địa chỉ nhà Doãn Thu. Bọn họ đứng lên chuẩn bị rời đi thì có một cô gái trông có vẻ ít nói gọi bọn họ lại:

" Cảnh sát, mọi người sẽ bắt được hung thủ chứ? "

Trong mắt cô gái đó tràn ngập sợ hãi, hai tay cô ấy tự ôm lấy thân thể mình, tựa như đang bảo vệ vậy.

Nguyễn Vi biết cô không nên dễ dàng hứa hẹn nhưng cô vẫn không tự chủ được mà gật đầu. Cô gái đó có được đáp án liền nín khóc mà cười, nụ cười vui vẻ tới kỳ lạ.

Nguyễn Vi đi tới gõ cửa phòng Doãn Thu, Bạch Phàm và Trương Úc An thì đứng nép vào một chỗ để trốn. Một lúc sau, trong phòng truyền tới một thanh âm nữ:

" Cô tới đây có việc gì sao? "

" Tôi là người mới chuyển tới ở ở căn hộ phía dưới, nhưng trên trần nhà tôi đột nước, bên bắt động sản bảo tôi tới đây kiểm tra. "

Bên trong phòng, Doãn Thu có hơi do dự, nhưng trong mắt mèo cô chỉ thấy có Nguyễn Vi đứng đó. Cho nên, cuối cùng cô cũng mở cửa cho Nguyễn Vi.

Cửa mở ra, Nguyễn Vi liền chú ý tới bên tay bó thạch cao của Doãn Thu.

" Cô bị thương? " Nguyễn Vi hỏi.

" Tôi không cẩn thận nên bị ngã. " Ánh mắt Doãn Thu ngân ngấn nước, đồng thời cô cũng đứng né người ra để Nguyễn Vi đi vào, nhưng Nguyễn Vi cũng không bước chân vào nhà cô.

Doãn Thu khó hiểu nhìn về phía Nguyễn Vi, cô nhìn thấy Nguyễn Vi lấy từ trong túi của mình ra một cái giấy chứng nhận.

" Ngại quá, tôi là cảnh sát. Mời cô đi theo tôi một chuyến. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ảnh chụp

Edit: Tiểu Phiến

Trong phòng thẩm vấn, một nam cảnh sát không nhận được gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, từ lúc hắn đi vào phòng thẩm vấn đến giờ đã ba mươi phút, nhưng cô gái đối diện này vẫn không nói một lời.

Cô nghiêng đầu, tóc dài lòa xòa cả khuôn mặt, mái tóc gần như che khuất cả khuôn mặt nên nam cảnh sát không nhìn rõ mặt cô.

" Cô có biết cô đang lãng phí thời gian không? " Nam cảnh sát đập tay xuống mặt bàn, nặng nề thở hắt ra một hơi, con giận phảng phất giống như mang theo nhiệt độ lửa, " Chúng ta đang điều tra án mạng! Người chết là bạn cô, cô thật sự dự định cứ giả câm giả điếc như vậy sao? "

Chất vấn xong, nam cảnh sát có cảm giác cô gái trốn sau mái tóc dài kia khẽ chớp mắt hai lần, đáng tiếc cảm giác chỉ thoáng qua giống như ảo ảnh, yên tĩnh lại tiếp tục hành hạ thần kinh của hắn.

" Kẹt kẹt —— "

Đột nhiên có tiếng mở cửa vang lên, nam cảnh sát vừa quay đầu liền thấy được một bóng người quen thuộc, hắn giống như tìm được cứu tinh mà giảm mạnh xuống đất để đứng dậy.

" Đội phó Nguyễn. "

Nguyễn Vi gật gật đầu với nam cảnh sát, ánh mắt đảo qua người Doãn Thu, nam cảnh sát lập tức hiểu ý báo cáo kết quả hỏi cung. " Báo cáo đội phó Nguyễn, kẻ tình nghi vẫn không chịu mở miệng, chúng ta cho đến bây giờ vẫn không có tiến triển gì."

Nam cảnh sát mang theo vẻ mặt xấu hổ nói, Nguyễn Vi đành cười cười an ủi, loại kẻ tình nghi không chịu mở miệng vẫn luôn khó đối phó nhất.

"Mọi người ra ngoài đi, tôi muốn nói chuyện riêng cùng cô ấy một lát."

Nam cảnh sát nghe vậy liền đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Nguyễn Vi đi tới trước bàn nhưng không hề ngồi xuống, cô lẳng lặng đứng bên cạnh bàn nhìn xuống Doãn Thu.

Từ khe hở giữa tóc, Doãn Thu giương mắt liền thấy được vẻ mặt nghiêm túc mà uy nghiêm của Nguyễn Vi, Doãn Thu cảm thấy sợ sệt, nên cô vừa liếc mắt một cái liền mau chóng cụp mắt.

Nguyễn Vi từ trên cao nhìn xuống, làm như vậy khiến cô nhìn thấy được một số động tác nhỏ của Doãn Thu. Ví dụ như Doãn Thu khép hai chân lại, tay phải đặt trên đùi xoắn xuýt, hay như bóp thịt trên cổ đang căng thẳng, thậm chí rõ ràng nhất là cánh tay trái bó thạch cao của Doãn Thu đang đặt trên mặt bàn nhưng tay trái vẫn theo bản năng siết chặt thành nắm đấm.

"Cô đang sợ." Nguyễn Vi lạnh nhạt nói, thanh âm tuy rất nhẹ nhưng có thể làm Doãn Thu run lập cập.

"Lúc cô bị cảnh sát mang đi, tôi có tra xét nhà của cô, cô đang chuẩn bị rời khỏi Dung thành đúng không?" Nguyễn Vi hỏi tương đến thùng đựng hành lý phát hiện ở nhà Doãn Thu, nói, "Cô muốn bỏ trốn."

Cuồng hống Doãn Thu theo bản năng chuyển động, cô không phát hiện, cả người cô đều run rẩy lên một chút.

"Cô sợ cái gì? Ngày cô với Chu Tư Vũ đi ra khỏi tiệm mát xa rồi cuộc sau đó đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô lại bị thương?" Thanh âm Nguyễn Vi nâng cao từng chút, cô chống hai tay trên bàn, cúi người đến gần Doãn Thu, khiến Doãn Thu có cảm giác hoảng sợ như bị núi đè nặng lên vậy.

Phòng thẩm vấn rơi vào im lặng lần thứ hai.

Doãn Thu vẫn trầm mặc như cũ, có thể thấy hai vai đang run rẩy bán đứng cô ta, Nguyễn Vi biết giới hạn chịu đựng cuối cùng của Doãn Thu đã sớm sụp đổ.

"Là cô giết Chu Tư Vũ."

Một lúc sau, Nguyễn Vi đột ngột nói ra, lời nói giống như một đạo kinh lôi trên trời giáng xuống tuyên án Doãn Thu.

Doãn Thu rốt cuộc cũng không thể khống chế được mà nhìn Nguyễn Vi, lúc này Nguyễn Vi mới phát hiện hóa ra Doãn Thu đã khóc từ lâu, chỉ thấy cô khóc không thành tiếng phản bác, "Tôi không giết người."

Nguyễn Vi rất vui vẻ vì cuối cùng cô cũng có thể làm Doãn Thu mở miệng, có thể cô còn đánh giá thấp Doãn Thu, cô ta chỉ nói một câu, sau đó liền cúi thấp đầu xuống giống như đà điều Châu Phi.

Lần thứ hai hỏi cung rơi vào bế tắc, cho đến khi cửa phòng thẩm vấn lại mở ra lần nữa.

Người đến là Lý Bình Uy, hắn mang đến cho Nguyễn Vi một tin ngoài ý muốn.

"Cô báo cảnh sát!" Nguyễn Vi nghe Lý Bình Uy nói, ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Đoàn Thu, "Tôi hôm qua là do cô gọi điện báo cảnh sát, nhưng tại sao người nhận điện thoại chưa hỏi được gì thì điện thoại đã tắt rồi?"

Lần này Doãn Thu rốt cuộc không khống chế được bản thân nữa, bắt đầu gào khóc loạn xạ.

"Tôi hôm qua cô cùng Chu Tư Vũ đã gặp hung thủ đúng không? Hắn đã giết người." Nguyễn Vi thử dò xét theo cách nhẹ nhàng, tiếng khóc của Doãn Thu đã chứng minh suy đoán của cô.

"Cô thấy hắn, đúng không?" Nguyễn Vi sốt sắng đến suýt nữa quên thở.

"Không cần sợ, nói tôi biết, nói hết cho tôi biết đi, chúng ta sẽ bắt được hắn."

Nguyễn Vi đưa tay định nắm lấy tay Doãn Thu nhưng bỗng nhiên, Doãn Thu đột ngột ngẩng đầu.

Thứ Nguyễn Vi thấy là một đôi mắt đầy sự vỡ vụn kinh hoàng.

"Các người căn bản không thể bắt được hắn! Nếu các người bắt được hắn thì hắn sao có thể giết chết nhiều người như vậy?"

Doãn Thu khản giọng quát khiến Nguyễn Vi lao đảo lùi về sau một bước, cô quay đầu nhìn Lý Bình Uy, hắn cũng giống cô, ngay cả mọi người đang theo

đôi phòng thám vấn từ xa cũng vậy, bọn họ hai mắt nhìn nhau, bên trong con ngươi đều là vẻ sợ hãi.

Chín giờ tối, lúc Trương Úc An mệt mỏi chuẩn bị rời khỏi cục cảnh sát thì Nguyễn Vi lại đến tìm anh.

"Trương pháp y, xin lỗi đã làm phiền, có điều, có thể làm phiền anh đi cùng tôi tới hiện trường án mạng một chuyến không?"

"Làm sao vậy?" Trương Úc An nhìn về mặt áy náy của Nguyễn Vi không nhịn được cười nói.

"Vụ án vừa có tiến triển mới, chúng ta cần đi đến công trường điều tra lại một lần."

Không biết vì sao Trương Úc An đột nhiên có cảm giác giọng nói của Nguyễn Vi có hơi kỳ lạ, "Chúng ta cùng tìm kẻ tình nghi có quan hệ với vụ án đó sao?"

Nguyễn Vi gạt đầu, đưa túi giấy trong tay cho Trương Úc An, "Qua điều tra, chúng tôi phát hiện hóa ra kẻ tình nghi Doãn Thu là người báo cảnh sát tối qua, chỉ là gọi đến một lúc điện thoại liền tắt."

"Tại sao?" Trương Úc An vừa mở túi giấy vừa nói.

"Ngày hôm qua Doãn Thu và Chu Tư Vũ cùng rời đi nhưng bởi vì Doãn Thu vừa nhận được một mồi làm ăn tốt, Doãn Thu lại biết Chu Tư Vũ cần tiền, cho nên đặc biệt để hắn chiếm hữu cô ấy. Sau đó khoảng chừng vào lúc 12 giờ đêm, bọn họ đi ra ngoài mua nhà rồi gặp hung thủ ở bãi đậu xe." Nguyễn Vi nhớ lại lời Doãn Thu kể, "Lúc đó bọn họ có giằng co với hung thủ, vì vậy tay trái của Doãn Thu mới bị thương. Chu Tư Vũ phải ngăn cản hung thủ thì Doãn Thu mới chạy ra khỏi bãi đậu xe được."

Trương Úc An nghe vậy thậm chí quên cả việc tiếp tục mở túi giấy ra, hắn hỏi một câu, "Sau đó thì sao?"

"Sau khi Doãn Thu chạy thoát thì gọi điện báo cảnh sát, nhưng lúc đó cô ta nhận được cuộc gọi của Chu Tư Vũ."

"Là hung thủ gọi tới sao?" Trương Úc An kinh hãi nói.

"Hung thủ dùng điện thoại của Chu Tư Vũ gọi cho Doãn Thu, còn gửi cho Doãn Thu những hình ảnh này."

Nguyễn Vi nói rồi chỉ túi giấy trong tay Trương Úc An, lúc này hắn mới nhớ tiếp tục mở túi giấy ra.

Lấy những bức ảnh trong túi giấy ra, tim Trương Úc An khẽ đập mạnh một cái.

Hắn cố nén mi mắt đang nhảy lên để xem xong tất cả những bức ảnh.

Cuối cùng, Trương Úc An mới nói ra thứ thực sự đáng sợ.

"Những khối thi thể này không phải của cùng một nạn nhân."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thùng xăng

Edit: Cải Trắng

"Những khối thi thể này, không phải của một nạn nhân."

Nguyễn Vi nghe vậy gạt gạt đầu. Từ trên bức ảnh cô đã nhìn thấy trạng thái làn da và màu da của các khối thi thể khác nhau, có một chút kinh nghiệm cơ bản thì có thể nhận ra được ngay: "Doãn Thu là bị bức ảnh này dọa cho sợ hãi, hơn nữa hung thủ thông qua điện thoại của Chu Tư Vũ đã biết được địa chỉ của tiệm mắt xa, thế nên Doãn Thu mới không dám tiếp tục báo cảnh sát. Cô ấy cũng vì nguyên nhân này mà muốn rời khỏi Dung thành."

"Hung thủ đúng là hung tàn hơn so với tưởng tượng của chúng ta rất nhiều. Doãn Thu sợ hãi cũng là điều bình thường, chúng ta không thể trách cô ấy được." Trương Úc An nói, có chút hơi tiếc nuối, mà càng thế anh càng thấy tiếc cho cô gái Chu Tư Vũ kia.

"Đương nhiên, thế nên tôi mới tới đây nhờ anh giúp tôi. Chúng ta nhất định phải bắt được hung thủ, phải đưa được hắn ra trước ánh sáng công lý." Thanh âm Nguyễn Vi tràn đầy sự kiên quyết, hai mắt cô như chứa đựng những tia sáng.

Trương Úc An nhìn Nguyễn Vi như vậy có chút xuất thần, bộ dáng khi Nguyễn Vi nghiêm túc thực sự rất quyến rũ. Hình bóng người con gái nhút nhát

trước kia dường như chỉ còn là ảo ảnh, hiện giờ Nguyễn Vi cả thân như mặc áo giáp, tay cầm kiếm, rất lợi hại.

" Cô muốn tôi giúp cô như thế nào? " Trương Úc An nhìn Nguyễn Vi chăm chú, anh nhìn cô mỉm cười vô cùng dịu dàng.

" Thật ra tôi cũng không nghĩ tới việc làm phiền anh, hôm nay hẳn là anh rất mệt rồi. Nhưng mà bọn Bình Uy đã đi tới bãi đỗ xe để điều tra, tôi chỉ có thể mặt dày nhờ anh thôi. " Nguyễn Vi để lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Hiện tại đã là chín giờ tối, mà Trương Úc An hình như mới tới Dung thành được hai ngày. Cô cứ như thế mà làm phiền người ta, đúng là có chút không nói nên lời.

" Không sao cả. " Trương Úc An vẫn bình tĩnh như cũ, giống như là anh không cảm thấy lưng mình đang đau, vai mình đang nhức vậy.

Nguyễn Vi hơi kinh ngạc nhìn anh một cái, đúng là ngoài ý muốn mà. Không hiểu sao trái tim Nguyễn Vi bỗng đập nhanh hơn, hốc mắt cô hơi ươn ướt.

" Làm sao thế? " Trương Úc An nhận thấy sự khác thường của Nguyễn Vi, lo lắng hỏi một câu.

Nguyễn Vi cười cười lắc đầu. Cô không thể nói cho Trương Úc An, thực ra sự dịu dàng của anh khiến cho cô nhớ tới một người.

Đã 17 năm trôi qua rồi, cho dù mọi người luôn nói với cô là Trương Tiểu Minh không tồn tại, nhưng cô tin rằng, Trương Tiểu Minh thực sự đã cứu cô.

" Vậy làm phiền anh rồi. Đợi sau khi vụ án này kết thúc tôi sẽ mời anh đi ăn cơm. " Nguyễn Vi nhanh chóng che dấu sự thất thố của mình, cư xử như bình thường.

" Nhưng mà giờ cô muốn đi hiện trường làm gì thế? Chẳng lẽ ở hiện trường còn có chứng cứ bị bỏ sót. " Trương Úc An nghiêm túc hỏi.

" Trương pháp y, anh nhìn kỹ ảnh chụp thử xem. Có phải nền xi măng trong ảnh mang lại cảm giác hơi quen không? "

Trương Úc An nghe vậy liền cảm lấy ảnh chụp mà xem thêm một lần nữa, rất nhanh, khuôn mặt anh thoáng qua vẻ khiếp sợ, ngẩng đầu lên: " Cô cho rằng ở công trường đó vẫn còn thi thể đã bị phanh thây? "

Nguyễn Vi ngậm thừa nhận vấn đề của Trương Úc An đưa ra. Cô lấy lại những tấm ảnh chụp từ trong tay Trương Úc An, cuối cùng cô rút ra một tấm ảnh từ trong đó: " Trương pháp y, anh xem bức ảnh này đi, ở đây chỉ có duy nhất một chỗ khác, đó chính là thi thể nạn nhân không đặt trên tấm plastic. "

" Không đặt trên tấm plastic... " Trương Úc An nhìn Nguyễn Vi đang cúi đầu nhìn bức ảnh lăm lăm, đồng thời anh nhớ lại lúc khám nghiệm thi thể ngày hôm nay, Trương Úc An nói: " Đây là lần đầu tiên hung thủ phạm tội, hay có thể nói, đây là lần đầu tiên hung thủ thực sự giết người. "

Nguyễn Vi nhìn Trương Úc An bằng ánh mắt tán thưởng: " Đúng vậy. Bởi vì đây là lần đầu tiên phạm tội nên hung thủ không có kinh nghiệm. Cho nên bức ảnh này nạn nhân không nằm trên tấm plastic, điều này đã để lại một phát hiện ý nghĩa nhất hiện giờ. "

" Vết máu. " Trương Úc An nói ra đáp án mà Nguyễn Vi nghĩ tới: " Vết máu trên nền xi măng không thể nào rửa sạch được, tới giờ chắc hẳn hiện trường vẫn còn để lại dấu vết. Cho nên cô muốn tới công trường một lần nữa. "

" Tìm được vết đó chúng ta sẽ đem đi giám định DNA, như thế chúng ta sẽ biết được nạn nhân đầu tiên là ai. Tôi cảm thấy điều này anh sẽ làm được. " Nguyễn Vi biết pháp y cũng được coi như là một nửa người bên pháp chứng, thế nên sau khi bên pháp chứng tan làm, cô đã đi thẳng tới chỗ Trương Úc An.

Trương Úc An để lộ ra nụ cười tự tin: " Không thành vấn đề. "

Mười lăm phút sau, Trương Úc An lấy dụng cụ bỏ vào trong cốp xe, sau đó anh lên ghế phụ ngồi. Anh vừa ngồi vào Nguyễn Vi đã nhún chân ga, đi thẳng.

Hai người dần dần rời khỏi trung tâm thành phố. Trương Úc An nhìn khung cảnh xung quanh càng lúc càng yên ắng, thế nên liền mở miệng trêu đùa một câu: " Nhỡ chốc nữa chúng ta gặp phải hung thủ thì làm sao? Không ít tội phạm có thói quen tới lại chỗ cũ sau khi phạm tội xong. "

" Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ anh. " Nguyễn Vi nhướn mày, cười nói. Cô còn cố ý khoe ra cây súng ngắn của mình.

Trương Úc An bỗng nhiên quay mặt về phía cửa sổ xe. Bởi vì anh không muốn để cho Nguyễn Vi nhìn thấy bộ dáng âm thầm vui vẻ của mình.

Lúc trước người anh gặp là một Nguyễn Vi đang ngồi khóc nức nở, lúc đó anh không biết làm sao để an ủi một cô gái đang đau lòng. Vì thế anh chỉ đưa một bên tai nghe cho cô, khi đó cô im lặng tự nín khóc.

Lúc đó Trương Úc An không thể tưởng tượng được, một ngày nào đó trong tương lai, anh sẽ cùng Nguyễn Vi truy bắt tội phạm, cô còn nói sẽ bảo vệ anh.

Cô gái bé nhỏ khi đó đúng là đã trưởng thành thật rồi. Trương Úc An mỗi khi nghĩ tới đây đều không kìm lòng được mà mỉm cười.

Toàn bộ công trường đó là do mười mấy tòa nhà tạo thành một dãy nhà. Bởi vì ảnh chụp lại khá mờ, chẳng có manh mối nào rõ hơn, thế nên là cô và anh phải sử dụng phương pháp thông thường nhất để tìm kiếm. Bọn họ hoa mắt mắt nửa tiếng đồng hồ mới kiểm tra xong được tòa nhà đầu tiên.

Đi ra khỏi tòa nhà, Nguyễn Vi và Trương Úc An đồng thời tắt đèn pin đi.

" Tiếp theo cô muốn đi chỗ nào nữa? " Trương Úc An nhìn mười mấy tòa nhà đằng xa xa, quay qua cô dò hỏi một chút.

" Hiện trường của Chu Tư Vũ là ở tòa nhà đầu tiên ngay bên ngoài, hơn nữa thi thể còn ở tầng ba. Trương pháp y, anh có thấy đây là một điều kỳ lạ không? "

" Đúng là có điểm kỳ lạ. Dựa theo tính cách cẩn thận của hung thủ, hẳn đáng lẽ nên chọn chỗ sâu hơn, tầng cao hơn để phanh thây thi thể, nếu chỉ như thế, thì mấy lời người bán ve chai đó nói, cũng không miêu tả được hành động của tên hung thủ. "

" Tôi đoán rằng qua những lần phạm tội, nạn nhân đã để lại cho hắn sự tự tin lớn hơn, hắn càng ngày càng to gan trong những lần phạm tội. Hắn tự tin rằng mình sẽ không bị phát hiện, thế nên hắn từ bỏ việc mang thi thể Chu Tư Vũ tới chỗ kín đáo hơn để tiến hành phanh thây. " Nguyễn Vi bình tĩnh, lạnh lùng đưa ra đáp án của mình.

Trương Úc An yên lặng nghe Nguyễn Vi nói, sau đó anh nói giúp cô nốt phần còn lại: " Như là cô nói, lần đầu tiên hung thủ phạm tội thì tâm trạng của hắn không giống như bây giờ. Lúc đó hẳn rất khẩn trương, cho nên để không bị phát hiện, hắn sẽ chọn... "

" Noi đó. "

Nguyễn Vi và Trương Úc An đồng thời giơ đèn pin lên, hai cái đèn pin cùng dọi về một hướng, một tòa nhà ở xa xa đang chìm trong bóng tối.

Liếc nhìn nhau một cái, sau đó hai người không chút do dự bước đi.

Đi vào trong tòa nhà, Nguyễn Vi và Trương Úc An lại tắt đèn pin đi lần nữa, hai người họ mở đèn điều tra lên.

Hai người kiểm tra không bỏ sót một góc nào cả, nhưng kết quả lại không làm vừa lòng người. Cho tới khi lên tới tầng 13, cả anh và cô vẫn chưa thu hoạch được manh mối nào.

" Còn tới ba tầng nữa. " Nguyễn Vi có hơi thất vọng.

Trương Úc An chỉ có thể cười cười khích lệ cô: " Không sao đâu, chúng ta tiếp tục thôi. "

Nguyễn Vi lại một lần nữa lên dây cót tinh thần, cô tắt đèn kiểm tra đi, mở đèn pin lên, cùng Trương Úc An đi lên tầng 14.

" Trương pháp y. " Lên tới tầng 14, Nguyễn Vi theo bản năng lên tiếng gọi Trương Úc An.

Trương Úc An không trả lời cô, bởi vì anh cũng nhìn thấy. Ở giữa một đồng tro bụi, có một vũng nước màu đen trên nền xi măng.

Tách..

Đèn điều tra được mở lên một lần nữa, trên nền đất bỗng nhiên hiện lên tia sáng, nó như là một linh hồn bị cầm tù vậy.

Trương Úc An nhìn chăm chú vào chỗ sáng kia, anh như là nghe thấy giọng một người con gái nói nhỏ.

" Trương pháp y, mau tới đây xem này. "

Trương Úc An nhìn chằm chằm vết máu trên mặt đất tới xuất thần, rồi anh lại nghe thấy tiếng Nguyễn Vi đang gọi mình. Bỗng nhiên anh ngẩng đầu lên nhìn theo nơi có tiếng gọi của cô, anh kinh ngạc tới hai mắt dần mở to ra.

Nguyễn Vi chiếu đèn điều tra trong tay mình vào thùng xăng, thùng xăng như tỏa ra rất nhiều ánh sáng.

" Đây không phải là thùng xăng ở công trường sao? " Trương Úc An không tin tưởng lắm, nhìn thùng xăng này như là để chứa những phế liệu như đá, thế nên từ trước tới giờ không ai để ý mấy thùng như thế trong công trường.

Nguyễn Vi kinh ngạc quay đầu lại, da đầu cô như tê dại đi, cô nhìn Trương Úc An: " Trương pháp y, khi nãy chúng ta đã nhìn thấy bao nhiêu thùng xăng rồi? "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Hài cốt

Edit: Cải Trắng

Trương Úc An không trả lời Nguyễn Vi, bởi vì anh cũng không chắc chắn được đáp án. Thử hỏi xem ai sẽ để ý mấy cái thùng xăng để ở trong góc chứ? Nhưng mà Trương Úc An có thể xác định được một việc, vừa nãy khi điều tra ở tòa nhà đầu tiên, anh và Nguyễn Vi cũng gặp thùng xăng giống y hệt thế này.

"Giúp tôi một chút." Trương Úc An nói rồi đi về phía thùng xăng, anh bắt đầu xem xem ở bên trong thùng có thứ gì, Nguyễn Vi cũng tới hỗ trợ.

Động tác của hai người nhanh nhẹn, chỉ vài phút sau đồ trong thùng xăng đã được lấy ra khoảng một phần ba. Vì thế lúc sau cả Trương Úc An và Nguyễn Vi đều đồng thời chạm vào vật cứng cứng ở trong thùng, nó còn hơi lạnh lạnh.

"Cái này, đây là xi măng?" Nguyễn Vi có hơi rợn tóc gáy, cô nhìn thùng xăng, cái thùng này chỉ có một phần ba phía trên là đồ linh tinh cùng với sỏi đá, còn lại hai phần ba bên dưới thùng là xi măng lạnh lẽo.

"Ai lại rảnh rỗi đi đổ vào trong thùng nhiều xi măng như thế này?" Trương Úc An nói, làm ra vẻ như mình không rõ lắm, nhưng thực ra trong lòng anh và Nguyễn Vi đã có sẵn đáp án.

Nguyễn Vi im lặng tháo bỏ bao tay, cô lấy điện thoại ra gọi cho Lý Bình Uy, rất nhanh qua điện thoại đã nghe thấy được thanh âm uể oải của Lý Bình Uy: "Đội phó Nguyễn."

"Mọi người kết thúc điều tra rồi sao?" Nghe được giọng nói ỉu xiu buồn bã của Lý Bình Uy, cô đã phần nào đoán được kết quả cuộc điều tra rồi.

"Chu Tư Vũ và Doãn Thu bị tập kích ở vị trí khá vắng vẻ trong bãi đỗ xe. Hơn nữa chỗ đó không có camera cũng chẳng có bảo vệ. Tôi cũng đã điều tra một số chiếc xe gần đó, trong vòng 24 tiếng không có xe nào có lộ trình đáng nghi được ghi lại."

Nguyễn Vi cuối cùng cũng hiểu sao giọng Lý Bình Uy lại có vẻ mất mát như thế. Nhưng mà nhớ tới tính cách cẩn thận của hung thủ, thì chuyện này cũng không phải chuyện ngoài ý muốn: "Được rồi, bây giờ cậu mau dẫn theo một số người tới công trường đi, tôi cần người trợ giúp."

"Làm sao vậy, đội phó Nguyễn? Ở đó có gì nguy hiểm sao?" Lý Bình Uy đột nhiên nâng cao giọng lên, có chút lo lắng.

"Yên tâm đi, tôi không sao cả. Cái cần trợ giúp không phải là tôi."

Nguyễn Vi nói xong lại liếc nhìn về phía thùng xăng một cái, cô đã chờ lâu lắm rồi.

Ước chừng khoảng một tiếng rưỡi sau, bảy chiếc xe từ cục cảnh sát đi tới, ngay cả đội trưởng đội hình sự cũng đích thân tới đây, đội trưởng Quách Ninh Giang.

Quan sát xong hiện trường mà Trương Úc An và Nguyễn Vi phát hiện ra, Quách Ninh Giang nặng nề mà thở dài một hơi, ông phân phó với cấp dưới: "Hiện tại cơ bản có thể xác định được, đây là một vụ án giết người liên hoàn, là một vụ án mà từ trước tới nay ở Dung thành chưa bao giờ xuất hiện. Cậu mau đi xuống thông báo cho những người khác, để bọn họ chia nhau ra hành động. Điều cần thiết bây giờ là phải tìm được bằng hết các thùng xăng ở công trường, hiểu chưa?"

Người nọ nhận lệnh xong lập tức rời khỏi hiện trường, giờ ở trên tầng 14 chỉ còn lại Quách Ninh Giang, Nguyễn Vi và Trương Úc An đứng đó.

"Làm việc không tồi." Quách Ninh Giang quay về phía Nguyễn Vi, cất lời khen ngợi. Sau đó ánh mắt ông lại dừng trên người Trương Úc An: "Cậu chính là vị pháp y mới được điều tới đây sao?"

Trương Úc An lễ phép gật đầu. Quách Ninh Giang lại tỏ ra vô cùng thân thiện, vỗ vỗ bả vai anh: "Vất vả cho cậu rồi. Tôi đã xem qua tư liệu về cậu, hình như cậu cũng là người Dung thành, đúng không?"

Nghe vậy Nguyễn Vi liền kinh ngạc nhìn Trương Úc An mấy lần. Giọng phổ thông của Trương Úc An không thể nghe ra được một chút nào giọng đặc trưng của người Dung thành, cô vẫn tưởng rằng Trương Úc An là người ở nơi khác tới.

"Tôi rời khỏi Dung thành đại khái là vào năm mười tuổi, hôm qua là lần đầu tiên quay về đây." Trương Úc An mỉm cười nói. Trong lúc anh nói anh còn liếc trộm qua chỗ Nguyễn Vi một cái, Nguyễn Vi nghe thấy mấy lời này của anh quả nhiên có phản ứng.

"Nhỏ như thế sao? Mười tuổi đã rời khỏi Dung thành rồi? Chúng ta giống nhau đó chứ, nhưng mà tốt nghiệp đại học xong tôi đã trở lại Dung thành rồi, hóa ra chúng ta là đồng hương à?"

Nguyễn Vi trong chốc lát cảm thấy khoảng cách giữa cô và Trương Úc An gần hơn nhiều. Cô cũng không phát hiện ra lúc này Trương Úc An hơi lắc đầu.

Nếu như trước kia Nguyễn Vi gặp anh rồi, thì lúc này đã sớm nhận ra anh, Trương Úc An không nhận được mà nghĩ tới điều đó. Nhưng đáng tiếc, đáng tiếc anh và Nguyễn Vi không gặp nhau đúng lúc. Hiện tại vụ án còn chưa bắt được hung thủ, e là việc để cô nhận ra anh phải đợi tới khi vụ án kết thúc mới được.

"Được, giờ hai người trở về đi. Muốn ôn chuyện thì trên đường đi hoặc mai hãy nói, giờ hiện trường cứ giao cho tôi." Quách Ninh Giang cất ngang lời Nguyễn Vi nói, xong ông thấy Nguyễn Vi có vẻ không chịu, ông liền lộ ra sắc mặt nghiêm túc: "Thân thể mới là tiền vốn của cách mạng, mấy người cứ

phá hoại sức khỏe của mình thì ai sẽ là người bắt hung thủ? Bọn Lý Bình Uy cũng bị tôi cho đi về rồi, nhưng mà cháu yên tâm đi, buổi sáng ngày mai chú sẽ tận tay giao công việc cho các cháu, ai cũng đừng hòng chạy thoát. "

Quách Ninh Giang tuy rằng nói với vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng hai người biết, đây là ông đang quan tâm tới bọn họ. Nguyễn Vi và Trương Úc An đứng là khá mệt mỏi rồi, hai người không từ chối mà lên xe đi thẳng về.

Trước khi Nguyễn Vi nhấn chân ga để rời đi, cô cùng Trương Úc An lại nhìn thấy vài người cảnh sát đang khiêng hai cái thùng xăng ra bên ngoài. Tâm tình lúc này còn hơi vui sướng, giờ thì như giăng một lớp sương mù.

" Trương pháp y, anh nói xem, tại sao hung thủ lại giết hại những cô gái " bán hoa "? " Đi trên đường, Nguyễn Vi không nhận được mà quay sang hỏi anh.

" Có lẽ hung thủ có ký ức nào đó không tốt về các cô gái như thế. Tôi đã từng xem một trường hợp như thế ở nước ngoài, hung thủ trong lúc đang cùng một cô gái " bán hoa " luận động thì bị cô ta cười nhạo về kỹ năng. Cuối cùng tên này trong mấy năm liền đã giết vài cô gái như thế. "

" Rốt cuộc là thù hận như thế nào mà hung thủ có thể ra tay tàn nhẫn, phanh thây thi thể ra như thế? Rồi còn đem thi thể của các cô gái giấu trong xi măng? "

" Tôi cảm thấy, có lẽ hung thủ đã từng làm một công việc tương tự như thế này rồi nên giờ mới hành động như thế? Thậm chí, còn có khả năng hung thủ cũng là một công nhân ở trong công trường bị bỏ hoang đấy. "

Nguyễn Vi quả nhiên có cùng ý nghĩ với Trương Úc An: " Tôi sẽ thử xem xem có tra được danh sách công nhân ở công trường hay không. "

" Khả năng lớn sẽ làm cô thất vọng đấy. Rất nhiều công trường tùy ý đưa công nhân từ nơi khác tới, không có hợp đồng cũng không có ghi chép gì cả, hy vọng không lớn đâu. " Trương Úc An sợ tới lúc đó Nguyễn Vi sẽ quá thất vọng, cho nên anh tiêm cho cô một mũi dự phòng trước.

" Không sao cả, nếu tra không ra thì tôi sẽ tìm cách khác. Tóm lại là sẽ không từ bỏ đâu, hung thủ nhất định sẽ bị bắt. " Nguyễn Vi nói xong liền quay sang cười với Trương Úc An, nụ cười đó rực rỡ tựa như ánh mặt trời.

Gió lạnh ban đêm luân từ ngoài cửa xe vào, suy nghĩ của hai người đồng loạt bị thổi bay.

Nguyễn Vi còn nhớ rõ. Thật lâu, thật lâu về trước, thế giới của cô là một màu đen tối, trong lúc cô rơi xuống đầm lầy, chính Trương Tiểu Minh là người đã cứu vớt cô.

--- " Cậu biết không, bất kể là thấy được hay không thấy được, thì trên thế giới này vẫn có người xấu. "

--- Nguyễn Vi nghe thấy Trương Tiểu Minh nói vậy, càng thêm đau khổ: " Chúng ta có thể trốn thoát được không? "

Nguyễn Vi từng nghe nói, khi mình chết đi sẽ không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Bọn họ sẽ bay tới một thế giới khác tràn ngập ánh sáng.

--- " Chúng ta không cần phải trốn, trên thế giới này trừ người xấu ra thì vẫn có người tốt mà. Đây là điều không cần thiết phải nhìn bằng mắt, cậu chỉ cần dùng tấm lòng của mình để cảm nhận, cậu sẽ phát hiện ra. "

Nguyễn Vi vẫn luôn tin tưởng điều đó, vì đó là Trương Tiểu Minh nói với cô.

Buổi chiều ngày hôm sau, Nguyễn Vi lê tấm thân vừa mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần trở về cục cảnh sát.

Giống như lời Trương Úc An nói, danh sách công nhân ở công trường chẳng có ghi chép gì cả, thế là cả buổi sáng hôm nay cô chạy lung tung mất công rồi.

Lý Bình Uy đưa cho cô một chai nước, Nguyễn Vi uống một hơi gần nửa chai mới dừng lại, cô giống như lại tràn đầy năng lượng như lúc trước: " Bình Uy, công trường xuất hiện thêm mười một thi thể nữ rồi, đã có manh mối gì mới chưa? "

" Trần pháp y trở về rồi, cả buổi sáng ông ấy làm việc cùng với Trương pháp y, chúng ta tạm thời chưa có được tin tức gì. "

Nguyễn Vi nghe vậy liền chuẩn bị đi tìm Trương Úc An. Đúng lúc này, thì một người nào đó đi vào phòng của đội hình sự.

Người tới là Trương Úc An, sắc mặt anh có phần nghiêm trọng. Khi anh nhìn thấy Nguyễn Vi thì lập tức đi thẳng tới chỗ cô.

" Chúng ta sai rồi! " Trương Úc An vô cùng nghiêm túc nói.

" Chúng ta sai rồi! Là có ý gì? " Nguyễn Vi hỏi.

" Buổi sáng ngày hôm nay chúng tôi kiểm tra hai thùng xăng, trong đó có cả thi thể nạn nhân đầu tiên. Thông qua xương cốt của nạn nhân và khớp hàm răng, chúng ta có thể bước đầu đoán được tuổi của nạn nhân, nạn nhân hẳn là người từ 60 tuổi trở lên. "

" 60 tuổi? " Nguyễn Vi khiếp sợ, chai nước trong tay cô rơi xuống đất.

"Không chỉ có như thế, nạn nhân thứ hai thì thiếu xương cẳng chân. Nhưng thông qua phần lè của xương đùi thì đây không phải là việc do hung thủ làm, nói cách khác, nạn nhân thứ hai là một người tàn tật. "

Nguyễn Vi khôi phục sự bình tĩnh, cô đoán được một phần rồi, nhưng cô vẫn muốn nghe lời xác nhận của Trương Úc An: " Cho nên, Trương pháp y, ý của anh là..." "

" Hung thủ cần bản không phải là hiện thân của Jack đồ tể! Mà mục tiêu của hắn cũng không phải là các cô gái "bán hoa", mục tiêu của hắn chỉ đơn giản là phụ nữ mà thôi. Bất kể tuổi tác, bất luận tình trạng sức khỏe. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cút Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Gấp rút

Edit: Cải Trắng

Thanh âm cuối cùng của Trương Úc An rơi xuống khiến toàn bộ văn phòng hình sự rơi vào im lặng. Giờ ngay cả một tiếng thở nhẹ thôi cũng nghe thấy rõ ràng, mãi cho tới khi Lý Bình Uy tức giận đập vào bàn một cái, phá vỡ sự yên tĩnh: " Mẹ nó, đây đúng là súc sinh mà! Ngay cả người già hắn cũng không tha nữa. "

Ban đầu, Nguyễn Vi vẫn luôn cúi đầu suy nghĩ, nhưng tới khi Lý Bình Uy nói vậy cô mới ngẩng đầu lên: " Có lẽ đây mới là nguyên nhân chính. "

Lý Bình Uy lấy làm khó hiểu, Trương Úc An thì nặng nề thờ dài một hơi.

" Về nạn nhân đầu tiên, lúc trước tôi và Trương pháp y đã đưa ra được một kết luận như sau. Khi mà hung thủ sát hại nạn nhân đầu tiên, hắn đã không chuẩn bị vải nhựa và khiến máu dính lại trên mặt đất, tôi đã nghĩ là do hắn thiếu kinh nghiệm trong lần đầu ra tay. Kết quả hiện tại mà Trương pháp y thu được đã chứng minh điều đó. " Nguyễn Vi nói rất chậm rãi, kiên nhẫn giải thích cho mọi người.

" Hung thủ đúng là lần đầu tiên ra tay nên mới chọn nạn nhân, khi đó hắn không to gan như bây giờ. Cho nên, hắn lựa chọn một nạn nhân dễ dàng ra tay nhất, cũng là người có năng lực phản kháng thấp nhất. Chỉ là hành vi phạm tội của hắn tăng lên, lá gan và dục vọng của hắn cũng càng bành trướng hơn, cho tới tận hai ngày trước, hắn chẳng sợ Chu Tư Vũ đang đi cùng với một người bạn khác là Đoàn Thu, cứ thế mà ra tay. "

Nguyễn Vi nói, cô cảm tưởng cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ, cô giống như là nhìn thấy được hung thủ vậy.

Đó là lần đầu tiên, hung thủ được ném thử mùi vị của máu. Thân thể hắn lúc đó run rẩy, nhưng không phải hắn đang sợ hãi, mà là hưng phấn.

Ở trong một ngày hôm đó, linh hồn ác ma đã thức tỉnh.

" Cho nên, có thể nói, hành vi phạm tội của hung thủ vẫn luôn thăng cấp. " Lý Bình Uy sau khi nghe Nguyễn Vi nói thế, toàn thân hắn đổ mồ hôi lạnh: " Nói đi cũng phải nói lại, hung thủ mà biết mình bị phát hiện, có phải hắn sẽ điên lên chuyện gì cũng sẽ làm không? "

Lý Bình Uy nói xong thì cả phòng lại rơi vào im lặng lần nữa, bởi vì mọi người ở đây đều hiểu rõ đáp án.

" Tôi nhớ không nhầm thì nhiệt độ ở Dung thành hôm nay phải trên 40 độ. " Bỗng nhiên, Trương Úc An không đầu không đuôi nói một câu, nhưng đôi mắt Nguyễn Vi lại hiện lên vẻ kinh hoàng.

Trên cơ bản mỗi người cảnh sát ở cục đều biết, nhiệt độ mỗi ngày cứ tăng lên hai độ, xác suất phạm tội cũng sẽ tăng lên 1%

Thời tiết nóng nực đều khiến cho tính cách con người như một trái bom, chạm vào cái là nổ ngay.

" Tôi yêu cầu thêm trợ giúp. " Trương Úc An nghiêm túc nhìn mấy người cảnh sát trong phòng, thời gian của bọn họ hiện tại không nhiều.

...

Đập phàn xi măng cứng bên ngoài ra, phải cố hết sức mới lấy được phần thi thể bên trong. Nhiệt độ ở Dung thành giờ là 40 độ, những nhân viên cảnh sát phải ăn mặc kín mít để chống lại cái nắng gay gắt này, làm việc suốt hai tiếng đồng hồ.

Nguyễn Vi là người kiên trì lâu nhất trong tất cả mọi người, những người khác ít nhất đã nghỉ ngơi được một lúc, nhưng Nguyễn Vi vẫn tiếp tục làm.

" Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi. " Trương Úc An nhủ mày, anh tóm lấy cánh tay của Nguyễn Vi.

" Không sao cả, tôi không mệt chút nào. " Thanh âm của Nguyễn Vi truyền từ khẩu trang ra có chút không rõ ràng, Trương Úc An biết là cô đang nói

đôi.

"Tôi biết cô đang lo lắng cái gì, tôi cũng biết cô muốn nhanh chóng bắt được hung thủ. Nhưng cô chỉ có một thân thể này, cô mà để nó vắt kiệt sức, vậy sau này ai làm những việc kia thay cô đây. "

Nguyễn Vi nhìn vào đôi mắt của Trương Úc An, cô sững sốt vài giây, sau đó cô mỉm cười mà buông dụng cụ xuống.

Đi tới chỗ có bóng mát, Nguyễn Vi cởi bỏ khẩu trang và đồ bảo hộ xuống. Trên người cô chỗ nào cũng toàn là mồ hôi, mái tóc ngắn của cô ướt giống như là vừa đi bơi về vậy.

"Vắt và cho cô rồi. " Trương Úc An đưa cho Nguyễn Vi một chai nước khoáng: "Để đề phòng mồ hôi của chúng ta ra đây sang vật chứng, chúng ta chỉ có cách này thôi. "

"Không phải anh cũng phải làm giống chúng tôi sao? " Nguyễn Vi cười cười, nhận lấy chai nước khoáng từ tay anh, sau đó cô mở chai nước ra, uống một hơi cạn sạch.

Sáu giờ chiều, nhờ sự giúp đỡ của đa số nhân viên cảnh sát trong Dung thành, cuối cùng bọn họ cũng đỡ được hết đồng xi măng cứng ra. Còn lại phần công việc cuối cùng, bọn họ để lại cho Trương Úc An và Trần Bác Lương.

Lúc Trương Úc An trở lại phòng phẫu thuật thì Trần Bác Lương và Bạch Phàm đang từng bước khôi phục lại thi thể. Bạch Phàm đang cầm một phần xương, không biết nên đặt vào vị trí nào, Trương Úc An thấy thể liền quan sát một chút và đặt xương về đúng vị trí của nó.

"Tôi thật vô dụng. " Bạch Phàm không nhìn được mà tự lẩm bẩm một câu.

"Không sao cả, cậu còn trẻ mà. Đợi tới khi cậu có kinh nghiệm rồi thì việc này sẽ rất thuận thực. " Trương Úc An an ủi một câu.

"Tiểu Trương, cậu cũng đừng an ủi tên nhóc thối này. Cậu ta hiện tại cần phải nhận được nhiều lời giáo huấn mới trưởng thành được, hôm nay lúc người nhà nạn nhân tới nhận thi thể, cậu ta còn khóc nữa. Cậu nói xem, nếu như cậu ta yếu ớt như này, sau này làm sao mà làm việc một mình được đây. " Trần Bác Lương không nề nang một chút nào, thẳng lời giáo huấn, trong lúc đó ông lại xếp thêm được một phần xương.

Trương Úc An thấy ông đánh giá Bạch Phàm như thế, lại thấy hốc mắt Bạch Phàm hơi ửng đỏ: "Lúc người nhà nạn nhân tới nhận thi thể, cảm xúc của mình đương nhiên là khó chịu. Nhưng mà Bạch Phàm, cậu phải nhanh chóng làm quen với việc này, không thể cảm xúc ảnh hưởng tới công việc và cuộc sống được. "

Bạch Phàm nghiêm túc gật gật đầu: "Tôi biết, nhưng mà hôm nay người tới nhận thi thể là em trai Chu Tư Vũ. "

Trương Úc An như hiểu ra gì đó, anh nhớ hình như có cô gái ở tiệm mát xa đã nhắc tới người này: "Em trai Chu Tư Vũ, hình như cậu ấy bị bệnh đứng không? "

"Cậu ấy từ bệnh viện đi tới đây. Hơn nữa, hóa ra Chu Tư Vũ vẫn luôn gạt cậu ấy, cậu ấy cứ nghĩ chị mình đang làm công việc của nhân viên tiêu thụ, mãi cho tới khi trên mạng lan truyền tin tức, rồi cậu ấy nhận được điện thoại từ cục cảnh sát thì cậu ấy mới biết được chân tướng. "

"Ra là như vậy. " Trương Úc An không nhìn được cũng hơi đỏ mắt, nhưng anh nhanh chóng chớp chớp mắt vài cái.

"Theo như lời cậu ấy nói, hai ngày nay rất nhiều người lên mạng lăng mạ chị cậu ấy. Nói rằng chị cậu ấy chết là đáng, nhưng cậu ấy biết chị mình không phải là người như vậy. Chị cậu ấy đáng ra không nên bị nhục mạ như thế, nhưng cũng chỉ có cậu ấy biết mà thôi. "

Trần Bác Lương nghe vậy cũng im lặng không nói. Lúc Chu Lỗi tới nhận thi thể ông không ở đây, tới lúc ông quay về chỉ thấy trên mặt Bạch Phàm có nước mắt.

"Còn nữa Trương pháp y, em trai Chu Tư Vũ nhờ tôi chuyển lời tới anh, cảm ơn anh. "

"Cảm ơn tôi? " Trương Úc An khó hiểu.

"Lúc tôi an ủi cậu ấy có nhắc tới anh. Cậu ấy cảm ơn anh đã cẩn thận trả lại nguyên vẹn thi thể cho cậu ấy, để cho cậu ấy nhìn thấy như là chị mình đang ngủ vậy. "

Trương Úc An không nghĩ tới, có ngày anh lại được cảm ơn vì chuyện này.

Đột nhiên, cửa phòng giải phẫu mở ra, Nguyễn Vi cùng vài nhân viên cảnh sát nữa đưa chín thi thể được lấy từ trong xi măng ra.

Nguyễn Vi không nhận ra được bầu không khí có chút bi thương trong phòng giải phẫu: "Nhiều người bị hại như thế này, sợ là hai ngày tới mọi người phải vắt và rồi. "

Ánh mắt Trương Úc An đảo qua mấy túi đựng thi thể, chỉ thấy được ánh mắt anh dần trở nên kiên định và sắc bén: "Không sao cả. Cho dù thế nào đi chăng nữa, chúng ta nhất định phải bắt được hung thủ. "

Nhất định!

Chương 10: Công thức

Edit: Cài Trắng

Tám giờ sáng hôm sau, Bạch Phàm vừa ngáp vừa đi tới nhà ăn trong cục cảnh sát, tối hôm qua cậu chỉ ngủ được khoảng năm tiếng. Giờ cứ mở mắt ra là thấy nhức, mà giờ bắt cậu mở mắt ra thì không khác gì đang tra tấn. Cũng may đường tới nhà ăn đối với cậu tương đối quen thuộc, Bạch Phàm có thể dựa vào trí nhớ của mình mà đi lấy đồ ăn như thường.

Lấy mấy cái bánh bao, cộng thêm một chút dưa muối, rồi lại một chén cháo trắng, xong xuôi, cậu bê khay thức ăn tìm một chỗ tùy ý ngồi xuống. Nhưng ngồi xuống cậu không ăn ngay, cậu xoa xoa đôi mắt đang vừa mỏi vừa nhức của mình. Làm như vậy tầm vài phút thì sự khó chịu cũng giảm đi, lúc đó cậu mới chậm rãi mở mắt.

" Mẹ nó! "

Vừa mở mắt, Bạch Phàm liền mở miệng mắng người. Bởi vì trước mặt cậu, lúc này không hẹn mà cùng có mười mấy người đứng, im lặng mà nhìn cậu, trường hợp này nhìn vào thực sự là kỳ quái.

" Mấy người có biết làm thế này cũng có thể dọa chết người không? " Bạch Phàm vẫn cảm thấy sợ hãi, cậu ôm ngực thở dốc.

" Chúng tôi làm gì chứ? " Lý Bình Uy bày ra vẻ vô tội: " Chúng tôi còn chưa làm cái gì mà. "

" Là tại cậu không để ý tới bọn tôi đó chứ. " Những cảnh sát khác cười to nói đùa theo.

" Được, được rồi. Ăn sáng đi, đừng làm loạn nữa. " Nguyễn Vi đứng ra ngăn cản trò đùa dai này lại, đồng thời cô mang khay thức ăn của mình đi tới bàn Bạch Phàm.

Ngồi xuống chỗ đối diện Bạch Phàm, Nguyễn Vi lại mở miệng lần nữa: " Tối hôm qua không ngủ ngon sao? "

" Đừng nói nữa, tối hôm qua tôi chỉ ngủ được tầm năm tiếng thôi đấy. Mà tôi còn đỡ, nhưng thầy tôi tuổi đã lớn rồi, ba ngày nay sợ còn chưa được ngủ đủ sáu tiếng. Mà Trương pháp y thì càng không phải nhắc tới, anh ấy mỗi ngày chỉ chợp mắt một lúc thôi, thậm chí còn chưa tới ba tiếng nữa. Tí nữa tôi ăn xong chắc thuận tiện mang một ít đồ cho anh ấy. "

Nguyễn Vi nghe xong, trong đầu cô tự động hiện lên bóng dáng của của Trương Úc An. Trong ấn tượng của cô, Trương Úc An là một người đàn ông rất dịu dàng lại ấm áp. Nhưng mà Nguyễn Vi không nghĩ tới, hóa ra con người ấm áp này lại có một mặt kiên cường tới vậy.

" Vất vả cho mọi người rồi. " Nguyễn Vi nói, đây là lời cảm kích từ tận đáy lòng cô.

" Chúng ta có ai là không vất vả đâu? Ngày hôm qua không phải các cô cũng đi điều tra quanh nội thành một lượt tới rạng sáng mới kết thúc công việc sao? " Lúc Bạch Phàm trở lại ký túc xá tắm rửa thì thấy bọn Lý Bình Uy vừa đặt lưng xuống giường, đồng phục cảnh sát không thêm còi, đầu bết cũng không thêm gội, vừa chằm vào giường một cái là ngủ say.

" Đáng tiếc là chúng tôi không tra ra được cái gì cả. Hai ngày nay dưới sự giúp đỡ của Doãn Thu, chúng tôi cũng phác họa được chân dung hung thủ rồi, nhưng lúc đó hung thủ đội mũ và đeo khẩu trang, thứ để lộ duy nhất chỉ có đôi mắt. Chúng tôi làm sao mà bắt được người đây? Càng không cần phải nhắc tới, mấy ngày nay truyền thông liên tục hỏi về tình hình vụ án. Điện thoại trong cục cảnh sát này như muốn nổ luôn rồi, giờ chúng tôi còn phải bớt chút thời gian viết báo cáo để chuẩn bị cho cuộc họp báo, tất cả mọi người đều muốn điên luôn rồi. Giờ chỉ có thể tìm niềm vui trong cái khổ thôi. "

Bạch Phàm nhìn Nguyễn Vi bằng ánh mắt đồng tình. Cậu chính là lười ửng phỏ với người sống nên mới chọn ngành pháp y. Người chết không có gì đáng sợ, cái đáng sợ nhất chính là lòng dạ con người. Ngược lại, thi thể người chết lại là sự tồn tại chân thật nhất, bọn họ sẽ không nói dối, chân tướng đều đang giấu trên người bọn họ, chỉ chờ có người tới và mở nó ra thôi.

" Chúng tôi hai ngày nay khám nghiệm mười một thi thể được lấy từ trong đồng xi măng ra, nhờ vậy mà tiến triển thêm được không ít. Đại khái là khoảng hai ngày nữa mọi người sẽ có được bản khám nghiệm từ thi đầu tiên. " Bạch Phàm muốn an ủi Nguyễn Vi một chút, vì thế cậu đem tin tức này nói cho cô biết.

" Thật không? Nếu như thế thì tốt quá! " Nguyễn Vi kích động thiếu chút nữa thì đứng lên: " Mấy người có phát hiện ra manh mối nào đáng nghi không? "

Bạch Phàm suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: " Dù sao thì tôi nhìn không thấy manh mối gì. Ngoại trừ nạn nhân đầu tiên khi hấn phanh cây không dùng vải nhựa kê ra, thì những nạn nhân tiếp theo đều giống nhau, như thế đã làm giảm việc để lại dấu vết trên nền xi măng. Đáng tiếc, phần thịt và cơ bắp của mười một thi thể này phần lớn đã thối rữa hết rồi, chúng tôi không thể không loại bỏ phần thịt thối. Hiện tại mười một thi thể chỉ còn để lại phần xương

cột. "

" Là như vậy sao? " Nguyễn Vi không nhận được cảm thấy hơi thất vọng.

" Đừng thờ dài chứ, tôi cũng chỉ nói là tôi không nhìn thấy thôi mà. Trương pháp y tối hôm qua cả đêm ở trong phòng khám nghiệm, có khi anh ấy lại có phát hiện gì đó không chừng. "

" Thật không? " Nguyễn Vi một lần nữa lên dây cót tinh thần. Cô nhớ nãy Bạch Phàm còn nói là đem đồ ăn tối cho Trương Úc An: " Vậy cậu mau ăn nhanh lên, giờ tôi đi lấy đồ ăn cho Trương pháp y giúp cậu, chút nữa chúng ta cùng nhau đi. "

Nguyễn Vi nói xong liền đứng dậy rồi đi. Cô không biết khẩu vị của Trương Úc An như thế nào nên chọn một chút đồ ăn sáng thanh đạm cùng cháo trắng, nghĩ chắc là Trương Úc An sẽ thích thôi.

" Di ơi, mấy miếng sủi cảo này hơi lạnh rồi, di hâm lên giúp cháu với. " Mấy miếng sủi cảo trong tay Nguyễn Vi vốn âm ẩm, nhưng cô sợ tới lúc mang tới nơi thì nó nguội mất. Thế nên cô đành nhờ di làm bếp hâm nóng lại.

" Tiểu Nguyễn, cháu đây là mang đồ ăn cho ai thế? " Di làm bếp vừa nhận lấy đĩa sủi cảo trong tay cô, vừa tò mò hỏi một câu.

" Mang cho Trương pháp y mới tới cục cảnh sát đó ạ. Anh ấy hai ngày nay đều bận bù đầu, không có thời gian xuống nhà ăn. "

Di làm bếp suy nghĩ một lúc, cuối cùng di cũng nhớ ra một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đeo kính gọng bạc: " Là cậu ấy sao, vậy trách sao. "

" Cái gì mà trách sao ạ? " Nguyễn Vi không hiểu lắm.

" Di còn tưởng thằng nhóc nào có vận khí tốt chứ, có thể cho đóa hoa cục cảnh sát Dung thành đưa đồ ăn tối. Là đũa nhóc này cũng tốt, Tiểu Nguyễn, di thấy cháu với nó rất xứng đôi. "

Nguyễn Vi lúc này mới hiểu di làm bếp đang nghĩ tới điều gì. Cô muốn giải thích cho bà hiểu, nhưng lúc này ở chỗ lấy đồ ăn còn có những người khác, nghĩ nghĩ một chút cô liền thôi.

Nguyễn Vi đóng gói xong đồng thức ăn liền quay lại chỗ Bạch Phàm, đợi cậu ăn cơm xong, trong lúc đó thì cô thả hồn cô bay theo suy nghĩ.

Nguyễn Vi năm nay đã 28 tuổi rồi, cô cũng không phải người theo chủ nghĩa độc thân, theo lý thuyết thì giờ cô phải được nếm trải mùi vị của tình yêu rồi. Bố mẹ Nguyễn Vi luôn cho rằng vòng quan hệ của cô quá nhỏ nên mới dẫn tới việc cô độc thân tới hiện tại, cho nên bọn họ luôn muốn cho cô đi xem mắt. Ít nhất thì cô có thể giao tiếp với người khác. Chỉ có Nguyễn Vi mới biết được tại sao mình từ chối nhiều lời theo đuổi như vậy.

Thật ra đã lâu lắm rồi, lâu tới nỗi Nguyễn Vi bắt đầu tự nghi ngờ bản thân. Có phải là như lời người khác nói, Trương Tiểu Minh chẳng qua là do cô quá cô đơn mà tưởng tượng ra không, tưởng tượng ra bạn để chơi cùng?

Nhưng mà Nguyễn Vi không quên được, lúc mà Trương Tiểu Minh đeo một bên tai nghe cho cô, bài hát Fool's Garden của Lemon Tree. Sau này lên đại học, cô xem được bộ phim điện ảnh < Mối tình đầu > của Tô Phi Mã mới biết được tên bài hát đó. Đương nhiên đây không phải là điều mà một đứa trẻ mười tuổi có thể tưởng tượng ra được, bởi vì một người ảo tưởng thì làm sao nhận ra được chứ.

Cho nên, Trương Tiểu Minh thực sự tồn tại sao?

Nhưng nếu Trương Tiểu Minh thực sự tồn tại, tại sao bao nhiêu năm qua đi cô không tìm thấy cậu ấy?

Nguyễn Vi nhớ lúc đó cô đã phải cầu xin như thế nào, cầu xin cho đi tạm biệt Trương Tiểu Minh, vì thế mẹ cô cùng giáo viên tra danh sách học sinh toàn trường, nhưng Trương Tiểu Minh giống như là không tồn tại vậy. Cậu ấy chỉ tồn tại trong đầu của Nguyễn Vi, Nguyễn Vi thậm chí còn không nhìn thấy bộ dáng của cậu ấy.

Chẳng lẽ, tất cả đều là thật? Là vì Nguyễn Vi muốn bảo vệ bản thân nên đã tưởng tượng ra một Trương Tiểu Minh? Nguyễn Vi biết đây là một hiện tượng trong tâm lý học, nhưng ký ức của cô rõ ràng như thế, bài hát đó, viên kẹo đó, còn cả mấy câu nói đó, Nguyễn Vi đều nhớ rất rõ. Sao đây có thể là do cô ảo tưởng được?

" Đội phó Nguyễn, chúng ta đi thôi. "

Bạch Phàm cuối cùng cũng ăn xong, cậu lên tiếng cắt đứt mạch suy nghĩ của Nguyễn Vi.

Nguyễn Vi mơ màng gật đầu, cô rời khỏi nhà ăn cùng Bạch Phàm.

Ở trong văn phòng pháp y, Nguyễn Vi và Bạch Phàm bắt gặp Trương Úc An đang ngủ gục trên bàn.

Trong tay Trương Úc An thậm chí còn đang cầm bút nữa, nhưng anh vẫn ngủ say, xem ra anh thật sự rất mệt mỏi.

" Suyt. " Nguyễn Vi đi vào trước Bạch Phàm nên phát hiện ra, cô làm động tác bảo Bạch Phàm đừng gây ồn, không cần đánh thức anh dậy.

Đặt bữa sáng xuống, Nguyễn Vi cẩn thận tới gần Trương Úc An. Trương Úc An ngủ rất say, cho nên là kính anh đeo còn tuột xuống cũng không biết.

Nguyễn Vi để lộ ra nụ cười. Cô rón rén cẩn thận giúp Trương Úc An tháo mắt kính xuống.

Bỗng nhiên ngay lúc này, Nguyễn Vi chú ý tới tờ giấy nháp bị Trương Úc An để lên, trên giấy nháp toàn là công thức tính toán mà anh ghi ra.

Nguyễn Vi thử đọc qua một chút, nhưng mà cô phát hiện ra cô không hiểu mấy cái này lắm, vì thế cô gọi Bạch Phàm tới xem giúp.

" Cậu có hiểu là Trương pháp y đang tính cái gì không? " Nguyễn Vi nhỏ giọng hỏi.

Bạch Phàm chỉ liếc mắt hai cái liền nói ra đáp án: " Trương pháp y hình như là đang tính toán tuổi của nạn nhân, cô xem, anh ấy tính ra kết quả rồi. "

" Thật không? " Nguyễn Vi nhìn về phía tờ nháp một lần nữa, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại ở những con số cuối cùng.

Nguyễn Vi vẫn nhớ khi nãy Bạch Phàm có nói rằng tối hôm qua Trương Úc An cả đêm ở đây để nghiên cứu xương cốt, đây là kết quả nghiên cứu của anh sao? Trương Úc An tính tuổi của nạn nhân để làm gì chứ?

Trong đầu Nguyễn Vi vừa nghĩ tới vấn đề này, cô liền cảm thấy mình như bị điện giật một cái, Nguyễn Vi kinh ngạc mà mở to hai mắt.

" Tôi hiểu được rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đuổi bắt

Edit: Cái Trắng

" Tôi đã hiểu rồi. "

" Cái gì? " Bạch Phàm nhìn Nguyễn Vi đầy khó hiểu.

Lúc này, bỗng nhiên Trương Úc An hơi cử động một chút, Nguyễn Vi biết chắc vừa rồi cô nói hơi to nên khiến anh tỉnh giấc. Vì thế, cô liền lùi Bạch Phàm ra khỏi văn phòng.

" Cậu có chú ý không, ở trước mỗi kết quả mà Trương pháp y tính ra, anh ấy đều đánh số. "

" Thì có đánh số, nhưng cái này thì có ý nghĩa gì chứ? "

" Nếu tôi đoán không nhầm, thì đây chính là thứ tự của mười một người đã tử vong đó. Cho nên tối hôm qua Trương pháp y ở lại đây dùng kiến thức chuyên môn của mình để quan sát phần xương cốt, cũng tính ra được số tuổi của nạn nhân. "

" Sao anh ấy lại làm như vậy? Tính được số tuổi của nạn nhân thì có ích gì sao? " Bạch Phàm vẫn không hiểu lắm, Nguyễn Vi tiếp tục kiên nhẫn giải thích cho cậu hiểu: " Bạch Phàm, cậu biết thế nào là bản đồ phạm tội không? "

Bạch Phàm suy nghĩ một lúc, tới khi cậu xác định trong đầu mình chẳng có tí kiến thức nào về vấn đề này thì lắc đầu.

" Cái gọi là bản đồ phạm tội chính là thứ thể hiện đầy đủ dấu hiệu mà tội phạm gây án, bao gồm cả địa điểm. Mà trong tâm lý của tội phạm, cơ bản là sẽ có một khu mà hắn gọi là khu vực an toàn, đương nhiên khu vực an toàn này không phải là mãi mãi không thay đổi. Khi hành vi phạm tội của hung thủ ngày một tăng lên, tâm lý an toàn của hung thủ cũng mở rộng ra, cuối cùng, chúng ta có thể thông qua bản đồ này để khoanh vùng phạm vi. Cái phạm vi này thông thường đều được hung thủ giấu kín. "

Bạch Phàm cái hiểu cái không, cậu gật gật đầu. Nguyễn Vi biết Bạch Phàm vẫn chưa hiểu toàn bộ, thế nên cô nói luôn ra đáp án cuối cùng.

" Cậu còn nhớ công trường bị bỏ hoang mà chúng ta phát hiện ra nạn nhân là bị đình công từ mấy năm trước không? "

" Hình như là năm năm, hay sáu năm gì đó. " Bạch Phàm gãi gãi đầu.

" Đúng vậy, là năm năm trước, vậy cậu có biết con số này có ý nghĩa như nào không? " Nguyễn Vi vẫn muốn tự Bạch Phàm nói ra đáp án, Bạch Phàm về sau sẽ phải tự làm việc một mình, cậu ấy cần có một tư duy độc lập.

Bạch Phàm cũng nhận ra đây là Nguyễn Vi đang kiểm tra cậu, vì thế, cậu rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Cậu liền kết giữa bản đồ phạm tội mà Nguyễn Vi nói, cùng với lời giải thích nữa, đáp án cậu nghĩ ra cũng khiến cậu ngạc nhiên luôn.

" Có nghĩa là, từ năm năm trước đã có người bị sát hại rồi. " Nguyễn Vi để lộ ra nụ cười hài lòng, Bạch Phàm tiếp tục trả lời: " Cho nên cả đêm anh ấy mới thức để tính tuổi của nạn nhân, bởi vì chỉ cần xác định được độ tuổi, chúng ta sẽ tìm được những người mất tích trong năm năm gần đây, tra ra được thân phận nạn nhân. Cuối cùng, về ra được bản đồ phạm tội của hung thủ. "

" Đúng là không tồi. " Nguyễn Vi vui sướng nở nụ cười, nhưng cô rất nhanh lại nhíu mày: " Nhưng tôi vẫn tò mò, sao Trương pháp y có thể sắp xếp được trình tự của các nạn nhân. "

Vấn đề này của Nguyễn Vi đã nhắc nhở Bạch Phàm, cậu đột nhiên nhớ tới hành động kỳ lạ ngày hôm qua của Trương Úc An: " Có khi nào liên quan tới thùng xăng không? Tôi nhớ ngày hôm qua anh ấy bỏ ra tận hai tiếng đồng hồ để quan sát mấy thùng xăng. Lúc đó tôi còn cảm thấy kỳ lạ, vì sao anh ấy lại muốn làm vậy chứ. "

" Đúng rồi! " Nguyễn Vi như đã thông suốt hết thảy, cô vô cùng vui vẻ: " Thông qua việc quan sát sự mục nát của thùng xăng, rồi cả tình huống của thi thể thối rữa bên trong nữa. Cơ bản thì có thể xác định được trình tự tử vong của các nạn nhân. "

Cuối cùng cũng biết được hết đáp án của các câu hỏi, Nguyễn Vi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cô liếc mắt nhìn về phía cửa phòng đang mở, Trương Úc An vẫn gục trên bàn ngủ ngon lành.

Bởi vì biết rằng điều phiền toái nhất đã được giải quyết, nên Trương Úc An mới yên tâm nhắm mắt ngủ như vậy. Phát hiện thùng xăng xong anh đã làm việc liên tục ba ngày, đúng là rất mệt mỏi rồi.

" Cậu ở đây chăm sóc Trương pháp y nhé, tôi phải đi thông báo chuyện này cho mọi người. Tôi muốn chúng ta nắm được thêm tin tức càng nhanh càng tốt. " Nguyễn Vi dặn dò Bạch Phàm vài câu.

Sau đó, Nguyễn Vi đi vào trong văn phòng một lần nữa, cô không định rút tờ kết quả ra làm Trương Úc An tỉnh giấc. Vì thế, cô lấy điện thoại di động ra chụp kết quả lại.

Sau khi Nguyễn Vi rời đi không lâu, Trương Úc An đang ngủ bỗng quơ quơ tay một cái, gạt luôn cái bản nháp đó xuống đất. Bạch Phàm đi lên nhặt bản nháp đó, vuốt vuốt lại tờ nháp đó, cậu bỗng phát hiện ra bí mật nhỏ của anh.

Hóa ra ở trên tờ nháp mà anh tìm lên, chỗ bị cánh tay anh che là chỗ mà anh dùng bút máy viết hai chữ vô cùng nắn nót – Nguyễn Vi.

Trương Úc An thế mà thích Nguyễn Vi sao? Bạch Phàm ngạc nhiên, nhưng mà cậu cũng không thấy lạ lắm, Nguyễn Vi lớn lên xinh đẹp như vậy, cục cảnh sát không ít người thầm thích cô ấy. Chỉ là mấy người đờ có tâm mà không có gan thôi.

Thật ra, mọi người đều cảm giác được, Nguyễn Vi đối xử với ai cũng rất thân thiện, nhưng cô chưa bao giờ để nó vượt qua giới hạn bạn bè cả. Giống như là giữa người khác và Nguyễn Vi có một khoảng cách vô hình không ai nhìn được vậy.

Bạch Phàm chỉ có thể yên lặng cầu may mắn cho Trương Úc An, sau đó, cậu để lại tờ giấy về mặt bàn. Cuối cùng, cậu trở về bàn làm việc của mình, nghiêm túc mở một tư liệu liên quan tới giải phẫu, bắt đầu đọc.

Hai tiếng sau, Trương Úc An từ trong giấc ngủ mơ màng tỉnh dậy. Anh cuống lên tìm bản nháp của mình, sau đó anh đứng lên muốn đi đưa bản nháp này cho Nguyễn Vi xem thì bị Bạch Phàm gọi lại.

" Anh muốn đi công bố kết quả này sao? "

Trương Úc An chần chừ nhìn Bạch Phàm, cậu liền đem chuyện vừa rồi kể từ đầu tới đuôi một lượt cho anh nghe.

" Nói thế thì, đội phó Nguyễn xem một lần là đã hiểu được ý của tôi? " Trương Úc An nói, trong giọng có thể nghe được sự kiêu ngạo pha lẫn chút tự hào.

" Phải đấy, tôi nghĩ giờ cả đội hình sự đều đang điều tra những vụ mất tích trong vòng năm năm trở lại đây. "

Lúc này, Trương Úc An mới buông bản nháp ra và ngồi xuống. Đồng thời, bụng anh réo lên tiếng động nho nhỏ.

" Ai da, suốt chút nữa thì tôi quên mất. Nguyễn Vi mang đồ ăn sáng tới cho anh, nhưng hình như để tới giờ này cũng hơi lạnh rồi đấy. "

Bạch Phàm nói xong liền đưa hộp cơm mà Nguyễn Vi mang tới sang cho Trương Úc An. Trương Úc An cảm bỗng nhiên cười ngây ngô hai tiếng, sùi cảo mà cô nhờ đi làm bếp đun nóng lại lần nữa cho anh cũng đã nguội hẵn rồi. Nhưng Trương Úc An vẫn ăn ngon lành hết suất sùi cảo mà cô đem tới.

Hai ngày sau, khu nhà Tùng Sơn ở Dung thành, là một khu nhà ở lâu đời.

Mấy cảnh sát cầm theo súng bao vây ở trước cửa nhà số 302. Nguyễn Vi gõ cửa vài tiếng không có ai đáp lại, Lý Bình Uy lập tức dùng chùy phá tan cửa nhà Lữ Triệu Long.

" Rầm! Rầm! Rầm! "

Đập cửa ba phát liên, mỗi phát đều như là âm thanh của tiếng đạn bắn ra, mấy cư dân ở đây cũng giật mình theo tiếng chày đập vào cửa.

Sau ba tiếng phá cửa, tiếng tiếp theo là cánh cửa va chạm vào bức tường.

Nguyễn Vi lập tức vùng tay lên, mọi người lập tức đi vào.

Phòng thuê nhỏ và đơn sơ hơn rất nhiều so với dự kiến của Nguyễn Vi. Ngoại trừ cái mùi chua chua thối thối kia, lúc sau cô cũng tìm được nơi bắt nguồn của cái mùi đó.

"Lữ Triệu Long hai ngày nay có khả năng là không trở về nhà. " Lý Bình Uy nhìn đồng hồ ăn thừa trên bàn, nói.

Dung thành giờ vô cùng nóng nực, đồ ăn thừa để bên ngoài thôi cũng bốc mùi hôi thối khiến người khác khó mà chịu được.

Nguyễn Vi đồng thời lúc đó lấy di động ra, cô không chút do dự gọi điện thoại cho Quách Ninh Giang.

"Kẻ tình nghi đã chạy trốn, kiến nghị lập tức treo thông tin truy nã, tìm được sẽ có thưởng. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cừ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ác ma

Edit: Cái Trắng

Lệnh truy nã Lữ Triệu Long được phát ra năm ngày rồi, ngoại trừ hai lần tình báo giả thì không còn gì nữa. Công việc của Nguyễn Vi cũng vì thế mà trở nên nhàn rỗi, tên Lữ Triệu Long này giống như đã bốc hơi khỏi thế gian vậy, không có chút tung tích nào.

Lúc này, Nguyễn Vi đang đứng ngây người ra trước bản đồ tội phạm, Trương Úc An tìm tới cô.

"Suy nghĩ cái gì thế? "

"Không có gì. " Nguyễn Vi nhìn Trương Úc An cười cười, lời nói dối vụng về của cô đương nhiên không lừa được Trương Úc An.

"Nhìn qua có vẻ cô không vui về gì, là vì chưa phá được án sao? "

Một tuần trước, toàn bộ cảnh sát đội hình sự bỏ một buổi trưa ra tiến hành so sánh kết quả tính toán của Trương Úc An, tìm được những vụ mất tích phù hợp do cư dân báo án. Thông qua việc đối chiếu DNA với người nhà, danh tính mười nạn nhân ở đây đã được xác định. Nguyễn Vi cũng mượn việc này thành công vẽ ra được bản đồ phạm tội của Lữ Triệu Long.

Bởi vì lúc trước đã từng phác họa chân dung hung thủ nên việc của Nguyễn Vi lúc đó tương đối thuận lợi. Trải qua một cuộc dò hỏi mấy công nhân, cuối cùng cô cũng xác nhận được kẻ tình nghi Lữ Triệu Long.

Ở trong nhà Lữ Triệu Long, Nguyễn Vi phát hiện ra được số lượng lớn những bức ảnh chụp nạn nhân. Hơn nữa, bên giám định đã xác nhận được dấu vân tay và dấu giày của Lữ Triệu Long lưu lại hiện trường phạm tội. Những chứng cứ buộc tội Lữ Triệu Long chồng chất lên nhau, bọn họ cứ ngỡ như đã thấy được kết thúc rồi.

"Trương pháp y, có bao giờ anh cảm thấy, thực ra chúng ta đang cách một bước rất xa không? Giống như Lữ Triệu Long ấy, hắn đã gây án được năm năm rồi nhưng không có ai phát hiện ra, điều này có liên quan gì tới chúng ta không? "

Trương Úc An im lặng. Anh thừa nhận, vấn đề Nguyễn Vi đặt ra anh khó lòng mà trả lời được. Mà ý định ban đầu anh tới gặp cô là muốn hai người nhận ra nhau.

"Doãn Thu, cô ấy không sai, sự sợ hãi của cô ấy là điều rất bình thường. Mà trong chuyện này chúng ta cũng có một phần trách nhiệm, đáng lẽ chúng ta nên phát hiện tên ác ma này sớm hơn. Nếu chúng ta phát hiện sớm hơn thì đã không có nhiều người bị hại như này. "

Trương Úc An cuối cùng cũng hiểu Nguyễn Vi đang phiền muộn điều gì. "Cô đang nghĩ tới tin tức Doãn Thu nói sao? "

Buổi trưa hôm đó, sau khi cục cảnh sát phát lệnh truy nã Lữ Triệu Long, cả giới truyền thông gần như đổ xô về tin tức này, họ đào sâu thêm về thân thế của Lữ Triệu Long. Tiêu đề bài báo đương nhiên vẫn hấp dẫn người khác như thường, trả thù lên người vô tội, ác quỷ ra đời.

Hóa ra bố Lữ Triệu Long là một người nghiện rượu, mỗi lần bố hấn uống rượu y như rằng sẽ đánh vợ mình. Mẹ Lữ Triệu Long không làm gì được, bà đành trút giận lên người con mình, chính là Lữ Triệu Long, bằng cách cai sữa cho con từ khi còn bé tí. Hàng xóm thường xuyên nhìn thấy cảnh mẹ hấn khóc vì bị đánh, Lữ Triệu Long khóc vì bị bỏ đói, ngày qua ngày không khá hơn được tí nào. Mãi cho tới năm Lữ Triệu Long hai tuổi, bố hấn cuồn hết

tiền bạc trong nhà và chạy theo người phụ nữ khác.

Đó là chuyện xảy ra vào những năm 90, khi đó, trên lưng bà cồng theo đứa trẻ Lữ Triệu Long, ngày ngày ở ngoài đường kiếm cơm kéo dài sự sống.

Khi đó mẹ Lữ Triệu Long cũng lao vào rượu chè, mỗi lần bà uống xong lại nghe thấy tiếng hân khóc thét lên xin tha, tiếng thét vang vọng cả đường lớn. Cho tới khi hân lên mười tuổi, mẹ hân bắt hân bỏ học, theo bà mở một quán ăn vặt.

Trong phần tin tức, khi phóng viên hỏi những người hàng xóm năm đó Lữ Triệu Long là người như thế nào, mọi người đều bảo, hân là một đứa trẻ rất thông minh, hiểu chuyện.

Khi Lữ Triệu Long được mười sáu tuổi, mẹ hân vì say rượu mà ngã xuống nương nước rồi qua đời. Chính từ ngày đó, tính tình của hân thay đổi, ác quỷ đã mở mắt.

Lữ Triệu Long tới công trường làm công, một công nhân ở đó đã giới thiệu cho hân một cô bạn gái. Cô bạn gái này là người nông thôn. Nhưng rất nhanh, hai người đã chia tay. Sau đó, cho dù Lữ Triệu Long có cầu xin thế nào, cô gái kia cũng không thay đổi quyết định của mình. Lữ Triệu Long từ đó thì cô đơn một mình, ngoại trừ mấy ngày làm công, thời gian còn lại hân đều ở trong phòng trọ của mình.

Cuối cùng, thi thể Chu Tư Vũ mà hân phanh thây bị một người nhặt ve chai phát hiện, từ đó liên bại lộ mười hai vụ án đẫm máu, tên ác ma này đã lộ ra dưới ánh mặt trời.

Cùng là một tin tức đó, các trang báo mạng đưa tin không biết mệt. Ở bên dưới mỗi tin tức đó đều là sự phản hồi của cư dân mạng, đồng tình có mà phê phán lại càng nhiều hơn. Mấy người nổi tiếng trên mạng cũng không ngại mệt, bắt đầu đưa ra nhận xét của mình. Trong đó, có một tiêu đề gây sự chú ý nhất: "Ác ma như một bông hoa nảy mầm trên đất, mỗi người chúng ta đều có thể trở thành hung thủ"

" Những người như thế thật đáng sợ, vì sự hấp dẫn trong mắt mà không tiếc gì, lập tức đi rút xương cắn máu. Mặc kệ Lữ Triệu Long đáng thương như thế nào, thì hân cũng không có lý do gì để đi giết người hết, mà họ càng không biết chúng ta đã tìm thấy một lọ thuốc ở trong nhà Lữ Triệu Long, lọ thuốc đã hết hạn sử dụng từ bảy năm trước. " Mỗi khi Nguyễn Vi tưởng tượng tới cảnh này, cô cảm giác như lông tơ của mình đều dựng đứng: " Bảy năm, khi đó Lữ Triệu Long và bạn gái chia tay. Trương pháp y, anh thử tưởng tượng xem, nếu lúc đó bạn gái cũ của Lữ Triệu Long không rời khỏi Dung thành, thì sẽ phát sinh ra chuyện gì đây? "

Trương Úc An vẫn im lặng không nói gì, anh biết, giờ phút này tốt nhất là cứ im lặng nghe cô nói.

" Mà bây giờ, thế mà có người bắt đầu thương cảm cho một tên sát thủ liên hoàn. Ngược lại còn đi chỉ trích người bị hại, anh xem có tin nổi không? "

Tin tức về Lữ Triệu Long sau khi phát tán được hai ngày, thì lại có thêm một tin nữa được tung ra, nó nhanh chóng trở thành tiêu điểm của mọi người.

Chu Tư Vũ vì cứu Doãn Thu mà bám lấy Lữ Triệu Long, nhưng Doãn Thu đang lẫn trốn lại không thèm báo cảnh sát nữa. Tin vừa đưa ra, nhiều người đối với thân phận Doãn Thu rất mơ hồ, nhưng một tin cá nhân của cô thì đã bị lộ ra.

Trong chốc lát, tiêu đề tên hung thủ ác ma đã trở nên cũ hẵn, tiêu đề Doãn Thu là người vong ân bội nghĩa, người phụ nữ độc ác mới đáng quan tâm.

" Thật buồn cười. "

Nguyễn Vi nhếch miệng, nhưng nụ cười này càng làm Trương Úc An thêm lo sợ, anh cảm giác như mình đã thấy nó ở đâu rồi.

" Chúng ta không phải thượng đế, việc gì chúng ta làm cũng đều có góc khuất, nhưng đây không phải là toàn bộ, cô hiểu không? " Trương Úc An nói, giọng nói vô cùng âm áp. Nguyễn Vi hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn anh, trong nháy mắt, cô còn tưởng mình xuất hiện ảo giác.

" Anh biết không, rất lâu trước kia rồi, tôi cũng từng nghe câu nói như thế. " Nguyễn Vi tươi cười sáng lạn: " Hơn nữa, tôi vẫn luôn tin vào điều đó. "

" Thật không? " Mắt anh vì kích động mà chớp liên tục, yết hầu cũng di chuyển liên tục.

Quả nhiên, Nguyễn Vi vẫn nhớ, cô ấy vẫn luôn nhớ.

" Nguyễn Vi. " Cuối cùng, Trương Úc An quyết định nói ra hết mọi thứ, Nguyễn Vi cũng ngây người ra chờ đợi câu nói của anh: " Thật ra tôi... "

Mà trùng hợp thay, đúng lúc đó chuông điện thoại Nguyễn Vi vang lên.

" Bình Uy? Cậu nói cái gì? Thật không? Được, tôi biết rồi. "

Nguyễn Vi nhanh chóng cắt đứt điện thoại, đồng thời cô nói ra một tin tức kinh hoàng.

" Bình Uy nói, bọn họ phát hiện ra thi thể Lữ Triệu Long. Hình như hân nhảy sông tự tử. "

" Thả nào không tìm thấy hân. "

" Tôi muốn tới hiện trường, anh có muốn đi cùng không? " Nguyễn Vi nhìn Trương Úc An, hỏi.

Trương Úc An không cần suy nghĩ thêm mà đồng ý ngay, khám nghiệm thi thể ở hiện trường đương nhiên phải có anh. Còn việc để hai người nhận ra nhau, thôi thì để sau hãy nói.

Trương Úc An gọi điện thoại cho Bạch Phàm, bảo cậu mang dụng cụ tới hiện trường. Lúc Nguyễn Vi chuẩn bị dẫm chân ga để xuất phát, điện thoại cô lại đổ chuông lần nữa.

Lúc này, Nguyễn Vi không lập tức nhận điện thoại. Bởi vì số hiển thị trên màn hình là một dãy số lạ, không biết tại sao, cô có cảm giác khủng hoảng.

" Alo? "

Đầu dây bên kia điện thoại vang lên giọng một người đàn ông, nghe có vẻ rất nôn nóng.

" Xin hỏi, cô là đội phó Nguyễn sao? "

" Đúng vậy, vậy còn anh là? "

" Xin chào, tôi là đội trưởng đội phòng cháy ở Dung thành, tôi tên Luru Hàng. Chỗ chúng tôi hiện tại có một cô gái muốn nhảy lầu tự tử. Chúng tôi khuyên cô ấy, cô ấy lại nói muốn gặp cô. Giờ cô có thể đi tới đây không? "

" Muốn gặp tôi? Anh có biết tên cô ấy là gì không? " Nguyễn Vi hỏi.

Đầu dây bên kia điện thoại bỗng yên lặng vài giây. Yên lặng qua đi, Luru Hàng mới chậm rãi nói ra một cái tên.

" Doãn Thu. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cớ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Buồn vui

Edit: Cải Trắng

Lúc Nguyễn Vi và Trương Úc An chạy tới nơi, dưới tòa nhà đã có tới mấy trăm người vây quanh xem. Hơn nữa, có vẻ mọi người đều đang giờ cao điểm của mình lên quay, giống như bọn họ có tới ba con mắt, bọn họ đang ngồi xem một trận bóng rất xuất sắc, và giờ họ chỉ cần đợi giây phút cao trào nhất.

Vừa đi ra khỏi thang máy, cả Trương Úc An và Nguyễn Vi đều dồn hết tốc lực vào chạy như điên. Mãi cho tới khi hai người họ lên tới sân thượng, đập vào mắt hai người họ là bóng lưng mảnh mai yếu ớt của cô gái đó.

" Doãn Thu. " Nguyễn Vi nhẹ giọng gọi cô gái đó một tiếng, giống như là cô sợ nếu mình nói to quá sẽ dọa chú chim nhỏ trên cành cây bay đi mất.

Doãn Thu quay người lại nhìn, nước mắt ướt đầm làm cản trở tầm nhìn của cô, nhưng cô vẫn có thể lờ mờ nhìn ra được dáng người Nguyễn Vi.

" Đội phó Nguyễn, cô đã tới rồi. "

" Đúng vậy, tôi đã tới rồi. Cô cũng tới đây đi, được không? Có gì thì hai người chúng ta từ từ nói. "

Doãn Thu mỉm cười, cô lắc đầu. Nước mắt giống như những ngôi sao lướt qua trên mặt cô.

" Đội phó Nguyễn, thực ra tôi chỉ muốn hỏi cô một chút thôi. Tôi không hại chết Chu Tư Vũ, đúng không? "

Nguyễn Vi thử đi tới gần Doãn Thu, nhưng cô ấy lại nhận ra hành động của cô. Lập tức Doãn Thu lui ra phía sau ba bước, Nguyễn Vi liền đứng im tại chỗ.

" Đương nhiên không phải! Hung thủ thật sự là Lữ Triệu Long, chuyện này không liên quan gì tới cô cả. Mà cô biết không, Doãn Thu? Lữ Triệu Long vì trốn tránh tội lỗi của mình mà tự sát, cô an toàn rồi, mau quay về đây, đừng làm điều gì dại dột. "

Phản ứng đầu tiên của Doãn Thu sau khi nghe xong là giật mình, rồi sắc mặt Doãn Thu hơi cử động, nước mắt như vỡ đê mà thi nhau chảy xuống.

" Thật tốt quá, tên khốn nạn đó đã chết rồi, còn giờ thì tới lượt tôi. "

Thấy Doãn Thu sắp nhảy xuống, Nguyễn Vi nhất thời hoảng loạn, trong lúc đó cô bỗng nhớ ra một cái tên: " Chu Tư Vũ!! "

" Doãn Thu, cô còn nhớ Tư Vũ không? "

" Tư Vũ? " Đột nhiên, sắc mặt Doãn Thu trở nên hoảng hốt, trong nháy mắt, cô như thấy Chu Tư Vũ xuất hiện trước mặt mình: " Tôi rất muốn xin lỗi cô ấy, những người đó nói đúng, tôi mới là hung thủ hại chết Tư Vũ, tôi có tội, tôi đáng chết. "

" Không! Doãn Thu, cô phải biết rằng, cô không phải là người sai! Cô biết, Chu Tư Vũ cũng biết, chỉ có những người đó là không biết gì thôi, cô không nên vì bọn họ mà từ bỏ cuộc sống của mình, không đáng đâu. "

Đột nhiên, Doãn Thu che miệng khóc nức lên, cả người cô ấy run rẩy vì khóc nức lên, dường như những người đang xem cũng đang thổn thức.

" Đội phó Nguyễn, thật ra tôi rất sợ hãi. Tôi cũng rất sợ chết, tôi cũng không phải loại người tốt đẹp gì nhưng tôi không giết người, vì sao bọn họ lại đối xử với tôi như vậy? Vì cái gì chứ? "

" Tôi thật sự không muốn chết, tôi không muốn chết. Nhưng, tôi không sống nổi nữa. "

Doãn Thu nói xong câu cuối cùng, cô cảm thấy cả người như mất hết sức lực. Nhưng mà, trong khoảng khắc cô chuẩn bị nhảy xuống, cô lại nghe thấy tiếng Nguyễn Vi khóc.

Doãn Thu kinh ngạc quay đầu lại, cô thấy được trong mắt Nguyễn Vi toàn là nước mắt.

" Doãn Thu, cô hãy tin tôi, tin tôi đi, cô có thể sống được mà. "

" Không, đội phó Nguyễn, chúng ta là người ở hai thế giới khác nhau. Cô không hiểu được đâu, tôi thật sự không sống nổi nữa. "

Bỗng nhiên, Nguyễn Vi nín khóc, cô nở nụ cười, tất cả mọi người trên sân thượng vì điều này mà kinh ngạc. Chỉ có Trương Úc An này giờ im lặng là siết chặt tay.

" Cô tin tôi đi, tôi biết đấy. "

" Tôi nói cho cô một bí mật nhé, thật ra trước kia tôi là người mù đấy, cô biết người mù trên thế giới này sẽ thế nào không? "

" Khi cô là một người mù, dù là ban ngày hay ban đêm đều không khác gì nhau, thế giới mà cô nhìn thấy đều là một màu đen. Cô không nhìn thấy ánh sáng, cũng không nhìn thấy thế giới này, nhưng cô có thể có một đôi tai rất nhạy, nghe được tiếng tim người khác đập, còn lại mọi thứ là màu đen. "

Ký ức đó dường như đã bị cô che đậy rất lâu rồi, Nguyễn Vi thiếu chút nữa thì không đứng thẳng dậy được, cô như nhìn thấy một cô gái bé nhỏ đang ngồi trong góc, cô bé đó đang khóc.

Vì sao Nguyễn Vi bị mù? Mẹ cô là người chế thuốc cho công ty thực nghiệm, ngày đó, bởi vì người giúp việc nghi làm, mẹ cô không còn cách nào khác là mang cô tới phòng thí nghiệm cùng Nguyễn Vi vì tò mò mà đụng vào các chất hóa học, không may, mắt cô bị bỏng.

Mẹ cô vì thế mà từ trước tới nay luôn tự trách, càng không cần phải nói, lúc đó bố cô đã tức giận như thế nào. Cứ một đêm lại một đêm, cô thường xuyên nghe thấy tiếng bố mẹ cãi nhau.

Nguyễn Vi rất sợ hãi, cô sợ bố mẹ mình sẽ rời xa nhau, cho nên lúc đó cô rất ngoan, cố gắng tỏ ra rằng mình bị mù nhưng không hề đau khổ chút nào. Cứ vui vẻ mà lấy lòng bố mẹ mình, còn sự đau khổ thì cứ giữ mãi trong lòng, cô sợ mình chỉ cần biểu lộ một chút thôi, gia đình sẽ tan vỡ.

Cho nên, khi đó bố mẹ Nguyễn Vi không biết, ở trường học cô bị bắt nạt nhiều như thế nào. Nhưng chuyện này cô không thể nói cho ai hết, cô biết, chỉ cần một việc không ổn thôi nó cũng có thể làm ngòi châm cho vụ nổ cuối cùng, vì thế cô lựa chọn giấu đi.

Nguyễn Vi cũng từng đưa ra ý kiến là tạm nghỉ học, nhưng đôi mắt của cô để chữa khỏi thì mất tới hai năm, hai năm sau cô mới có thể tiếp thu việc phẫu thuật mắt. Trong hai năm đó đương nhiên cô không thể suốt ngày ngồi đợi ở trong nhà được, cho nên lúc cô đưa ra ý kiến đó bố mẹ cô chỉ nghĩ là cô lười biếng không muốn đi học.

Mỗi ngày, khi mẹ Nguyễn Vi đưa Nguyễn Vi tới trường, cô đều ôm thật chặt cổ mẹ mình. Nhưng khi đó mẹ cô không biết, cô một mực không chịu buông bà ra, là vì cô sợ hãi.

" Những người đó đã làm gì với cô? " Cả người Doãn Thu run bần bật.

" Đối với một người không có năng lực phản kháng, một thứ đồ chơi, bọn họ có thể làm gì với tôi đây? "

Nguyễn Vi cười cười hỏi lại, Doãn Thu vì khiếp sợ mà há hốc miệng ra, không nói được lời nào.

" Tâm con người là một màu đen, tôi đã luôn nghĩ như vậy, còn có ý muốn chết đi, nhưng sau đó tôi lại gặp một người. " Nguyễn Vi nói tới đây, giọng nói có chút nghẹn ngào, nhưng vẻ tươi cười trên mặt cô vẫn không biến mất: " Tôi vĩnh viễn nợ người đó một lời cảm ơn, là cậu ấy khiến tôi hiểu rõ, thế giới

này không chỉ có một màu đen, cậu ấy khiến tôi cảm nhận được ánh sáng và sự ấm áp. Cho nên, cô có thể tin tưởng tôi như thế không? "

" Xin cô hãy nghĩ cho cuộc sống của mình, tôi có thể chống đỡ được, cô cũng có thể. "

Doãn Thu có chút do dự mà nhìn Nguyễn Vi, quả thật Nguyễn Vi luôn đắm mình trong ánh mặt trời. Doãn Thu chậm rãi đứng lên, những bước đi của cô thật giống như một đứa trẻ đang tập đi, cô tập tễnh đi về phía Nguyễn Vi, cuối cùng cô ngã vào trong lòng Nguyễn Vi.

" Tin tưởng tôi, sẽ sống được. "

Doãn Thu nghe loáng thoáng mấy từ cuối cùng của Nguyễn Vi xong, lập tức rơi vào hôn mê.

Trên sân thượng, mọi người dần dần tản đi, cuối cùng chỉ còn lại mỗi Bạch Phàm, Trương Úc An và Nguyễn Vi.

Bạch Phàm khiếp sợ nhìn về phía Nguyễn Vi, do dự một lúc lâu cậu mới có dũng khí hỏi: " Đội phó Nguyễn, những điều vừa rồi cô nói là thật sao? "

Nguyễn Vi lấy từ trong túi ra một hộp kính sát trùng, rồi cô cười, nói: " Chứ tôi lừa cậu làm gì chứ? "

" Trời ơi! Hóa ra những điều kia đều là sự thật! "

" Đương nhiên là thật rồi. Nếu không phải lúc trước tôi được giải nhất phần thi khoa học tự nhiên toàn tỉnh, được bên cảnh sát đặc biệt mời tới, thì bằng thị lực của tôi, giờ tôi đã không phải là đội phó Nguyễn của các cậu. "

Trong lòng Bạch Phàm âm thầm bật ngón tay cái lên, từ giờ phút này, Nguyễn Vi chính là thần tượng số một trong lòng cậu.

" Nhưng mà đội phó Nguyễn, người cô nhắc tới là ai vậy? Có thể giới thiệu cho tôi quen người đó không? Người tốt như thế, chắc không phải là thiên sứ chứ? "

Ánh mắt Nguyễn Vi nhìn về phía xa, cô không chú ý tới Trương Úc An luôn dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô: " Cậu ấy tên là Trương Tiểu Minh, trên thế giới này chỉ có tôi là quen cậu ấy thôi. Bởi vì cậu ấy là mặt trời của tôi, vì có cậu ấy, nên mới có tôi của hiện tại. "

Giờ phút này, cho dù có Leonardo Da Vinci* ở đây, chắc ông ấy cũng không thể miêu tả hết được sự phức tạp trong ánh mắt anh. Cảm động, vui mừng, khổ sở, bị thương....

Leonardo Da Vinci: (1452-1519) Ông là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhạc sĩ, bác sĩ, kỹ sư, nhà giải phẫu, nhà sáng tạo và triết học tự nhiên. Ông được coi là một thiên tài toàn năng người Ý. Ông sống ở giữa thế kỷ XV – đầu thế kỷ XVI.

Trương Úc An rất hối hận vì ngay từ đầu anh đã không nói cho Nguyễn Vi biết, từ bây giờ trở đi, anh tuyệt đối không thể để lộ thân phận Trương Tiểu Minh. Giờ Trương Úc An cũng cảm thấy thật may mắn vì anh không để cô nhận ra, bởi vì chỉ cần như thế, cô có thể vui vẻ mà sống.

Còn giờ anh, chỉ có yên lặng làm một người bạn bên cạnh Nguyễn Vi, Trương Úc An cũng không quan tâm.

Ba ngày sau đã là cuối tuần, Nguyễn Vi thực sự thực hiện lời hứa của mình.

" Tiếc là Bạch Phàm bị thầy cậu ấy gọi đi, hôm qua cậu ấy còn nhắc mãi về bữa lẩu này. " Nguyễn Vi vừa đi vừa cảm thán một câu.

" Thiếu một người cũng chẳng sao, vừa lúc tôi ăn được thêm mấy miếng thịt. " Lý Bình Uy không quan tâm tới điều đó lắm, vì thế mà mọi người được một trận cười.

Trương Úc An yên lặng nhìn mọi người cười đùa, Nguyễn Vi cũng rất vui vẻ.

Bởi vì Trương Úc An không ăn được đồ cay, nên Nguyễn Vi đặc biệt lấy cho anh một bát nước chấm không cay.

Ăn rồi, anh ngạc nhiên phát hiện ra, hóa ra ăn lẩu lại ngon như vậy.

Thật sự là ăn rất ngon, ngon tới nỗi khiến người ta muốn khóc.

" Đội phó Nguyễn, sao đằng kia lại có người vừa ăn lẩu vừa khóc thế? "

Lý Bình Uy khó hiểu, mọi người nghe vậy cũng quay đầu nhìn lại, ở đó có một chàng trai trẻ tuổi đang một mình ăn lẩu.

Hắn cứ liều mạng gấp thịt bò lên ăn, vừa ăn, nước mắt vừa rơi đầy mặt.

Là quá cay sao? Hay là bởi vì lẩu quá ngon?

Không một ai biết nguyên nhân cả.

Nhưng Nguyễn Vi và Trương Ước An nhớ rõ, ngày đó người con trai ấy, đã khóc rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vấn đề

Edit: Cải Trắng

Nhà của Tô Tú Anh nằm ở cung đường thứ hai ở Bạch thành, nơi đó là một khu chung cư xa hoa. Mỗi ngày từ nhà tới công ty mất khoảng bốn mươi phút lái xe, ngồi tàu điện ngầm rồi đi bộ tới công ty chắc cũng mất gần một tiếng. Thế nên, sau khi mua căn hộ ở đây, Tô Tú Anh đã tới cửa hàng 4S để mua một chiếc xe màu rubi, thay vì đi bộ.

Nhưng mà hôm nay, Tô Tú Anh không xuống hầm để xe lấy oto mà đi thẳng tới ga tàu điện ngầm, hôm nay cô đi tàu điện ngầm tới công ty.

Trong toa tàu điện ngầm, nhìn vào Tô Tú Anh thì cô là người kỳ lạ nổi bật nhất.

Cô mặc một bộ váy liền thân được thêu thùa đẹp mắt, từng nét may tinh tế đều thể hiện được dáng người thanh mảnh của cô. Phần tóc dài lượn sóng to như tỏa sáng rực rỡ, mỗi cái gợn tay nhắc chân đều bộc lộ ra sự quyến rũ vô hạn. Đương nhiên càng không phải nói tới chiếc túi xách da cá sấu trong tay cô, dường như từng chút một trên người Tô Tú Anh đều thể hiện, cô và những người ở đây không giống nhau.

Nhưng sao hôm nay Tô Tú Anh lại xuất hiện trên tàu điện ngầm? Rất nhiều ánh mắt dừng trên người cô, âm thầm đánh giá, rồi để lộ ra sự nghi ngờ, nhưng đối với những ánh mắt đó Tô Tú Anh chỉ để lộ ra sự tươi cười.

Tô Tú Anh sớm đã nhận ra ánh mắt người đàn ông phía bên phải cách đó không xa đang nhìn về phía cô. Từ khi cô biết lên toa tàu, ánh mắt người đàn ông đó đã không rời khỏi cô, cũng nhìn thấy thứ gì đó dưới đũng quần hần đang rực rạch, ánh mắt hần như muốn lột trần Tô Tú Anh ra.

Thật ghê tởm

Tô Tú Anh trầm mặc trong lòng một câu, nhưng khóe môi cô hơi giương lên đã bán đứng cô rồi. Tô Tú Anh tuy rằng cảm thấy ghê tởm ánh mắt đó, nhưng đồng thời cô cũng hưởng thụ ánh mắt những gã đàn ông tham lam nhìn về phía cô.

Vẫn còn nhớ, vào hai tháng trước Tô Tú Anh chính thức bước sang tuổi 32. Rất nhiều người nói với cô rằng, phụ nữ bước qua tuổi ba mươi thì cái gì cũng giảm, nhưng sự thật chứng minh, mị lực của Tô Tú Anh không giảm chút nào.

Cho nên vì sao, vì sao Đồng Bình Văn lại đối xử lạnh nhạt với cô?

Tô Tú Anh nhớ lại ngày đầu tiên cô gặp được Đồng Bình Văn, khi đó Đồng Bình Văn mới chân ướt chân ráo rời khỏi huyện nhỏ mà hần sinh ra. Kiểu tóc hần để khiến hần trông thật già, một chiếc áo thun đơn giản và cái quần jean đã bạc trắng, nhưng từ khi hần sinh ra đã trông rất đẹp trai, cho nên, Tô Tú Anh vừa liếc mắt một cái đã thích hần.

Bốn năm đại học, hai người luôn quấn quýt với nhau, mãi cho tới khi Tô Tú Anh đưa Đồng Bình Văn về gặp bố mẹ mình, bọn họ mới có lần đầu tiên âm ỉ dẫn tới chia tay.

Trong nhà, bố Tô Tú Anh có mở một công ty kinh doanh vật liệu xây dựng, còn nhà Đồng Bình Văn thì lại rất nghèo. Tới học phí học đại học của Đồng Bình Văn cũng phải đi vay, điều này bố Tô Tú Anh khinh thường.

Nhưng mà Tô Tú Anh thật lòng thích Đồng Bình Văn, thế nên cô quả quyết trở mặt với bố mình. Mọi người giằng co nhau hai năm, cuối cùng Đồng Bình Văn cũng thỏa hiệp để kết thúc vòng luẩn quẩn khổ hải này.

Khi Đồng Bình Văn 25 tuổi, hần trở thành con rể nhà họ Tô, chấp nhận việc ở rể.

Tô Tú Anh vừa nghe thấy quyết định này của Đồng Bình Văn thì khóc, cô biết nhất định là Đồng Bình Văn rất yêu cô, cho nên hần mới có thể thỏa hiệp như thế này. Nhưng mà tại sao bây giờ Đồng Bình Văn lại đối xử với cô lạnh nhạt như vậy? Chẳng lẽ Đồng Bình Văn không còn yêu cô nữa sao? Hay là vì tuổi cô đã lớn, sức hấp dẫn suy giảm, không đủ để hấp dẫn hần?

Mỗi lần Tô Tú Anh về nhà, đối diện với sắc mặt lạnh như băng của hần, cô đều không nhịn được mà đoán như vậy. Thế nên hôm nay cô không lái xe đi làm, cô lựa chọn đi tàu điện ngầm, ánh mắt nóng bỏng của mấy gã đàn ông trong toa tàu đã cho cô biết đáp án chính xác.

Cô vẫn quyến rũ như cũ, là Đồng Bình Văn không còn yêu cô nữa.

Tô Tú Anh đau khổ mà ngồi xổm xuống mặt đất, hoàn toàn không quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của người qua đường, cô cuộn tròn người lại, che mặt khóc nức nở.

Rốt cuộc là vì sao chứ? Vì sao Đồng Bình Văn không còn yêu cô nữa? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cuối cùng, Tô Tú Anh nghĩ tới một đáp án – là trẻ con.

Nhất định là vì chuyện này rồi, cô đúng là quá tùy hứng. Rõ ràng Đồng Bình Văn đã vì cô mà tới ở rể nhà họ Tô, nhưng cô thì mãi không chịu sinh con.

Quả nhiên tất cả đều giống với mấy người thân bên nhà Đồng Bình Văn nói, không có con cái thì hôn nhân sẽ không vững chắc.

Là như thế sao? Nếu cô đồng ý sinh con, thì Đồng Bình Văn sẽ lại yêu cô, đúng không?

Tô Tú Anh ngây ngốc mà nghĩ tới điều này, tàu điện ngầm vừa tới trạm thì cô chạy nhanh ra khỏi toa xe, rồi một đường chạy như điên về nhà. Lúc này, Tô Tú Anh vô cùng mong chờ thời khắc cô mở cửa nhà ra. Nhưng khi mở ra, đối diện với bóng tối trong căn phòng lạnh lẽo, nó chẳng khác nào một chậu nước lạnh tạt vào mặt cô.

Đồng Bình Văn vẫn chưa về nhà sao? Tô Tú Anh nghĩ thế thì không tránh khỏi thất vọng, thật giống với những buổi tối quen thuộc về trước. Nhưng rất nhanh cô đã lấy lại tinh thần, cô vỗ vỗ vào mặt mình mấy cái, tự cổ vũ bản thân.

Tô Tú Anh tắm rửa xong thì chọn cho mình một bộ váy ren đen gợi cảm, cô tới quầy rượu chọn lấy loại rượu vang màu đỏ tươi, thậm chí cô còn mua một bó hoa hồng từ bên ngoài về, tất cả đều để chờ đợi người kia về.

11 giờ đêm, tiếng bấm mật mã cửa vang lên, Đồng Bình Văn đi vào trong nhà.

Toàn bộ phòng khách đều được rắc cánh hoa hồng, trên bàn trà còn để một chút rượu vang, Tô Tú Anh thì nằm ngủ say trên sofa.

Giày da dẫm lên cánh hoa hồng, Đồng Bình Văn đi tới bên cạnh Tô Tú Anh.

Nhìn rượu vang đỏ trên bàn trà, rồi lại nhìn Tô Tú Anh đang ngủ say trên sofa với bộ váy ren đen, Đồng Bình Văn dường như hiểu ra gì đó, hần cười lạnh một tiếng.

Làm lơ đi cảnh xuân ở trên ghế sofa, Đồng Bình Văn lấy di động ra nhấn mở wechat, Đồng Bình Văn đem điện thoại đặt ở bên tai, hần nghe được thanh âm yêu kiều khiến người khác thích thú.

Nhưng Đồng Bình Văn không biết, trong căn phòng yên lặng như vậy, yên lặng tới nỗi nghe được tiếng khóc rất rõ ràng.

Trong một quán com Tây ở Dung thành, Nguyễn Vi chán nản lật thực đơn ra xem. Nếu để cho cô lựa chọn, thì cô sẽ không chọn mấy thứ như bít tết hay salad này, cô muốn ăn món đậu phụ cay Tứ Xuyên ở quán đậu hủ Ma Bà bên cạnh cực cảnh sát hơn. Nhưng mà người đàn ông đang ngồi trước mặt cô là con trai đồng nghiệp mẹ cô, Nguyễn Vi chỉ có thể nhẫn nhịn để không khiến mình đứng dậy rời đi.

" Quyết định được muốn ăn món nào chưa? " Người đàn ông ngồi phía đối diện hỏi.

" Anh làm chủ đi. " Nguyễn Vi nói một cách khách sáo, cô gấp quyển thực đơn lại, người đàn ông ngồi đối diện bắt đầu gọi món ăn. Nguyễn Vi nhàm chán mà nhìn xung quanh đánh giá nhà hàng.

Bỗng nhiên, một bóng hình quen thuộc rơi vào tầm mắt Nguyễn Vi, trong nháy mắt, cô cảm thấy như mình thấy vị cứu tinh.

" Trương Úc An! "

Trương Úc An nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu lại, anh nhìn thấy Nguyễn Vi đang hưng phấn khoanh chân múa tay về phía anh.

" Trùng hợp vậy sao, cô cũng ở đây à. " Trương Úc An vừa tiến tới chỗ cô vừa nói, ban đầu nét mặt anh còn đang vui vẻ nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đi cùng với cô, nụ cười đó tắt ngấm.

" Đúng vậy, tôi đang xem mắt ở chỗ này, không nghĩ rằng lại gặp được anh. " Nguyễn Vi nói xong liền đứng dậy đi tới bên người Trương Úc An, sau đó cô giới thiệu Trương Úc An với đối tượng xem mắt: " Bành Vũ, đây là đồng nghiệp của tôi, Trương Úc An, hay còn gọi là Trương pháp y. "

Nghe thấy nghề nghiệp của Trương Úc An, ban đầu Bành Vũ còn đang tò mò thì giờ chuyển sang khâm phục. Nhưng mà Trương Úc An chả để ý, giờ anh đang tập trung phá giải mật mã mà Nguyễn Vi gửi tới anh.

Ban đầu Nguyễn Vi tiến tới chỗ anh, cô đã để ngón trỏ ra sau lưng anh gõ nhịp, đánh mật mã Morse cầu cứu.

Nguyễn Vi gõ xong mật mã liền vô cùng chờ mong nhìn anh, Trương Úc An im lặng mấy giây sau đó anh nở một nụ cười với Nguyễn Vi.

" Trương pháp y, anh cũng tới ăn com sao? " Sau khi truyền đạt ý nghĩ của mình cho Trương Úc An, Nguyễn Vi bắt đầu vận dụng diễn xuất của mình, nhưng trong lòng Trương Úc An thì đang âm thầm phỉ nhổ điều này.

Bản thân tới nhà hàng không để ăn cơm thì còn làm gì nữa? Trương Úc An nhin cười, bình tĩnh đáp lại: " Đúng thế. "

" Vậy thì đúng lúc quá, nếu không anh cùng ăn với bọn tôi đi, nhiều người càng náo nhiệt hơn mà. " Nguyễn Vi nói xong thì gạt gạt đầu, cô đối với diễn biến câu chuyện này rất vừa lòng.

Sắc mặt Bành Vũ hơi thay đổi, Trương Úc An có chút không đành lòng, hơn nữa anh đang muốn trêu Nguyễn Vi một chút, thế nên anh sửa lời nói: " Thế thì, hình như có chỗ không được lịch sự lắm. "

Bành Vũ lập tức vui vẻ ra mặt, vẻ mặt Nguyễn Vi cũng thay đổi. Cô âm thầm túm lấy góc áo Trương Úc An, vẻ mặt bày ra vẻ vô cùng đáng thương, kết quả là, vẻ tươi cười lại hiện hữu trên mặt Trương Úc An.

" Trương pháp y, nếu anh đã là đồng nghiệp của Nguyễn Vi thì ở lại đây ăn bữa cơm đi. " Bành Vũ cho rằng Trương Úc An không muốn ở lại đây, nên hấn nhân cơ hội này bày tỏ sự hào phóng của mình, hấn chủ động mời Trương Úc An ở lại.

" Vậy, tôi không khách sáo nữa nhé. "

Trương Úc An nói xong liền chủ động ngồi xuống. Bành Vũ và Nguyễn Vi đều không kịp phản ứng, tới khi hai người lấy lại được tinh thần, thì sắc mặt họ lại trái ngược hoàn toàn với vừa rồi.

Sau bữa cơm này, nó đã thành bóng ma tâm lý trong người Bành Vũ. Đang ăn trưa, thì Nguyễn Vi với Trương Úc An thảo luận về việc khám nghiệm tử thi, khoảng thời gian trước ở Dung thành phát sinh ra vụ án tử thi thối rữa. Nghe tới đoạn mấy con giòi bò ngoe nguẩy, Bành Vũ ngoan ngoãn buông dao nĩa trong tay xuống.

Suốt bữa cơm Trương Úc An đều nhin cười, anh có chút thông cảm với Bành Vũ, vì thế lúc lấy cốc đi vệ sinh, anh đã sớm thanh toán xong bữa ăn của ba người.

Sau khi ăn xong, Nguyễn Vi và Trương Úc An cùng nhau lên xe trở về cục cảnh sát.

" Cô ghét người trưa nay gặp sao? " Lên xe, Trương Úc An không nhin được hỏi Nguyễn Vi một câu.

" Không có, anh ấy rất tốt, nhưng mà tôi với anh ấy không hợp nhau. Huống hồ, bữa ăn trưa nay điều chúng ta thảo luận là công việc hằng ngày của chúng ta, anh ấy không thể tiếp thu được điều này, tôi cùng anh ấy ở bên nhau là không có khả năng. "

Trương Úc An nghe vậy thì đã hiểu ý Nguyễn Vi: " Nhưng mà, cô không nghĩ tới việc thoát kiếp độc thân sao? "

Nguyễn Vi nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi nói: " Trương pháp y, dù sao thì anh cũng biết thời gian trước tôi từng bị mù tạm thời rồi, cho nên giờ tôi kể anh nghe một bí mật. "

" Cái gì? " Trương Úc An vểnh tai lên, nghiêm túc nghe.

" Nói ra thì hơi buồn cười, nhưng đây là sự thật. Tôi có người mình thích rồi, chính là người trong lúc tôi bị mù đó, đã tới bên tôi. "

Nói xong, Nguyễn Vi đưa tay bật nhạc trong xe, tiếng nhạc du dương của bài Fool's Garden Lemon Tree vang lên.

" Bài hát này rất êm tai đúng không? " Nguyễn Vi cười ngọt ngào.

Trương Úc An gạt đầu, khoe miệng anh giương lên, nhưng trông nó thật cô đơn.

Nếu có thể, Trương Úc An mong Nguyễn Vi có thể quên đi một người tên là Trương Tiểu Minh, quên đi tất cả.

Như vậy có lẽ Nguyễn Vi sẽ luôn vui vẻ như bây giờ.

Nếu có thể...

Cục cảnh sát, Trương Úc An với Nguyễn Vi vừa đi vào bên trong thì đụng phải Lý Bình Uy.

" Lý Bình Uy, sao lúc đang đi cậu còn xem di động, cậu có biết thế là rất nguy hiểm không? " Nguyễn Vi nhin chăm chăm điện thoại di động trong tay Lý Bình Uy, bắt mắt.

Lý Bình Uy lập tức xin lỗi, rồi hấn nói: " Xin lỗi, Nguyễn Vi, chỉ là tôi đang suy nghĩ một vấn đề. "

" Vấn đề gì? "

Nguyễn Vi và Trương Úc An cảm thấy khó hiểu, Lý Bình Uy lập tức đưa di động của mình cho bọn họ xem.

Hóa ra vấn đề của Lý Bình Uy nằm trên một trang mạng, di động của hấn dừng ở vấn đề này:

Làm thế nào để tiêu hủy thi thể động vật mà không để lại dấu vết? Bổ sung: Phòng khách, động vật có chiều cao một mét sáu, cân nặng khoảng 50kg.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cừ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Khuôn mặt tươi cười

Edit: Cài Trắng

"Tiêu hủy thi thể động vật mà không lưu lại dấu vết?" Trương Úc An yên lặng bắt trúng trọng tâm của vấn đề.

"Làm gì có loại động vật gì chết ở phòng khách, cao 1m6 lại còn nặng khoảng 50kg?" Nguyễn Vi quay đầu lại nhìn về phía Trương Úc An, vẻ mặt lạnh tanh của anh nói cho cô biết, đáp án của hai người họ là giống nhau.

"Quả nhiên hai người cũng cảm thấy vấn đề này không đúng lắm." Lý Bình Uy rung mình một cái, mùa hè ở Dung thành vừa mới qua đi, thời tiết vẫn còn hơi nóng, nhưng cánh tay hắn lại nổi đầy da gà da vịt.

Nguyễn Vi tiếp tục xem những thứ phía dưới chỗ câu hỏi đó, câu hỏi này được đăng cách đây sáu tiếng trước. Vì thời gian đăng mới chỉ được một lúc nên những câu trả lời phía dưới khá ít, chỉ có vài cái: "Hình như không ai nhận ra được điểm kỳ lạ của vấn đề này, trước mắt những câu trả lời ở đây đều là muốn giúp người chủ đó chôn cất động vật qua đời."

"Nếu chỉ là vật nuôi trong nhà qua đời thì việc gì phải xử lý thi thể mà không lưu lại dấu vết? Đây chính là điều không thích hợp." Trương Úc An trực tiếp nói ra vấn đề mà mọi người đang thắc mắc.

"Ừ ừ, có câu trả lời mới này."

Nguyễn Vi, Trương Úc An và Lý Bình Uy đều bị hấp dẫn bởi thông tin mới này, ba người cùng nhau nhìn vào câu trả lời của một người nặc danh để lại.

[Chủ top đem bạn gái của mình giết rồi sao? Đề nghị mau tự thú đi, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị.]

Ngờ khi câu trả lời này rất nhẹ nhàng, nhưng cả ba người họ đều không cười nổi.

"Có thể đây chỉ là trò đùa thôi." Trương Úc An vỗ vai Lý Bình Uy an ủi: "Vấn đề này thật ra cũng rõ ràng thôi, có người cố ý dẫn dắt mọi người liên tưởng tới những điều đáng sợ. Thấy không, đã có người phản ứng lại đây này."

"Chắc là như vậy rồi." Lý Bình Uy cũng dần dần nhận ra, gật đầu nói, nhưng sau đó vẻ mặt của hắn lại trở nên nghiêm túc: "Nhưng mà dù nó là trò đùa, thì cũng là một trò đùa quá ác rồi đây."

"Biết đâu là thật." Đột nhiên, trong lúc Trương Úc An và Lý Bình Uy đưa ra kết luận, Nguyễn Vi đã tắt cho hai người một gáo nước lạnh.

"Cô vẫn cảm thấy vấn đề này có chỗ kỳ lạ sao?" Trương Úc An nhìn về phía Nguyễn Vi, đáy mắt cô bỗng xẹt qua một tia lo lắng mà người khác không dễ dàng phát hiện ra. Nhưng Trương Úc An vẫn nhạy cảm nhận ra được sự khác lạ đó.

"Hai người nhìn câu trả lời này đi, rõ ràng nó mới được đăng cách đây không quá hai phút, nhưng đã có người ấn thích câu trả lời này."

Trương Úc An tiến gần người lại, nhìn vào màn hình điện thoại. Quả nhiên tất cả đều diễn ra như những gì Nguyễn Vi nói, anh nhấn mở danh sách những người ấn thích bình luận này.

"Là người đặt câu hỏi ấn thích này." Trương Úc An nhìn thấy tám hình nền mặc định kia, hồ hấp như đông cứng lại.

Ở câu trả lời này trước mắt chỉ có một lượt ấn thích thôi, người đã trả lời câu hỏi này đương nhiên không thể tự ấn thích bình luận của chính mình. Vậy người ấn thích chỉ có thể là người đặt câu hỏi.

"Trùng hợp như vậy sao?" Lý Bình Uy mở to mắt ngạc nhiên.

"Có khi nào không phải sự trùng hợp không?" Thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi của Nguyễn Vi phảng phất như mang theo một tia lạnh lẽo: "Nếu người đặt câu hỏi trong sáu tiếng đồng hồ luôn nhìn chăm chăm vào vấn đề này, thì đây không phải là sự trùng hợp."

Trương Úc An muốn đưa điện thoại trả lại cho Lý Bình Uy thì phát hiện hắn sợ tới mức hai tay cũng run lên. Giống như là hắn nhìn được xuyên qua điện thoại, hắn thấy được một khuôn mặt đang cười tươi trong bóng tối.

"Mẹ ơi mẹ ơi, đáng lẽ tôi không nên xem thứ khiến người khác suy nghĩ miên man như này." Lý Bình Uy vội vàng đem điện thoại nhét vào trong túi

quần, sau đó hắn rời đi. Giờ đứng tại chỗ chỉ còn lại Trương Úc An đang mỉm cười, và Nguyễn Vi này giờ vẫn giữ im lặng.

" Cô thật sự cảm thấy câu hỏi nặc danh kia có vấn đề sao? " Trương Úc An mỉm cười nhìn Nguyễn Vi.

Nguyễn Vi liếc nhìn Trương Úc An một cái, sau đó cô lập tức thu hồi lại tầm mắt. Cô thực sự cảm thấy hơi kỳ lạ, cô cảm giác như Trương Úc An có thể nhìn thấu được tâm tư của cô.

" Chắc là do tôi quá nghiêm túc rồi, có thể đây là một trò đùa thôi. " Nguyễn Vi lắc lắc đầu, tỏ ý tự giễu.

Trương Úc An bỗng nhiên im lặng vài giây, sau đó, anh giống như một bác sĩ ngoại khoa vậy, một đường mổ thẳng vào chỗ ngứa của cô: " Là vì vụ án của Lữ Triệu Long sao? Cô vẫn đang tự trách. "

Nguyễn Vi kinh ngạc mà ngẩng đầu lên, cảm giác vừa rồi của cô quả nhiên không sai, Trương Úc An thực sự nhìn thấu tâm tư cô.

" Nhưng cô rõ ràng hiểu rằng, không thể ngăn cản được hành động của Lữ Triệu Long trước khi hắn phạm tội. Trong chuyện này không phải là ai đúng ai sai, mà là do hắn đã bị hãm quá sâu vào tội ác, không tự cứu được. "

Đột nhiên Nguyễn Vi thở phào một hơi, giống như tảng đá to trong lòng đã được trút xuống: " Cảm ơn, có đôi khi tôi lại không khống chế được chính mình. "

" Vậy bây giờ cô còn cảm thấy cái người nặc danh đặt câu hỏi đó có vấn đề không? " Trương Úc An thấy Nguyễn Vi bình thường trở lại cũng vui vẻ theo, anh trên ghẹo cô một câu.

" Đương nhiên tôi biết vấn đề này có khả năng chỉ là trò đùa, nhưng tôi lại không kim lòng được mà suy nghĩ tới khía cạnh khác. Lỡ như cái này không phải là trò đùa thì sao? Đó có phải là một người vô tội đang cần chúng ta giúp? "

Trương Úc An gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với điều cô nói: " Không phải chuyện gì chúng ta cũng biết trước để giúp đỡ tất cả mọi người, cô không cần đặt nặng áp lực trong lòng, đó là một hành động ngu ngốc đấy. "

" Yên tâm đi, sau này tôi sẽ không thế nữa. " Nguyễn Vi nghiêm túc đảm bảo với anh: " Tôi phải về đội rồi, có thể nói chuyện với anh tôi rất vui, cảm ơn Trương pháp y. "

Trương Úc An nhìn theo bóng dáng Nguyễn Vi khuất sau cầu thang, sau đó anh mới quay lại văn phòng pháp y của mình. Chỉ là mới bước đi được một giây, anh lại tự lấy di động của mình ra xem.

Ngay cả Trương Úc An cũng không hiểu nổi chính mình nữa, vì sao anh lại lấy điện thoại ra mở phần câu hỏi đó lên lần nữa.

Vì sao vậy chứ?

Trương Úc An cứ ngây người ra đó nhìn cái vấn đề kia thật lâu, mãi cho tới khi bên tai anh vang vọng câu nói vừa nãy của Nguyễn Vi.

Nguyễn Vi vừa rồi có nói, có thể đây chỉ là một trò đùa, nhưng nếu Nguyễn Vi suy đoán chính xác thì sao? Nếu vấn đề này không phải là một trò đùa thì sao?

Trương Úc An cảm giác như hai chân mình đang đeo chì, nặng tới nỗi không thể nhấc lên được, giờ anh mới hiểu được cảm giác nội tâm giãy vò khi nãy của cô.

Anh có nên đi luôn, vứt bỏ vấn đề này ra sau đầu không?

Nếu...Nếu vấn đề này không phải là trò đùa thì sao?

Trương Úc An nhìn di động, tự mình rơi vào trầm tư.

Bây giờ tối, trong lúc Nguyễn Vi chuẩn bị rời khỏi cục cảnh sát thì cô thấy một bóng hình quen thuộc đang đứng ngoài cửa cục.

" Trương pháp y? "

Nghe thấy tiếng gọi, Trương pháp y xoay người lại, anh sai bước đi tới chỗ Nguyễn Vi.

" Theo tôi đi đi. " Trương Úc An nắm lấy cổ tay Nguyễn Vi kéo đi.

" Chúng ta đi đâu chứ? " Nguyễn Vi buồn cười nhìn Trương Úc An, vì anh quay lưng nên cô chỉ nhìn thấy cái ót của anh.

" Bạch thành, tôi đã mua vé tàu siêu tốc rồi, hy vọng cô sẽ không trả thù Lý Bình Uy vì đã đọc sổ chứng minh nhân dân của cô cho tôi. "

Càng nghe Nguyễn Vi càng cảm thấy não mình không đủ để sử dụng: " Chúng ta đi Bạch thành làm gì chứ? "

" Không phải cô muốn biết chân tướng vấn đề kia sao, chúng ta tới Bạch thành tìm câu trả lời. "

Nói chuyện xong Trương Úc An đã kéo Nguyễn Vi tới ven đường rồi, ở đó thậm chí còn có một chiếc taxi đang đợi họ.

Nguyễn Vi kinh ngạc, sau khi ngồi vào xe taxi cô lại tiếp tục hỏi: " Vấn đề? Ý anh nói là vấn đề chiều nay chúng ta xem sao? Sao anh biết được chúng ta đi Bạch thành là có thể tra được chân tướng? "

" Căn cứ vào quy định phòng dịch bệnh ở động vật, nếu động vật chết hoặc nguyên nhân chết chưa được làm rõ thì không được tùy tiện xử lý. Mặt khác, luật tổ tụng hình sự cũng có quy định, tòa án nhân dân, viện kiểm soát nhân dân và cơ quan cảnh sát có quyền tới thu thập thông tin từ những vụ đó. Những người có liên quan đó phải cung cấp đúng sự thật và chứng cứ. "

" Anh có thể nói đơn giản chút được không? " Nguyễn Vi có chút hưng phấn.

" Nói đơn giản hơn thì, tôi tới nhờ lão Triệu bên tổ cảnh sát mạng liên hệ một chút với chủ nhân của trang web kia, tra ra được thông tin người hỏi. "

Nguyễn Vi cuối cùng cũng hiểu ra, nhưng vẫn có điểm cô đang thắc mắc: " Lão Triệu thế mà cũng chịu bỏ thời gian ra giúp anh sao? Anh lợi hại thật đấy. "

Mặt Trương Úc An bỗng nhiên hơi đỏ lên, nhưng mà đương nhiên anh sẽ không đem chuyện mình mời cơm lão Triệu nói ra đâu.

" Nhưng mà sao đột nhiên anh lại thay đổi ý nghĩ thế? "

" Là cô nhắc nhở tôi, cô làm tôi đột nhiên nghĩ tới, nhờ chuyện này không đơn giản là trò đùa thì sao? "

Nguyễn Vi làm ra vẻ ngoan ngoãn, nghiêm túc lắng nghe anh nói.

" Giống như lời tôi nói lần trước, vấn đề kia thật ra rất rõ ràng, có người đang cố tình dẫn mọi người liên tưởng tới thứ đáng sợ hơn. Đây cũng là nguyên nhân tôi cho rằng đó chỉ là trò đùa, nhưng mà vào lúc cô đi rồi, tôi đột nhiên nhận ra còn có một khả năng nữa. " Trương Úc An vừa nói vừa nhìn về phía cửa sổ xe, bên ngoài là ánh đèn lung linh rực rỡ của thành phố lúc về đêm: " Nếu kia không phải là trò đùa, thì mục đích của hung thủ là gì? Hẳn vì sao lại ấn thích câu trả lời kia? Tôi đã nghĩ tới đáp án. "

Lúc này, Trương Úc An đưa điện thoại của mình cho Nguyễn Vi, cô một lần nữa nhìn thấy vấn đề kia. Nhưng mà, cô kinh ngạc phát hiện ra, mới chiều nay thôi phần này còn chỉ có lác đác vài tin nhắn, thế mà hiện giờ đã lên tới hàng trăm câu trả lời đề lại rồi. Tất cả mọi người đều bắt đầu chú ý tới sự kỳ lạ của vấn đề, giờ phút này mọi người đang thảo luận xem có phải người đặt vấn đề đã giết người không.

" Hung thủ đang muốn khoe ra, hẳn không cần ai trợ giúp cả. Chỉ là hẳn ở ngoài đời thật không thể nói chuyện này ra, nên hẳn lựa chọn nói ra trên mạng. "

" Tôi nghĩ hiện tại hẳn đang rất thỏa mãn đấy, nhìn mọi người đang bàn tán về hẳn, trong khi hẳn lại ung dung ngoài vòng pháp luật. "

Trong nháy mắt, cả Trương Úc An và Nguyễn Vi cảm thấy, ở phía sau một màn hình khác đang có một khuôn mặt tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Mất tích

Edit: Cải Trắng

Cục công an thành phố Bạch, Nguyễn Vi ngẩng đầu lên liếc nhìn đồng hồ được treo trên vách tường. Khi cô và Trương Úc An bước vào phòng họp, người cảnh sát tiếp bọn họ mang ra cho hai người hai cốc nước ấm. Mãi tới khi hơi nóng bốc lên từ cốc nước đã trở nên nguội ngắt rồi thì cửa phòng họp mới được đẩy ra lần nữa.

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục tiến vào, Nguyễn Vi và Trương Úc An lập tức đứng dậy giơ tay chào cực kỳ trang nghiêm. Bởi vì người đàn ông trước mặt bọn họ là đội trưởng đội hình sự ở Bạch thành, Mã Sâm.

" Hai vị đồng chí, xin lỗi vì để hai người đợi lâu. " Người chưa tới nhưng tiếng Mã Sâm đã tới nơi, trên mặt ông luôn duy trì nụ cười ôn hòa, nhiệt tình: " Tôi vừa đi tham gia hôn lễ của một người bạn, cho nên tới đây hơi chậm, mong hai người không để ý chuyện nhỏ nhặt này. "

Đợi tới khi Mã Sâm đi tới gần, Trương Úc An và Nguyễn Vi ngửi thấy mùi rượu trên người ông. Hai người âm thầm liếc nhau một cái, sau đó nở nụ cười.

" Là chúng tôi tới mà không báo trước, nếu như có mạo phạm đội trưởng Mã thì xin thứ lỗi. " Nguyễn Vi khách sáo đáp lại một câu. Mã Sâm nghe vậy

liền quay về phía cô, có thể thấy được ánh mắt ông bỗng sáng ngời kinh ngạc, miệng thì liên tục cảm thán: " Không ngờ ở Dung thành lại có một cô gái làm nghề pháp y xinh đẹp như này, thật khiến người khác bội phục. "

Cả Trương Úc An và Nguyễn Vi đều ngây người ra, cuối cùng vẫn là Nguyễn Vi phản ứng lại trước, cô chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười.

Việc như thế này không phải là lần đầu tiên cô gặp phải, mọi người có vẻ không tin cô là đội phó đội hình sự ở Dung thành.

" Xin chào đội trưởng Mã, tôi là pháp y tới từ Dung thành, Trương Úc An. Người này là đội phó đội hình sự ở Dung thành, Nguyễn Vi. Rất vui khi có thể quen biết ngài. "

Trong lúc Nguyễn Vi chuẩn bị giải thích, thì Trương Úc An lại tự giới thiệu bản thân với Mã Sâm, thái độ của anh vừa cung kính lại lễ phép. Mã Sâm lúc này mới nhận ra mình vừa mới có một trận làm người khác chê cười. Khi này cảnh sát gọi điện thoại tới cho ông cũng chỉ nói là có một vị pháp y cùng với đội phó đội hình sự từ Dung thành tới muốn gặp ông, những cái khác ông hoàn toàn không biết chút gì, vì thế ông mới tự động coi Nguyễn Vi là pháp y.

" Đội phó Nguyễn đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, là tôi không hay thấy những chuyện như này, hy vọng cô không để ý. " Mã Sâm không nghĩ ngợi nhiều mà lập tức sửa lời nói, ông vẫn duy trì gương mặt ôn hòa mỉm cười, một chút cũng không nhìn ra vẻ lỗ ló hay xấu hổ.

Nguyễn Vi vốn dĩ không để ý tới chuyện nhỏ nhặt này, đối với cô mà nói, cái hiểu lầm nho nhỏ này không đáng để Mã Sâm phải tươi cười bảo cô không cần để ý.

Mã Sâm hành động tự nhiên hóa giải hiểu lầm, thậm chí vẻ tươi cười trên mặt ông còn chưa từng thay đổi. Năng lực đưa đẩy tình huống như này thật đáng sợ, từ đáy lòng Nguyễn Vi cảm thán không thôi.

" Lần này hai người tới đây tìm tôi là có chuyện gì quan trọng sao? " Mã Sâm thấy Nguyễn Vi không có biểu hiện gì khác liền thay đổi đề tài, làm ra vẻ đoạn nói chuyện vừa rồi không hề tồn tại.

Nguyễn Vi lấy điện thoại di động của mình ra, mở khóa màn hình một cái liền nhìn thấy câu hỏi khiến sống lưng người khác ớn lạnh.

Năm phút đồng hồ sau, Mã Sâm nghe xong vấn đề của Nguyễn Vi.

" Nói thế thì, hai người đang nghi ngờ hung thủ giết người xong rồi đem chuyện đó khoe lên mạng sao? " Mã Sâm nói, trong giọng nói mang theo chút gì đó nghiền ngẫm.

Trương Úc An ở cách Mã Sâm gần nhất, anh chú ý tới đuôi phải của ông ở dưới bàn đang rung rung, một tia không vui bỗng xẹt qua mắt anh.

" Đương nhiên đó cũng chỉ là suy đoán của chúng tôi, nhưng mà để đề phòng, chúng tôi vẫn tới đây để nói cho ngài biết. " Nguyễn Vi chân thành nói.

" Đây là điều tất nhiên, mang lại sự an toàn cho nhân dân là trách nhiệm của chúng ta, cho dù hung thủ là ai chúng ta cũng không buông tha, dù chỉ là một manh mối cũng không để sót. "

Mã Sâm nói, giọng điệu vô cùng chính trực và nghiêm nghị. Đây là nếu Trương Úc An không nhìn thấy chân bên phải của ông dưới gầm bàn đang rung rung.

" Thế này đi, giờ tôi sẽ phái một người đi điều tra cùng hai người, mặt khác tôi sẽ để cho người khác sắp xếp chỗ dừng chân đêm nay cho hai người. "

Mã Sâm nói xong liền vội vàng đi ra khỏi phòng họp, nhìn bóng dáng ông, Nguyễn Vi và Trương Úc An không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

Trương Úc An nghe thấy tiếng Nguyễn Vi thở dài liền quay mặt về phía cô: " Cô có cùng ý nghĩ với tôi sao? "

" Đội trưởng Mã này, có vẻ một chút cũng không đáng tin cậy. " Nguyễn Vi cười một cách bất đắc dĩ.

Trương Úc An vừa nghe vừa lấy điện thoại tìm cái gì đó: " Dù sao thì ông ấy cũng mới tham gia hôn lễ xong, mà hôm nay lại còn là thời gian nghỉ việc cuối tuần, mà tôi xem lịch thấy hôm nay cũng chẳng phải ngày lành gì. "

Trương Úc An nói xong liền đưa điện thoại sang cho Nguyễn Vi, trên đó là lịch âm mà anh vừa mới tra, viết đúng mấy chữ to đùng: Kỵ đám cưới, kết toán sổ sách, may đồ.

Hai người nhìn nhau im lặng cười, mười phút sau, một người cảnh sát trẻ tuổi đi vào trong phòng họp. Nguyễn Vi và Trương Úc An cũng không ngạc nhiên lắm.

Bọn họ đã sớm biết Mã Sâm đối với bọn họ chỉ làm cho có lệ. Quả nhiên, ông ta phái một người cảnh sát mới tốt nghiệp tới, là cảnh sát mới làm ở đây được hơn một năm, Đường Nguyên Triết.

" Trương pháp y, đội phó Nguyễn, hai người là người Dung thành tới. Vụ án giết người liên hoàn hai tháng trước là hai người phá sao? " Trên đường đi tới tiểu khu Cẩm Hoa Thế Kỷ, Đường Nguyên Triết không kiềm chế được lâu mà bắt đầu tò mò.

Nguyễn Vi hứng thú mà đánh giá cậu một lượt, cô phát hiện ra trong ánh mắt Đường Nguyên Triết luôn mang theo ánh sáng rực rỡ như ánh mặt trời: " Cậu cũng biết vụ án này sao? "

" Vụ án lớn như vậy, tôi đương nhiên là biết rồi. Cho nên, thực sự là hai người phá án sao? " Đường Nguyên Triết càng nói càng cảm thấy hưng phấn: " Sao hai người có thể tìm thấy mấy thùng xăng cất giấu thì thế chứ? "

Nguyễn Vi cũng không che giấu gì, cô kiên nhẫn cả đường ngồi nói cho Đường Nguyên Triết nghe quá trình phá án của cô với Trương Úc An.

" Hóa ra Trương pháp y có thể suy đoán ra nhiều như vậy sao? Đội phó Nguyễn, Trương pháp y, hai người thật lợi hại, về sau tôi có thể lợi hại được như hai người thì tốt rồi. " Đường Nguyên Triết nhìn qua kính chiếu hậu bằng đôi mắt sùng bái.

" Tôi tin tưởng cậu. " Trương Úc An nghiêm túc nhìn Đường Nguyên Triết, nói.

" Tôi cũng tin tưởng cậu, cậu nhất định có thể làm được. "

Trương Úc An và Nguyễn Vi đều biết rõ con đường này vô cùng gian khổ. Thời gian giống như dòng sông Vong Xuyên vậy, dù là tảng đá sắc nhọn tới đâu thì cũng sẽ bị dòng chảy xiết của sông Vong Xuyên bào mòn. Nhưng luôn có một số viên đá cứng đầu, dòng chảy xiết đó chỉ bào mòn được lớp vỏ bên ngoài, đợi tới khi qua đi, thứ bên trong sẽ tỏa ra vô vàn ánh sáng.

Phòng an ninh của tiểu khu Cẩm Hoa Thế Kỷ, Đường Nguyên Triết đưa cho bảo vệ giấy chứng nhận thân phận.

" Xin hỏi một chút, anh có biết ở đây có gia đình nào nuôi thú cưng mà kích thước lớn không? Ví dụ như là chó, có kích thước lớn khoảng hơn 1m5 đó? " Trên đường đi tới nhà Đồng Bình Văn, Nguyễn Vi hỏi thăm qua bảo vệ một chút.

" Lớn như thế sao? Thế chắc là chó ngao hả, trong tiểu khu này hình như không có ai nuôi giống chó lớn như vậy đâu. "

Lời bảo vệ nói làm cho Nguyễn Vi và Trương Úc An rùng mình một cái, bước chân hai người không tự chủ được mà nhanh hơn.

" Ở trong một nơi như vậy, chắc chắn Đồng Bình Văn chẳng có phiền não gì về kinh tế đâu, thế vì sao hắn phải lên mạng tìm kiếm cảm giác tồn tại chứ? " Trong thang máy, Nguyễn Vi nhớ lại lúc mình vào tiểu khu.

Trương Úc An gật gật đầu, anh vẫn luôn nhìn chăm chú vào bảng hiển thị con số trong thang máy: " Chúng ta có thể tới hỏi hắn một chút. "

Cùng với tiếng mở cửa thang máy, ba người cùng nhau bước ra khỏi thang máy, Nguyễn Vi đi dẫn đầu, cô đi tới ấn chuông cửa nhà Đồng Bình Văn.

Một lần, hai lần, ba lần.

" Bây giờ đã là chín giờ tối rồi, chẳng lẽ Đồng Bình Văn vẫn chưa về nhà sao? " Nguyễn Vi thu tay lại, nghi hoặc hỏi một câu.

" Có lẽ chúng ta nên gọi cho Đồng Bình Văn một cuộc điện thoại. " Đường Nguyên Triết đề nghị.

Trương Úc An bất đắc dĩ lấy di động của mình ra, trước đó anh không cách nào gọi điện thoại cho Đồng Bình Văn được, thế nên đành tự mình tìm tới cửa. Thế thì có thể nhân tiện kiểm tra nhà hắn một chút, nhưng hiện giờ, xem ra chuyện anh định thực hiện thất bại rồi.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, nhưng mà đúng lúc này, ba người họ liền phát hiện ra, bọn họ mơ hồ nghe được tiếng chuông điện thoại.

Tiếng chuông di động càng lúc càng vang to, đồng thời tiếng thang máy lại một lần nữa vang lên. Ba người lập tức quay đầu lại, họ thấy được một người đàn ông mặc âu phục chân đi giày da chậm rãi bước ra khỏi thang máy.

Ban đầu Đồng Bình Văn còn đang không hiểu dây số lạ gọi cho mình là ai, nhưng mà khi hắn thấy điện thoại được đặt bên tai Trương Úc An thì hắn đã hiểu ra, hắn nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

" Mấy người là ai? "

Khi Đồng Bình Văn nói mấy lời này, ở trong thang máy lại có một nam một nữ nữa đi ra. Hai người này ước chừng khoảng trên 50 tuổi, người phụ nữ kia giống như bị bệnh, đi chỉ biết dựa vào người đàn ông còn lại.

" Anh là Đồng Bình Văn sao? " Ánh mắt Nguyễn Vi sắc bén nhìn chăm chăm vào người đàn ông đối diện.

" Mấy người rốt cuộc là ai? Mau chóng rời khỏi nhà tôi đi, nếu không tôi báo cảnh sát đấy. " Đồng Bình Văn nói, hắn có chút mất kiên nhẫn rồi, nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện ra, ba người trước mặt mình có vẻ không coi lời uy hiếp của hắn ra gì.

" Thế trùng hợp quá, chúng tôi là cảnh sát đây. " Nguyễn Vi nói rồi móc ra giấy chứng nhận thân phận. Đột nhiên, người phụ nữ tưởng chừng như ốm yếu kia phóng vọt tới chỗ Nguyễn Vi.

" Cảnh sát, có phải mấy người tìm được con gái tôi rồi không? Con gái của tôi ở đâu? Con bé sẽ không có việc gì chứ. " Bà bắt lấy cánh tay Nguyễn Vi, giọng nói khàn khàn, Nguyễn Vi bị dọa sợ còn phải nâng bà dậy để bà không ngã.

" Con gái của bà làm sao? Cô ấy xảy ra chuyện gì? "

"Mấy người không phải tới điều tra việc mất tích của con gái tôi sao? Mấy người..."

Lúc này, bà còn chưa nói xong đã kích động tới nỗi hôn mê bất tỉnh, người đàn ông cùng đi ra khỏi thang máy với bà nhanh chóng tiến tới đỡ bà dậy.

Nguyễn Vi đứng lên, đối diện với ánh mắt của Đồng Bình Văn.

Bà nằm trong lòng chồng mình mà bi ai cất tiếng gọi, nhưng mà Đồng Bình Văn đứng ở bên cạnh chỉ bình thản nhếch khóe miệng lên.

" Nếu tôi đoán không nhầm, con gái của bọn họ chính là vợ của anh. "

Đồng Bình Văn bình tĩnh nhìn Nguyễn Vi, nụ cười của hắn càng thêm sáng lạn.

" Cô biết đáp án câu hỏi đó sao? "

" Tôi biết. "

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhận tội

" Vấn đề? Vấn đề gì chứ? " Nghe được cuộc nói chuyện của Nguyễn Vi và Đồng Bình Văn, người đàn ông kia luống cuống từ dưới đất đứng dậy, hỏi.

Nguyễn Vi tức tới nỗi run bần bật cả người, cô thậm chí còn không dám liếc mắt nhìn người bố kia một cái, chỉ cần nghe thấy thanh âm run lẩy bẩy của ông cũng đủ khiến lòng cô tan nát.

" Anh giết cô ấy! "

Tiếng nói trầm thấp của Nguyễn Vi như mang theo những tia sấm chớp, nhưng Đồng Bình Văn vẫn bình tĩnh như cũ, mỗi một động tác của hắn đều làm ra vẻ trào phúng. Nguyễn Vi vừa thấy nực cười vừa thấy bất lực.

" Cảnh sát, không có chứng cứ thì cô không thể nói vậy được, tôi có thể kiện cô vì tội phỉ báng đấy. " Đồng Bình Văn cười nhẹ nhàng.

Dùng mắt thường cũng có thể thấy được, toàn bộ máu trên người bố Tô Tú Anh dường như đều chảy ngược lên trên đầu, mặt mũi ông đỏ bừng. Trên làn da hơi nhăn nheo của ông hơi nổi gân xanh lên.

Thấy ông kích động như thế, Đường Nguyên Triết nhanh chóng tiến tới giúp ông đỡ lấy vợ của ông.

" Cậu, rốt cuộc cậu đã làm gì rồi? " Bố Tô Tú Anh đứng thẳng người lên, ông từng bước một đi tới chỗ Đồng Bình Văn, nhưng hắn hoàn toàn không sợ hãi chút nào, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

" Bố, Tú Anh yêu con như vậy, con cũng yêu cô ấy, làm sao con có thể làm gì với cô ấy chứ? Chẳng lẽ bố quên rồi sao, Tú Anh là vì đi Thái Lan du lịch nên mới mất tích. " Đồng Bình Văn nói xong thì cười thành tiếng, hắn hơi nghiêng nghiêng đầu, có vẻ hắn cảm thấy tràng cười vừa rồi của mình là hơi có lỗi.

" Tao giết mày!!! "

Đột nhiên, bố Tô Tú Anh nhào tới chỗ Đồng Bình Văn nhanh như một chú báo đốm, trong lúc Nguyễn Vi còn chưa kịp phản ứng, Đồng Bình Văn đã đẩy ông ngược lại khiến ông ngã trên mặt đất.

" Ai da, bố, sao bố lại không cẩn thận như thế chứ. " Đồng Bình Văn bày ra bộ dáng áy náy: " Con quên mất, bố đã già rồi. "

Nói xong, Đồng Bình Văn còn châm biếm thêm một câu, trong lúc Nguyễn Vi nâng bố Tô Tú Anh dậy thì hắn đã đi tới bên cạnh Trương Úc An.

" Nói chút này đồng chí cảnh sát, một màn vừa rồi chắc anh cũng nhìn thấy được, hành động vừa rồi của bố tôi có tính vào tội giết người không thành không? " Đồng Bình Văn nói xong lại muốn bật cười, nhưng Trương Úc An chủ động tiến một bước tới gần hắn hơn, anh từ trên cao nhìn xuống, thoáng một cái khí thế của hắn đã giảm đi hơn nửa.

" Vĩnh viễn đừng ép một người tới bước đường cùng, nếu không hắn chuyện gì cũng sẽ làm ra được đấy. Cả đời này của tôi đã trải qua hơn ngàn lần giải phẫu thi thể, nếu một ngày nào đó tôi gặp anh trên bàn giải phẫu của mình thì đó là vinh hạnh của tôi. "

Trương Úc An liền ngằm ám chỉ với hần nhìn người đàn ông mà Nguyễn Vi đang đỡ dậy. Ông thật sự đã già rồi, nhưng ông vẫn cố chấp mà đứng thẳng người lên, hai mắt ông hần cả tơ máu, ông giống như một con dã thú đang mai phục con mồi, chỉ chờ thời cơ tới là cắn một cái.

“Ha ha, ai bảo ông ấy là bố tôi cơ chứ, người thân thì sao chứ, cứ cách vài hôm lại sang gây thù. Mà đồng chí cảnh sát này, vợ tôi đã mất tích bảy ngày nay rồi, hy vọng anh có thể nhanh chóng mang về cho tôi tin tức tốt. Tôi thật sự vô cùng nhớ cô ấy.”

Nói xong, Đồng Bình Văn đưa tay ấn mặt mũi, cửa lớn mở ra, nhưng vào lúc hần chuẩn bị bước vào nhà thì Nguyễn Vi nhanh chóng nắm lấy tay hần.

Đồng Bình Văn giương ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mặt, hần trước nay đều không biết, hóa ra phụ nữ cũng có người có sức lực mạnh như vậy. Hóa ra ánh mắt của người phụ nữ này cũng sẽ khiến cho người khác sợ hãi.

“Trên thế giới này không có tội phạm nào là hoàn mỹ cả, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ, anh tuyệt đối không thể ung dung ngoài vòng pháp luật.”

Trong nháy mắt, Đồng Bình Văn cảm thấy tuyến nước bọt của mình càng tiết ra nhiều nước hơn, hần nuốt khan mấy ngụm mới có thể khiến mình nở một nụ cười vụn vẹo.

“Vậy cô làm đi, tôi chờ cô.”

Trong cục cảnh sát thành phố Bạch, Nguyễn Vi và Trương Úc An nôn nóng chờ đợi Mã Sâm đi tới.

Lúc này đây, ly nước trước mặt hai người đang bốc lên từng làn hơi trắng, Mã Sâm vô cùng lo lắng đi vào trong phòng hồ sơ.

“Hai vị, những điều vừa nói qua điện thoại là thật sao?” Mã Sâm vẫn vậy, người chưa thấy đâu nhưng đã nghe thấy tiếng, chẳng qua lúc này ông còn cầm theo khăn giấy lau mồ hôi trên trán, hiển nhiên thể hiện rằng ông tới đây rất vội vàng. Điều này cũng có thể thấy được qua việc tới giây da ông cũng chưa đi vào cảnh thận.

“Kẻ tình nghi là Đồng Bình Văn, vợ anh ta mất tích từ bảy ngày trước, buổi sáng hôm nay anh ta còn lên mạng hỏi cách tiêu hủy thi thể động vật. Mà trong nhà bọn họ thật ra chẳng nuôi loại thú cưng nào có kích thước lớn cả, mà ngược lại, vợ của Đồng Bình Văn là Tô Tú Anh lại cao 1m6, cân nặng khoảng 50kg, điều này hoàn toàn phù hợp với miêu tả. Không lẽ ngài cảm thấy những điều đó là trùng hợp sao?”

Nguyễn Vi nói từng chữ một, trán Mã Sâm vừa lau khô lại lập tức rịn thêm một tầng mồ hôi mỏng nữa.

“Là sơ sót của tôi, cảm ơn hai người đã hỗ trợ, nhất định hôm nào đó tôi sẽ mời hai người ăn cơm.”

Không phải chỉ có Nguyễn Vi, người bình thường tính cách ôn hòa như Trương Úc An cũng phải nhăn mày: “Đội trưởng Mã, cảm ơn ý tốt của ông. Nhưng mà tôi vẫn có chỗ hơi tò mò, nói đi cũng phải nói lại, vợ mất tích thì người chồng chính là kẻ tình nghi số một, tại sao tôi không thấy mấy người điều tra Đồng Bình Văn?”

Nguyễn Vi cùng Trương Úc An đều đang đợi câu trả lời của Mã Sâm, nhưng gần đây Mã Sâm ở trong cục không hề biết tới vụ án này, ông làm sao trả lời được chứ. Sau khi chìm vào sự im lặng xấu hổ, vẫn là Đường Nguyên Triết nói ra nguyên nhân.

“Lúc đó ở trong cục điều tra số wechat của Tô Tú Anh, chín ngày trước đúng là cô ấy đã chia sẻ lên vòng bạn bè một dấu định vị ở Thái Lan. Nhưng ngay sau đó thì mọi người mất liên lạc với cô ấy, mà nhân viên ở công ty Đồng Bình Văn có thể xác định là vào chín ngày trước anh ta vẫn còn đang ở trong nước. Ở công ty hàng không cũng không có nhật ký ghi lại xem anh ta mua vé vào lúc nào, thế nên anh ta được loại bỏ khỏi danh sách kẻ tình nghi.”

“Cậu xác định là vậy sao?” Nguyễn Vi không tin lắm, cô hỏi lại, mà Trương Úc An cũng có nghi vấn giống hệt cô.

Nếu trong khoảng thời gian đó Tô Tú Anh thật sự đi du lịch Thái Lan mà Đồng Bình Văn vẫn còn đang ở trong nước, thì hần sẽ sát hại Tô Tú Anh kiểu gì đây?

“Chúng tôi có thể xem qua hồ sơ ghi lại vụ mất tích của Tô Tú Anh không?” Trương Úc An quay sang hỏi Mã Sâm, mà Mã Sâm không chút do dự liền đồng ý. Phần việc của ông liên quan tới các vụ án mạng, nếu có một vụ án phá không được thì nó cũng liên quan tới con đường thăng chức của ông sau này. Mà hai người đây tài năng như Trương Úc An và Nguyễn Vi đồng ý hỗ trợ ông, ông cầu còn không được nữa là.

Rất nhanh, Đường Nguyên Triết đã giúp hai người lấy được hồ sơ ghi lại vụ án mất tích của Tô Tú Anh.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía tờ giấy ghi vòng bạn bè của Tô Tú Anh

Nhìn những bức ảnh được ghi lại trong hồ sơ, Nguyễn Vi bỗng nhiên hiểu ra tất cả.

“Mấy người không cảm thấy vòng tròn bạn bè này của Tô Tú Anh rất kỳ lạ sao?” Nguyễn Vi giờ ảnh chụp ra trước mặt Đường Nguyên Triết với Mã Sâm

Mã Sâm và Đường Nguyên Triết nhìn thật kỹ vào bức ảnh, nhưng tới cuối cùng họ vẫn không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

“Rất bình thường mà, hơn nữa, hơn nữa trên vòng bạn bè còn gắn định vị ở Thái Lan, có vấn đề gì sao?”

“Đầu tiên, tôi biết rằng rất nhiều người khi đi du lịch thích khoe ra vị trí hiện tại của mình, nhưng mà trong vòng bạn bè này của Tô Tú Anh, hình như cô ấy cảm thấy đi Thái Lan thôi không đủ cho người khác mộ nên đi đâu cũng cài đặt định vị như vậy, thế thì cũng quá cố tình rồi. Tiếp theo, mấy người không nhìn ra rằng, trong mỗi ảnh chụp ở đây đều không nhìn thấy Tô Tú Anh qua ống kính sao?”

Mã Sâm và Đường Nguyên Triết cuối cùng cũng hiểu ra, Đường Nguyên Triết kinh hãi mà nói: “Cho nên...”

“Cho nên, chúng ta có lý do để nghi ngờ rằng những điều được chia sẻ trên vòng bạn bè này không phải là Tô Tú Anh chia sẻ. Tô Tú Anh không hề đi ra nước ngoài như đã nói! Tất cả đều là nói dối, để che đậy tội ác của mình mà đã nói dối.”

Sau khi Nguyễn Vi nói xong, cô đem xấp ảnh trong tay ném lên trên bàn. Phòng họp trong chốc lát rơi vào sự im lặng, Mã Sâm và Đường Nguyên Triết trợn mắt há hốc mồm vì điều này, Trương Úc An thì chỉ im lặng nhìn về phía Nguyễn Vi. Không thể không nói, bộ dáng này của Nguyễn Vi thực sự rất quấy rối người khác.

“Thế tiếp theo chúng ta phải làm những gì?” Mãi một lúc sau, Đường Nguyên Triết mới kích động hỏi.

Cậu, Nguyễn Vi, Trương Úc An, ba người họ không thể quên được điệu cười khi đó của Đồng Bình Văn. Rồi còn cả cô gái đáng thương kia không biết đang ở nơi nào.

“Đi tới sân bay, theo dõi và kiểm tra ở sân bay, nếu trong băng ghi hình không ghi lại hình ảnh Tô Tú Anh tới sân bay thì Đồng Bình Văn chính là kẻ tình nghi lớn nhất.”

Mã Sâm cùng Đường Nguyên Triết lập tức hành động, nhưng không giống với sự hưng phấn của hai người họ, Trương Úc An, Nguyễn Vi ngồi trong họp chẳng vui vẻ gì.

“Năng lực trinh thám của cô rất tốt.” Trương Úc An nhẹ nhàng nói.

Nguyễn Vi ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt dịu dàng kia, cô miễn cưỡng nở một nụ cười: “Nhưng thế vẫn chưa đủ.”

Trương Úc An đương nhiên hiểu Nguyễn Vi đang nói tới cái gì. Bởi vì bọn họ ngay cả Tô Tú Anh cũng chưa tìm ra, cô ấy sống chết thế nào không rõ, tuy rằng hiện tại mọi người tạm xác định là Tô Tú Anh gặp nạn, nhưng không có thi thể thì bọn họ không thể chứng minh được điều này. Cho nên càng không thể thăm vấn được Đồng Bình Văn.

“Tôi tin tưởng cô.” Trương Úc An nói xong thiếu chút nữa thì cầm lấy tay Nguyễn Vi, giống như là hồi nhỏ anh đã từng cổ vũ Nguyễn Vi vậy, nhưng may mắn là anh kịp thời tỉnh táo, Nguyễn Vi cũng không phát hiện ra hành động kỳ lạ này.

Ngày tiếp theo.

Nguyễn Vi cùng Trương Úc An đi tới cục cảnh sát, hai người họ thu được một tin tức tốt và một tin tức ngoài ý muốn.

Tin tức tốt là, quả nhiên trong camera ghi hình ở sân bay không có hình ảnh của Tô Tú Anh, Đồng Bình Văn chính thức trở thành kẻ tình nghi lớn nhất. Còn tin tức còn lại là, Nguyễn Vi nhận được điện thoại của Quách Ninh Giang.

“Trở về?” Nguyễn Vi cảm thấy rất khó hiểu

Giọng nói Quách Ninh Giang ở đầu dây bên kia tràn ngập vẻ khó xử: “Nguyễn Vi, chuyện này cháu làm được rất tốt, trách nhiệm của cảnh sát chúng ta là không được buông tha chúng, cho dù đó chỉ là một manh mối nhỏ.”

“Tại sao cháu không thể ở lại đây để hỗ trợ phá án?”

“Chú nên nói chuyện này với cháu thế nào đây? Không phải là không cho cháu ở lại, nhưng có người lại không nghĩ thế, tóm lại cái này không có quan hệ gì với cháu, cháu đã làm được rất tốt rồi.”

Nói xong, Quách Ninh Giang cúp điện thoại.

“Trương pháp y, đội trưởng nói có người không muốn cho chúng ta phá án này, thế là có ý gì?” Lúc sắp đi ra khỏi cục cảnh sát thành phố Bạch, Nguyễn Vi khó hiểu mà quay sang hỏi Trương Úc An.

Trương Úc An mang bộ dạng muốn nói lại thôi, đúng lúc đó thì Mã Sâm đi tới, ông nhiệt tình chào tạm biệt Nguyễn Vi, nhìn bộ dáng sung sướng của ông ta, rốt cuộc Nguyễn Vi cũng hiểu là tại sao rồi.

“Chúng ta đi thôi.” Nguyễn Vi bình tĩnh nói.

Trong lúc ngồi tàu siêu tốc trở về, Trương Úc thử dò hỏi Nguyễn Vi một chút, ai ngờ cô trả lời cái chọc thủng tâm tư của anh.

“Yên tâm đi Trương pháp y, tôi không sao cả.” Nguyễn Vi nhìn cảnh vật bên ngoài cửa lướt qua như bay, cười nói.

“Cô chắc chắn chứ?”

“Đương nhiên, tôi không để bụng phần công lao kia đâu, nếu Mã Sâm muốn chúng ta rời đi thì tôi nghĩ ông ấy đã nắm chắc vụ án rồi. Chỉ cần vụ án có thể phá là được rồi, đó không phải chuyện tốt nhất sao?”

Trương Úc An không nghĩ tới Nguyễn Vi sẽ trả lời mình như vậy, phản ứng đầu tiên của anh là ngẩn ra, sau đó thì anh vô cùng vui vẻ mà tháo mắt kính của mình xuống để lau.

Nhưng Nguyễn Vi không nói cho Trương Úc An biết, cô không quan tâm điều đó là bởi vì Trương Tiểu Minh từng nói với cô rằng, thế giới này có cả người xấu và người tốt, mà Nguyễn Vi lại không muốn lãng phí sinh mệnh vào những điều không đáng có, ngược lại, cô sẽ nhớ kỹ ánh sáng này.

Giống như ở Dung thành cô có những người bạn, giống như là Trương Úc An, giống như Đường Nguyên Triết ở Bạch thành, Nguyễn Vi vĩnh viễn nhớ kỹ bọn họ

Trở lại Dung thành ngày thứ năm, Nguyễn Vi nhận được điện thoại của Đường Nguyên Triết.

Đồng Bình Văn nhận tội.

“Thật vậy sao?” Nguyễn Vi không thể tin được, cô thiếu chút nữa thì hưng phấn tới nỗi nhảy cẫng lên, cuối cùng Tô Tú Anh cũng an giấc ngàn thu rồi.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?” Nguyễn Vi không hiểu tại sao Đường Nguyên Triết rẽ ngoặt câu chuyện nhanh tới thế.

“Nhưng mà, chúng tôi không tìm được chứng cứ có hiệu lực, cho nên đội trưởng, ông ấy suy nghĩ một số ‘biện pháp’, Đồng Bình Văn nhận tội.”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cừ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đánh cược

Edit: Ling

Hai ngày nay, vì có chuyện Đồng Bình Văn nhận tội nên ông rất đặc ý. Ông tự tính toán thành tích mấy năm nay của mình, lần thắng chức tiếp theo cơ bản không phải ông thì không còn ai khác, cũng bởi vậy mà hai vị ủy viên chính trị bên trên đối với ông hết sức thân thiết, như là người quen thân lâu năm vậy. Mã Sâm cảm thấy cuộc sống mới thoải mái cách ông không còn xa nữa. Sẽ là thế nếu như Nguyễn Vi không vì quá rảnh rỗi mà mang lại phiền toái cho ông.

"Đội phó Nguyễn, mấy ngày không gặp, cô lại đến tìm tôi có việc gì?" Mã Sâm vắt chéo chân nói, trên tay ông cầm báo nên cúi đầu, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn Nguyễn Vi một chút nào.

"Tôi tới tìm ông, lẽ nào trong lòng ông lại không biết? Chẳng phải tôi nên chúc mừng ông vì đã phá được vụ án của Tô Tú Anh sao?"

Nghe thấy tên Tô Tú Anh, Mã Sâm cuối cùng cũng buông tha cho tờ báo, đồng thời đập tắt điều thuốc lá trên đầu ngón tay. Ông nói với giọng thiếu kiên nhẫn: "Đồng Bình Văn đã nhận tội, vụ án đã được phá, cô còn muốn như thế nào nữa?"

Nguyễn Vi chịu đựng thái độ của Mã Sâm, đối với loại tiểu nhân này cô không cần chấp nhặt, làm giảm mất phong độ của mình.

"Ông gọi đó là phá án sao? Kiểm tra trắc nghiệm nói dối? Hồi cung với áp lực cao? Để hấn dẫn vật tinh thần? Ông đây là đang tra tấn để bức cung."

Sự thẳng thắn của Nguyễn Vi vượt quá sức tưởng tượng của Mã Sâm. Với kinh nghiệm trên con đường làm quan của ông, tất cả mọi người đều có sự ngầm hiểu với nhau. Nguyễn Vi cứ như vậy mà trực tiếp nói ra, đột nhiên không chút chuẩn bị khiến cho da mặt của ông bị kéo xuống máu chảy đầm đìa.

"Cô...cô...cô..." Mã Sâm giận đến mức không nói lên lời, ngón tay chỉ về phía Nguyễn Vi không nhịn được run rẩy

"Tôi nhắc nhở cô, đội phó Nguyễn, cô đây là vu oan cho tôi. Tôi sẽ báo cáo việc này với cấp trên"

"Được, ông cứ đi đi. Dù sao cũng là hai phía tranh luận, về phía tôi, ông có bản lĩnh thì đi mà báo cáo, để xem lúc đó là ai không chịu nổi."

Mã Sâm khó tin nhìn Nguyễn Vi, ông chưa từng thấy ai giống cô, quá mạnh mẽ như vậy, nhưng ông biết những gì Nguyễn Vi nói đều là sự thật. Vì thế

ông chỉ có thể áp chế lửa giận, nghiêng răng nghiêng lợi nặn ra một nụ cười

"Chúng ta mỗi người lùi một bước. Nói vậy đi đội phó Nguyễn, cô từng tiếp xúc với Đồng Bình Văn, chắc cô phải biết hắn giao hoạt như thế nào. Mà bây giờ tất cả các manh mối đều nhắm vào hắn, chúng ta chỉ thiếu một chút chứng cứ mà thôi. Cô thực sự muốn một kẻ mất trí mang tội danh giết người ấy nhón nhơ ngoài vòng pháp luật hay sao?"

"Một chút chứng cứ? Đội trưởng Mã không biết cái gì gọi là nghi ngờ vô căn cứ sao? Chúng ta không đủ chứng cứ chính xác chứng minh Đồng Bình Văn là hung thủ, cho dù hắn có bị tình nghi nhiều hơn nữa thì hắn cũng là vô tội"

"Vô tội?" Mã Sâm cười ra tiếng "Đội phó Nguyễn, chúng ta đều sống trong một thế giới sao? Cô nghĩ rằng công việc của chúng ta là cái gì? Câu chuyện cô tích sao? Cô tự hỏi trái tim mình một chút đi, cô thật lòng tin tưởng Đồng Bình Văn vô tội sao?"

Nguyễn Vi trầm mặc vài giây, nhưng cô vẫn như cũ không rời mắt quan sát Mã Sâm. Im lặng qua đi, Nguyễn Vi cười lạnh một tiếng

"Đội trưởng Mã, xem ra chúng ta đúng là người của hai thế giới. Tôi đương nhiên nghi ngờ Đồng Bình Văn chính là hung thủ, nhưng mà điều đó cũng không thay đổi được sự thật chúng ta không đủ chứng cứ chính xác để chứng minh. Đồng Bình Văn không phải hung thủ là sự thực, mà ông ngay cả sai lầm của mình cũng không nhận ra, thật là đáng thương."

Nguyễn Vi nhìn thấy bàn tay của Mã Sâm nắm thành nắm đấm. Nhưng khi cô đang bí mật trong thế phòng thủ, phút chốc Mã Sâm lại buông lỏng tay.

"Đã như vậy thì mời đội phó Nguyễn tự thân xuất mã đi. Bắt đầu từ bây giờ cô ở Bạch thành này nắm giữ chức vụ như tôi. Cô có thể điều động bất cứ người nào. Ngày kia phiên tòa xét xử sẽ diễn ra. Nếu cô có năng lực hãy mang chứng cứ tới"

"Nếu không thì?" Nguyễn Vi biết trên trời không tự nhiên rơi xuống một đĩa bánh như thế

"Nếu như không làm được, tôi muốn cô vĩnh viễn rời khỏi ngành cảnh sát này"

Mã Sâm từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm Nguyễn Vi. Ông ta dường như đã bày sẵn một trận địa đón quân địch, như một chiến binh ngẩng cao đầu

"Ông thật là nham hiểm. Tôi sao phải vì một tên đích thị mang tội danh giết người mà đánh cuộc cả tiền đồ của mình?" Nguyễn Vi trào phúng cười lạnh nói

Mã Sâm lộ ra nụ cười chiến thắng "Cô quả nhiên là một người thông minh___"

"Tôi đặt cược"

Nguyễn Vi cắt đứt tuyên bố chiến thắng của Mã Sâm. Cô nhẹ nhàng lắc đầu, không phải vì cô cảm thấy hối hận, chỉ là cô thấy trận đánh cược này thật đáng buồn.

Trong phòng gặp mặt, Nguyễn Vi nhìn thấy trên cầm Đồng Bình Văn đã mọc đầy râu

Đồng Bình Văn ánh mắt dờ dẩn, hai gò má hõm lại, hốc mắt trũng xuống, nếu như không phải ngũ quan của hắn vẫn tuần láng như trước, Nguyễn Vi không tin được là cô đã gặp tên cận bã có vẻ ngoài lịch sự kia.

"Đã lâu không gặp" Nguyễn Vi cất tiếng chào, nhưng Đồng Bình Văn lại như một con rối không hề nhúc nhích chứ đừng nói là ngẩng đầu nói chuyện với cô.

"Bọn họ đã làm gì với anh?" Nguyễn Vi vẫn không từ bỏ

Đồng Bình Văn rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, chỉ là hắn thực sự giống một cương thi, khó khăn quay đầu nhìn về phía Nguyễn Vi, khuôn mặt hắn nặn ra một nụ cười quái dị

"Lẽ nào cô không biết sao? Cảnh sát các người có gì khác nhau đâu, chẳng qua là các người khoác một tấm da chó mà thôi"

Nguyễn Vi không tức giận. Cô vẫn mỉm cười như cũ: "Còn có thể mắng tôi, xem ra tình trạng của anh cũng không xấu lắm"

Đồng Bình Văn thật giống như vì lời phản bác của Nguyễn Vi mà quay trở lại tình trạng là một con rối không nhúc nhích

"Tôi và anh nói thẳng đi. Hôm nay tôi đến đây kì thực muốn hỏi anh một vấn đề"

Bỗng nhiên Đồng Bình Văn lại một lần nữa ngẩng đầu lên, con ngươi xoay vòng đánh giá Nguyễn Vi, cuối cùng ánh mắt hắn có phản mãnh liệt, nói: "Nếu như cô ngủ với tôi, tôi sẽ đem tất thảy nói hết ra"

Đồng Bình Văn nghĩ rằng Nguyễn Vi sẽ bị hắn làm cho tức giận, nhưng hắn không nghĩ rằng Nguyễn Vi không chỉ không tức giận, thậm chí cô còn nở nụ cười hứng thú: "Anh muốn ngủ với tôi sao?"

"Đương nhiên" Đồng Bình Văn liếm liếm đầu lưỡi, hần dùng đũa quần cứng rắn của mình xin thề, lần này hần thực sự nói thật

"Tại sao lại như vậy?" Nguyễn Vi đan mười ngón tay lại với nhau chống cằm, dáng vẻ cực kỳ quyền rũ nói

"Bởi vì cô đáng giá"

"Thì ra là như vậy" Nguyễn Vi ý tứ sâu xa cười nói "Tôi vốn cho rằng anh sẽ nói là vì tôi đẹp"

"Được rồi tôi phải đi đây" Nói xong, Nguyễn Vi thu hồi bản ghi chép cùng bút chuẩn bị rời đi. Đồng Bình Văn vừa mờ mịt vừa lo lắng hỏi cô: "Cô không phải muốn hỏi tôi vấn đề gì sao?"

"Nhưng là tôi đã biết đáp án rồi." Nguyễn Vi thấy Đồng Bình Văn không rõ, cô liền một lần nữa ngồi xuống, "Tôi vốn là muốn hỏi anh tại sao lại căm hận bố vợ của anh như vậy, bởi vì lúc đó ở cửa nhà anh tôi chú ý tới một chi tiết nhỏ, mỗi khi bố vợ của anh càng đau khổ anh sẽ càng cao hứng, vì lẽ đó tôi muốn hỏi anh vì sao lại hận ông ta như vậy, nhưng anh vừa nãy đã nói cho tôi biết đáp án rồi."

"Đáp án vừa nãy?" Đồng Bình Văn càng thêm mê man.

"Vừa nãy tôi hỏi anh, anh tại sao lại muốn ngủ với tôi, nếu như là một người bình thường, câu trả lời của anh nhất định là bởi vì tôi rất đẹp, nhưng anh không như thế. Thứ anh để ý cũng không phải bề ngoài, anh chân chính muốn ngủ với tôi nguyên nhân chỉ là như vậy sẽ làm cho anh cảm thấy vui vẻ vì được chinh phục, đúng không?"

"Anh hận bố vợ anh, bởi vì bố vợ anh vẫn khinh thường anh, tâm tình như vậy tích tụ lâu ngày trong lòng của anh, cuối cùng dẫn đến việc anh suy nghĩ vẩn vơ, thậm chí bởi vậy liên lụy đến Tô Tú Anh, đúng không?"

"Là anh giết Tô Tú Anh, từ cái chuyến du lịch Thái Lan đó, thậm chí anh đã thuê một người đóng giả Tô Tú Anh để đi ra nước ngoài, đặt định vị trên vòng bạn bè để ngụy tạo. Thực tế, Tô Tú Anh chưa đặt chân ra nước ngoài, lúc Tô Tú Anh bị sát hại, anh đã giả danh làm Tô Tú Anh và đặt vé bay ra nước ngoài, đúng không."

Đồng Bình Văn cũng không phản bác, hần chỉ là yên lặng mà nhìn Nguyễn Vi.

"Tôi cho là cô sẽ như người khác nói cô sẽ tìm được chứng cứ, đem tôi ra công lý, mà không phải giống như bây giờ vì tôi kể chuyện xưa."

Nguyễn Vi lần thứ hai mỉm cười: "Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ làm được."

Nói xong, Nguyễn Vi quay người muốn rời khỏi. Nhưng ngay ở thời điểm cô sắp đi ra khỏi phòng gấp mắt, Đồng Bình Văn gọi cô lại.

Nguyễn Vi chậm rãi quay đầu, cô nhìn thấy Đồng Bình Văn Chính lộ ra nụ cười chân thành nhìn về phía cô.

"Nếu như tôi cho cô biết tôi thật sự không giết người, cô tin tưởng tôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Mưu sát

Nguyễn Vi đứng trong phòng làm việc của Tô Tú Anh chậm rãi nhìn quanh, cô quan sát căn phòng này chăm chú tới nỗi không buồn chớp mắt.

Hiện nay đang thịnh hành phong cách trang trí giản dị, không giống văn phòng của Tô Tú Anh, như một ngọn lửa rực cháy với tông đồ tràn đầy tao nhã và nhu tình

"Phòng làm việc này cũng thật là đặc biệt." Đường Nguyên Triết cũng nhìn quanh căn phòng làm việc này thờ dài nói

Nguyễn Vi hướng tới bàn làm việc cảm lấy bức ảnh, trong ảnh Tô Tú Anh xinh đẹp hết như một viên hồng ngọc đầm máu

"Cô ấy nhất định là một người lãng mạn." Nguyễn Vi đặt bức ảnh xuống và nói. Trong hơi thở của cô vẫn quanh quẩn hương hoa nhàn nhạt, đó là vì bên trong góc văn phòng đặt một bó hoa tươi. Căn thận quan sát liền có thể nhìn thấy ở trên cánh hoa vẫn còn đọng những giọt nước óng ánh.

Một người đàn ông trẻ tuổi lúc này vội vàng đi vào văn phòng: "Hai vị cảnh sát, xin hỏi các vị tìm tôi có chuyện gì không?"

Nguyễn Vi liếc mắt một cái nhìn người đàn ông này. Nhìn qua thì thấy người đàn ông này thậm chí còn trẻ hơn cả Đường Nguyên Triết nữa, quả thực rất giống một cậu bé ngây ngô vừa tốt nghiệp trung học.

"Cậu chính là trợ lý Phó Tiêu của Tô Tú Anh sao?" Nguyễn Vi nhìn cậu ta và hỏi.

Phó Tiêu chăm chú lại nghiêm túc gật đầu: “Hai vị là tới điều tra sao, nếu có cái gì cần trợ giúp, xin cứ việc nói cho tôi biết.”

Nguyễn Vi hỏi xong vốn là chuẩn bị quay đi, nhưng câu trả lời của Phó Tiêu làm cô thay đổi chủ ý.

Ngày thường cô hay gặp phải những tên côn đồ tàn nhẫn, như Phó Tiêu thái độ tốt lại rất phối hợp như vậy quả thực có thể đếm trên đầu ngón tay. Do đó Nguyễn Vi không nhìn được nhìn cậu ta thêm vài lần.

“Tôi tới là muốn hỏi cậu một chút, cậu còn nhớ lần cuối cùng nhìn thấy Tô Tú Anh là trong tình huống nào không? Tôi cần biết tất cả ngay cả những chi tiết nhỏ nhất.”

“Lần cuối cùng? Đó là nửa tháng trước, tôi còn nhớ ngày đó Tô tổng ăn mặc rất đẹp, hơn nữa chị ấy còn về rất sớm.”

“Về rất sớm? Cậu có biết cô ấy rời công ty vào thời gian cụ thể nào không?” Nguyễn Vi vừa nói vừa mở ra trên tay một bản ghi chép.

“Đại khái là sáu giờ đi, bình thường Tô tổng đều là bảy giờ rưỡi mới rời khỏi công ty.”

Nguyễn Vi nhanh chóng ghi một con số sau đó hỏi dò: “Vậy cậu có biết cô ấy rời đi trước giờ tan làm là do nguyên nhân nào không?”

Phó Tiêu ảo não lắc đầu. Khoảng thời gian này cậu vẫn luôn hồi hận, bởi vì trước khi Tô Tú Anh có chuyện, cậu kỳ thực đã nhận ra tâm tình của cô ấy không tốt, chẳng qua là khi ấy cậu cũng không có dũng khí đi quan tâm Tô Tú Anh.

“Được rồi, đã làm phiền cậu rồi.” Nguyễn Vi có hơi thất vọng nói. Cô đã điều tra hai ngày, cho tới bây giờ tiến triển thực sự không tính là thuận lợi.

“Cô cảnh sát này, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

Bỗng nhiên, khi Nguyễn Vi kết thúc cuộc trò chuyện để quan sát bàn làm việc một lần nữa, Phó Tiêu nhỏ giọng do dự nói.

Nguyễn Vi lúc này vừa vặn cảm lấy quyền lịch trên bàn: “Cậu muốn hỏi cái gì?”

“Tôi nhớ chồng của Tô tổng đã nhận tội, các vị trước cũng tới đã điều tra, tại sao bây giờ còn điều tra nữa? Lễ nào hung thủ không phải chồng của Tô tổng? Hung thủ thật sự còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?”

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Vi là ngẩn ra, sau đó cô nở nụ cười, giống như là cô đã hiểu rõ mọi việc, cảm động nhìn Phó Tiêu.

Đường Nguyên Triết kinh ngạc cười một tiếng: “Hình như cậu biết rất nhiều về nhĩ?”

Phó Tiêu cuống quýt giải thích: “Mọi người đều ngầm bàn luận về chuyện này.”

“Xin lỗi chúng tôi không thể tiết lộ vụ án, có điều cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đưa chân tướng vụ án này ra ánh sáng.” Nguyễn Vi chỉ có thể nói một cách máy móc như vậy. Cô gờ quyền lịch trong tay lên: “Tôi có thể hỏi xem ngày hôm đó là ngày đặc biệt gì không?”

Phó Tiêu nghe vậy liền đến gần nhìn, trong đầu cậu suy nghĩ xem vòng tròn đỏ này liên quan đến cái gì: “Tô tổng có một khuyết điểm là không nhớ được con số, ngay thời điểm tôi nhận chức đã nói cho tôi biết, ngày này là sinh nhật chồng chị ấy, phòng khi chị ấy quên, muốn tôi nhắc nhở trước một ngày để mua quà sinh nhật.”

“Thì ra là như vậy.” Nguyễn Vi bỗng nhiên tỉnh ngộ. Cô có thể tưởng tượng đến hình ảnh Tô Tú Anh chăm chú dặn dò Phó Tiêu. Sinh nhật của Đồng Bình Văn đối với cô ấy mà nói nhất định vô cùng quan trọng. Cô ấy thật sự yêu tha thiết Đồng Bình Văn.

“Cám ơn cậu đã hợp tác. Vậy chúng tôi xin phép về trước.” Thả quyền lịch xuống, Nguyễn Vi cùng Phó Tiêu nói lời tạm biệt, “Mặt khác, hoa rất đẹp, tôi nghĩ Tô tiểu thư biết nhất định sẽ rất vui.”

Phó Tiêu ngẩn người. Cậu khó mà tin nổi nhìn Nguyễn Vi, hai mắt của hắn trong nháy mắt trở nên đỏ rực.

Phó Tiêu biết Tô Tú Anh thích nhất hoa tươi, khi trước mỗi ngày đều sẽ đi ngang qua cửa hàng bán hoa mua một bó.

Cậu vẫn biết.

.....

“Đội phó Nguyễn, cô có cảm thấy người trợ lý này có chút gì đó kỳ lạ không?” Sau khi rời khỏi công ty của Tô Tú Anh, Đường Nguyên Triết vừa hỏi tưởng lại chuyện ban nãy vừa nghi ngờ hỏi lại.

“Lẽ nào cậu không chú ý tới bó hoa tươi trong phòng làm việc của Tô Tú Anh sao? Hơn nữa cậu không phát hiện ra là phòng làm việc của Tô Tú Anh sạch sẽ tới mức không có hạt bụi nào sao?”

“Hình như là như vậy, thế thì càng kỳ lạ hơn đấy. Tô Tú Anh mất tích nhiều ngày như vậy, phòng làm việc của cô ấy làm sao lại sạch sẽ như vậy, còn có cả hoa tươi?”

“Đây chính là đáp án câu hỏi của cậu.” Nguyễn Vi cười yếu ớt nói, nhưng sau khi nói xong trong mắt của cô thấp thoáng một nét bi thương.

Đường Nguyên Triết im lặng suy tư một lúc, cuối cùng khiếp sợ trừng lớn hai mắt: “Không thể nào, người trợ lý kia yêu Tô Tú Anh!”

“Đáng tiếc Tô Tú Anh cũng không biết, cô ấy chỉ yêu tha thiết Đồng Bình Văn.”

Nguyễn Vi tiếc nuối thờ dài, tình yêu quá cố chấp sẽ khiến cho con người trở nên mê muội. Nếu như có thể, cô thật sự muốn trở lại lúc ban đầu nhắc nhở Tô Tú Anh, kỳ thực những điều tốt đẹp trong cuộc sống của cô ấy chính là những thứ bị che khuất mà cô ấy không hề để mắt đến.

“Chúng ta tiếp tục đi chỗ nào?” Đường Nguyên Triết cầm chìa khóa xe vào ổ khóa.

“Tiểu khu Cẩm Hoa Thế Kỷ.” Nguyễn Vi lật xem hồ sơ trong tay không chút nghĩ ngợi nói.

Ô tô khởi động, cảnh vật bên đường nhanh chóng lướt qua ngoài cửa xe, nhưng ánh mắt Nguyễn Vi vẫn vô cùng kiên định.....

Bây giờ tối, Nguyễn Vi nhập mặt khẩu mở cửa nhà Đồng Bình Văn. Có điều cô cùng Đường Nguyên Triết vẫn chưa đi vào trong nhà ngay, hai người cẩn thận mang túi bảo hộ bọc giày lại để tránh lưu lại dấu chân, sau đó mới xách thùng dụng cụ tiến vào bên trong.

“Đây là một căn hộ hai tầng?” Vừa mở đèn, Đường Nguyên Triết đã nhìn căn nhà trước mắt thốt lên thán phục.

Nguyễn Vi cũng lấy làm kinh hãi, căn hộ hai tầng trên cung đường thứ hai của Bạch thành, quả nhiên là người có tiền: “Xem ra chúng ta nhiều lắm chỉ mua được vài mét vuông mà thôi.”

Đường Nguyên Triết tán thành gật đầu. Hai người lập tức gấp gấp mở thùng dụng cụ. Sau năm phút, Đường Nguyên Triết cùng Nguyễn Vi mỗi người tay cầm một bình xịt luminol, người ở lại tầng một, người đi lên tầng hai.

Nguyễn Vi từ trong hồ sơ biết rằng mặc dù nhân viên điều tra đã kiểm tra căn nhà này, nhưng bởi vì không có phát hiện gì đặc biệt nên không kiểm tra kỹ. Nhưng qua hai ngày điều tra, Nguyễn Vi chắc chắn rằng căn hộ này chính là hiện trường đầu tiên của vụ án, cho nên, cô muốn cùng Đường Nguyên Triết điều tra sâu hơn về vấn đề này.

Căn cứ vào thời điểm cuối cùng Tô Tú Anh mua thức ăn, cùng với lời khai của người giao hàng, Nguyễn Vi xác định, Tô Tú Anh ngày đó rời khỏi công ty đã về nhà an toàn. Sau đó, mười giờ sáng ngày hôm sau, “Tô Tú Anh” dự định buổi tối hôm đó sẽ bay đi Thái Lan. Bởi vậy Nguyễn Vi suy đoán thời gian Tô Tú Anh bị giết hại là sáng sớm ngày hôm sau, địa điểm là tại nhà.

Nếu như Tô Tú Anh bị giết vào buổi tối, Đồng Bình Văn nhất định sẽ nhân đêm tối ra khỏi thành tiến hành phi tang xác chết, mà nhà Đồng Bình Văn nằm trên cung đường thứ hai ở Bạch thành, riêng việc ra khỏi thành đã mất vài giờ, càng không cần nói đến việc phải tìm nơi ném xác, cộng thêm đường về, Đồng Bình Văn nhất định không cách nào đi công tác ngày hôm sau. Căn cứ vào lời khai của nhân viên Đồng Bình Văn, Đồng Bình Văn xác thực chín giờ sáng ngày hôm sau đã ngồi trên tàu cao tốc đi công tác, mãi đến tận sau ba ngày sau mới về.

Vì lẽ đó mà Đồng Bình Văn làm thế nào sáng sớm sát hại Tô Tú Anh cũng như giải quyết xong xác của cô ấy, cuối cùng chín giờ đi công tác?

Nguyễn Vi tự mình nghĩ cũng cảm thấy không thể. Lẽ nào Đồng Bình Văn thật sự như hần đã nói, hần không hề giết người?

Có thể tấm vé máy bay đi Thái Lan kia thực sự là dự định của Tô Tú Anh, vậy tại sao Tô Tú Anh chưa từng xuất hiện ở sân bay theo camera? Biết mặt mã thẻ ngân hàng của Tô Tú Anh chỉ có cô ấy cùng Đồng Bình Văn, do đó Đồng Bình Văn vẫn như cũ không thoát khỏi bị hiểm nghi.

Ngay thời điểm Nguyễn Vi do dự, cô còn nhận ra một tin tức khiến mình hoảng hốt.

Trong khoảng thời gian cô phân tích cho rằng đó là thời điểm Tô Tú Anh bị giết hại, mẹ cô ấy đã từng tới nhà cô ấy một lần.

Buổi sáng hôm đó bà gọi điện thoại cho Tô Tú Anh, Tô Tú Anh không nhận. Bà gửi tin nhắn nhưng Tô Tú Anh vẫn không có trả lời nên bà tự mình tới đây một chuyến. Chẳng qua là khi đó trong nhà chỉ có Đồng Bình Văn, hơn nữa hần đang bề bộn thu thập hành lý đi công tác, cho nên bà liền trở về.

Buổi tối mẹ Tô Tú Anh còn nhìn thấy cô ấy phát tin trên vòng bạn bè nên yên lòng hơn, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại là vĩnh biệt.

Vì lẽ đó, Đồng Bình Văn thật sự giết người sao?

Nếu quả thật là hần sáng sớm giết Tô Tú Anh, vậy hần làm sao có khả năng có thời gian xử lý xác chết? Càng không cần phải nói, trong thời gian này mẹ Tô Tú Anh còn ghé qua một lần.

Do đó Đồng Bình Văn không có sát hại tô Tú Anh sao? Vậy tại sao Tô Tú Anh mua vé máy bay nhưng không đi? Những người bạn kia là ai thông báo?

Mặc kệ là dòng suy luận nào Nguyễn Vi cũng cảm thấy tầng tầng mầu thuẫn, cuối cùng cô không thể không thử kiểm tra kỹ nhà Đồng Bình Văn. Nhìn không thôi thì chưa chắc đã tìm ra manh mối, nhưng nếu như sau lần kiểm tra sâu hơn này mà cô vẫn không tìm được chứng cứ thì cô chỉ có thể tin rằng Đồng Bình Văn vô tội, hướng điều tra của cô phải rẽ sang hướng khác.

Sau một tiếng, Nguyễn Vi cũng lục soát được một lượt cả tầng hai này, thứ duy nhất cô thấy kỳ quái ở đây chính là tủ để quần áo.

Toàn bộ phòng để quần áo bên trong trần đầy móc treo đồ của Đồng Bình Văn và Tô Tú Anh, quần áo của hai người rực rỡ muôn màu, nhưng ngay khi này bước vào trong, Nguyễn Vi phát hiện một chỗ trống khoảng 50cm.

Vì sao lại có chỗ trống này? Nơi này ban đầu để cái gì? Nguyễn Vi vẫn còn đang suy nghĩ.

Tầng một, Đường Nguyên Triết cũng hoàn thành bước đầu kiểm tra, cậu mặt đầy thất vọng tìm Nguyễn Vi.

“Cậu cũng không có phát hiện sao?” Nguyễn Vi vừa nhìn thấy Đường Nguyên Triết cúi đầu đáng vẻ ừ ừ liền biết đáp án, “Vậy chúng ta trao đổi một chút đi, cậu tới kiểm tra lầu hai, tôi đi lầu một, nói không chừng có thể có phát hiện mới.”

Đường Nguyên Triết cảm thấy Nguyễn Vi nói rất có lý. Nguyễn Vi cầm lấy công cụ của mình đi xuống tầng một.

Trong phòng khách tầng một, Nguyễn Vi tỉ mỉ kiểm tra mỗi một góc, cô thậm chí sử dụng bình xịt luminol, nhưng kết quả vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

“Vì sao một chút manh mối cũng không có chứ? Lẽ nào Đồng Bình Văn thật không phải là hung thủ, Tô Tú Anh căn bản không bị giết ở đây?”

Chuyện đến nước này, Nguyễn Vi thật sự bắt đầu suy nghĩ đến khả năng khác. Liệu có khả năng như hần đã nói không, hần hận bố mẹ của Tô Tú Anh, nhưng hần lại không hề giết hại Tô Tú Anh?

Ngay khi Nguyễn Vi đứng lặng tại chỗ trầm tư, cô chợt nghe một trận ồn ào mơ hồ.

Đi theo âm thanh, Nguyễn Vi mở cửa, lúc này mới nghe rõ hóa ra là hàng xóm cũng chính là gia đình trên tầng đêm khuya vì trang trí mà tranh chấp với nhau.

Hai người hai cái miệng nhưng tranh cãi vô cùng khí thế, âm thanh chửi bới xuyên qua cả tường dày.

Nhưng mà chính trong thời điểm nghe thấy âm thanh cãi vã của hai người này, Nguyễn Vi đột nhiên giống như bị điện giật run rẩy một hồi, cô khó có thể tin được, trọn to hai mắt.

Cô đã nghĩ ra chỗ trống trong phòng thay quần áo kia là để làm gì.

Cuối cùng cô cũng biết được hung thủ thật sự là ai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cú Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Gặp mặt

"Đội phó Nguyễn, bên ngoài là ai vậy, sao ồn ào thế?"

Khi Nguyễn Vi đang đắm chìm trong những suy nghĩ đáng sợ, Đường Nguyên Triết cũng bị tiếng cãi vã hấp dẫn mà đi đến.

"Không có gì, cậu cứ ở chỗ này chờ tôi một chút, tôi đi rồi về ngay."

Nguyễn Vi dặn dò qua loa rồi bước ra cửa. Đường Nguyên Triết nghi hoặc nhìn cô đi về hướng hai người đang cãi vã.

"Đêm khuya rồi, mấy người nếu như có mâu thuẫn với nhau có thể thương lượng nhỏ chút được không?" Nguyễn Vi nhẹ nhàng nói, trong giọng còn nghe ra được sự thân thiện. Nhưng mà hai người kia nóng nảy tới mù quáng, sao có thể nghe lời khuyên can của cô. Cuối cùng, Nguyễn Vi không còn cách nào khác, cô lấy thẻ cảnh sát của mình ra.

"Hai người này, nếu như hai người vẫn còn kích động như thế, tôi không thể không mời hai vị đi theo tôi một chuyến." Nguyễn Vi thanh âm không cao nhưng rất kiên định.

Hai người kia kinh ngạc nhìn thẻ cảnh sát của Nguyễn Vi, sau đó từ từ yên tĩnh lại, "Bây giờ, hai người có thể nói cho tôi nghe xem hai người đang có mâu thuẫn gì không?"

"Cô cảnh sát, cô tới phân xử đi. Người này ban ngày trang trí nhà tạo ra tiếng động tôi đều nhịn. Nhưng mà tới tối nhà cô này vẫn còn sửa chữa, nó khiến cho nhà chúng tôi ngủ không yên ổn. Tôi khuyên cô ta, cô ta cũng không nghe, cô nói thử xem, người này có phải rất buồn cười không!"

"Có đúng như thế không?" Nguyễn Vi nghiêm nghị nhìn về phía người phụ nữ.

"Tôi biết làm sao được. Ai kêu tôi mời nhà thiết kế nước ngoài hai ngày sau phải trở về nước. Tôi không tận dụng thời gian, nhờ anh ta đi rồi trang trí có sai lầm thì làm sao bây giờ?" Cô gái cũng biết mình không có lý, nhưng vẫn như cũ cố chấp kiêu ngạo ngẩng cao cổ.

"A, nhà thiết kế nước ngoài thì ngon à? Tôi thấy cô rõ ràng là quá hẹp hòi không nỡ tốn nhiều tiền để người ta ở thêm mấy ngày đúng không, có muốn tôi cho cô mượn chút tiền không? Có điều nếu không có tiền cũng đừng ở chỗ này để trở thành trò cười cho người ta."

"Cô nói ai không có tiền hả bà cô già, cô nên giữ lấy tiền của mình để mua quan tài đi! Đến lúc đó nhất định tôi sẽ gửi cho cô năm vòng hoa được nạm vàng!"

Đột nhiên hai người lại tiếp tục cãi nhau. Các cô hoàn toàn không để mắt đến Nguyễn Vi bên cạnh, thậm chí giờ tay lên chuẩn bị kéo tóc của đối phương. Ngay lúc này, các cô đều cảm giác có một sức lực lớn nắm chặt cổ tay của mình.

"Các cô có thôi ngay đi không?" Nguyễn Vi một tay nắm lấy một người tức giận hừ lạnh nói. Hai người này đều căm ghét đối phương, nhưng Nguyễn Vi lại cảm thấy, các cô rất xứng với nhau.

Lúc đầu hai người phụ nữ này còn muốn giãy dụa, nhưng khi các cô ý thức được sức lực đáng sợ của Nguyễn Vi, hai người không hèn mà cùng bình tĩnh lại.

Thấy hai người bình tĩnh, Nguyễn Vi mới mở miệng nói: "Căn cứ theo điều lệ quản lý an ninh trật tự, cô đêm khuya sửa chữa đã tạo tiếng ồn quấy nhiễu khu dân cư. Do đó mong cô chấm dứt hành động này. Mặt khác cũng xin cô bảo vệ quyền lợi của mình một cách văn minh. Tôi tin các cô cũng không muốn muộn như vậy rồi còn đi một chuyến đến cục cảnh sát, đúng không?"

Nguyễn Vi như có như không hỏi dò hai người. Có thể nói, ngữ khí của cô có thể khiến cho người khác không cảm thấy nghi ngờ, hai người phụ nữ này lại trầm mặc một hồi mới chịu hòa giải.

Hàng xóm Đồng Bình Văn quay người trở về nhà, trước khi về nhà còn giậm chân nặng nề trước cửa. Người phụ nữ kia thì lại khinh thường liếc mắt một cái. Khi cô ta chuẩn bị rời đi, Nguyễn Vi lại gọi lại.

"Còn có chuyện gì sao?" Người phụ nữ không nhịn được hỏi.

"Tôi muốn hỏi cô, cô chuyển tới tiểu khu này lúc nào vậy?"

"Việc này có liên quan gì tới cô sao?" Cô ta khinh bỉ nói xong nhấc chân muốn rời đi. Nhưng Nguyễn Vi đã bước một bước dài ngăn trước mặt.

Khi thấy Nguyễn Vi hai mắt giống như chim ưng nhìn mình chăm chú, cô ta chỉ dám liếc mắt rồi nhanh chóng cúi đầu.

"Cô biết tôi đang làm gì không? Một người phụ nữ mất tích mà trước đó không lâu đã ở nơi này. Nếu như cô vô lo vô nghĩ tự tin sống bên trong đây, vậy thì mời cô trả lời cặn kẽ câu hỏi của tôi."

Người phụ nữ sợ hãi nhìn Nguyễn Vi. Cô ta sợ đến mức ôm lấy cánh tay: "Sao, tại sao không có ai nói cho tôi biết? Người bán phòng lừa tôi?"

"Tôi lại không cho là như thế, tôi hỏi cô, cô chuyển tới đây vào lúc nào?" Nguyễn Vi cau mày vội vàng hỏi.

"Ngay buổi chiều người chủ trước dọn đi, thì tôi bắt đầu thu dọn chuyển đồ vào rồi."

Người phụ nữ đó vẫn tỏ ra rất kinh ngạc. Đột nhiên hàng lông mày của Nguyễn Vi giãn ra.

"Người chủ nhà cũ ở đây dọn đi vào ngày nào?" Nguyễn Vi lòng bàn tay bởi vì căng thẳng mà đỏ mề hôi.

Người phụ nữ nghe vậy liền lấy điện thoại di động của mình lật lên xem lịch sử trò chuyện, rất nhanh, cô ta tìm được đáp án: "Ngày mùng ba."

Nguyễn Vi được đáp án sau lập tức tính toán thời gian, ánh mắt của cô càng sáng tỏ. Trên mặt cô khó có thể che giấu vui sướng.

Cuối cùng, hết thảy câu đố đều đã được giải.

"Cám ơn cô đã hợp tác, cũng xin cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ. Nhưng hi vọng cô cũng không tiếp tục quấy rối người khác, cô không biết rất nhiều động cơ gây án cũng chỉ là bởi vì một mâu thuẫn nhỏ sao?"

Người phụ nữ được Nguyễn Vi nhắc nhở sợ đến mức không dám thở mạnh, cô ta chạy chậm vào thang máy. Nguyễn Vi thì lại mỉm cười hướng về phía Đường Nguyên Triết.

"Chúng ta trở về thôi." Nguyễn Vi nói với Đường Nguyên Triết.

"Trở về?" Đường Nguyên Triết không rõ.

"Tôi đã biết chân tướng, bây giờ chúng ta đi bắt hung thủ."

"Có thật không? Hung thủ là ai? Chúng ta đi đâu?" Đường Nguyên Triết liên tiếp hỏi ba vấn đề. Nhưng giờ đây cậu đầy một bụng nghi hoặc mà vẫn không thể nhìn thấy một mảng nhỏ của tầng băng chìm.

Không phải cậu và Nguyễn Vi cùng điều tra một vụ án sao? Tại sao Nguyễn Vi đã biết chân tướng, nhưng sao cậu tới một manh mối nhỏ cũng không biết gì?

"Chúng ta đi trại tạm giam."

Nói xong, Nguyễn Vi hướng về phía Đường Nguyên Triết nở một nụ cười tự tin. Trong nháy mắt, trái tim Đường Nguyên Triết nhảy lên kịch liệt. Cậu ta thừa dịp Nguyễn Vi xoay người che lồng ngực, thật giống như sợ tim sẽ nhảy ra ngoài.

.....

Gặp mặt trong phòng, Nguyễn Vi lần thứ hai thấy Đồng Bình Văn.

Đồng Bình Văn vốn đang ngáp, nhưng phát hiện người gặp mình là Nguyễn Vi liền lập tức lên tinh thần.

"Không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhau như thế này." Đồng Bình Văn được hai cảnh sát áp giải vào phòng gặp mặt, chưa vào chỗ hắn đã bắt chuyện cùng Nguyễn Vi.

"Nhanh sao? Tôi lại cảm thấy quá lâu." Nguyễn Vi nhếch khóe miệng mỉm cười nói.

Đồng Bình Văn ngồi xuống sau khi hai vị cảnh sát rời đi. Hắn cũng mở miệng lần nữa: "Cô nghĩ như vậy sao, chắc không phải cô yêu tôi rồi đấy chứ."

Nguyễn Vi đánh giá người đàn ông trước mắt này. Cho dù người đàn ông này hiện tại chật vật như vậy, trên cảm mạo đầy râu, nhưng hắn vẫn anh tuấn như cũ. Râu chỉ làm cho hắn tăng thêm mùi vị chán chường: "Tôi phải thừa nhận dung mạo anh không tồi."

Đồng Bình Văn gật đầu. Từ nhỏ đến lớn, không có một cô gái nào kháng cự được sự theo đuổi của hắn. Tất nhiên Nguyễn Vi cũng phải như vậy. Nhưng đột nhiên hắn phát hiện, Nguyễn Vi trên mặt không còn nở nụ cười.

"Tôi nghĩ đây chính là nguyên nhân lúc trước Tô Tú Anh yêu anh. Đáng tiếc anh không lừa được bố của Tô Tú Anh. Ông ấy đã vật lộn trong xã hội rất nhiều năm để có được vị trí như ngày hôm nay, ông ấy đã sớm nhìn thấu được bộ mặt thật của anh. Vì lẽ đó ông ấy mới căm ghét anh như thế."

Nguyễn Vi nhìn kĩ hắn. Đồng Bình Văn trên trán nổi đầy gân xanh, nhưng hắn cũng không mất không chế. Hắn chỉ nở một nụ cười làm người ta sờn cả tóc gáy.

"Vì thế nên bây giờ cô hoài nghi tôi là hung thủ sao? Các người căn bản không có chứng cứ."

Nguyễn Vi biết Đồng Bình Văn đang nghĩ gì, cho nên cô không nhin được mà phì cười.

Đồng Bình Văn tức giận nhướn mày: "Cô cười cái gì!"

"Bởi vì tôi biết anh đang ở đây làm cái gì." Nguyễn Vi nhìn Đồng Bình Văn bằng ánh mắt phẫn nộ. Cô bình tĩnh nói "Anh đã thăm dò tính cách của tôi, anh biết tôi là mật thám, vì thế đang ở đây kích tướng tôi. Bởi vì anh biết đây là cơ hội cuối cùng của anh."

Trong nháy mắt, lửa giận trong mắt Đồng Bình Văn bị dập tắt. Hắn từ bỏ việc tiếp tục diễn kịch lác đầu bất đắc dĩ: "Cô thật sự rất thông minh, là người phụ nữ thông minh nhất trong đời tôi được gặp."

"Cảm ơn đã khích lệ. Nếu như anh có thể thay đổi giới tính, tôi sẽ càng cao hứng." Nguyễn Vi thật giống như đang cùng Đồng Bình Văn nói chuyện phiếm, "Mặt khác anh cũng không cần lo lắng, tôi vạch trần anh cũng không phải bởi vì tôi muốn chứng minh mình là thân thám, chỉ là tôi đã không hoài nghi anh nữa."

Đồng Bình Văn nghi hoặc mà nhìn Nguyễn Vi.

"Bởi vì tôi đã xác định anh chính là hung thủ."

Thanh âm trong trẻo của Nguyễn Vi vang lên, sau đó phòng gặp mặt không hẹn mà yên lặng một hồi.

"Cô không tin tôi sao?"

Nguyễn Vi vẻ mặt khó tin nhìn Đồng Bình Văn khẽ cười nói, "Vậy hãy để cho tôi thay anh thuật lại một lần, anh làm sao mà giết hại vợ của mình."

"Giết hại Tô Tú Anh."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chân tướng

Edit: Ling

Ba giờ sáng, hai tay Tô Tú Anh run rẩy châm điều thuốc lá thứ hai. Cắn vào đầu lọc, cô sử dụng sức lực toàn thân, mạnh mẽ hút một hơi lớn, cho tới khi buồng phổi và dây thần kinh của cô tê dại hẳn đi. Tô Tú Anh hơi hé môi ra, làn khói trắng nhẹ nhẹ bay lên tràn ngập toàn bộ phòng khách.

Hút xong điều thuốc này, dường như Tô Tú Anh đã quyết định làm gì đó.

Cô chậm rãi đứng lên, cô không đi dép mà để chân trần lặng yên không một tiếng động đi tới phòng ngủ. Trên giường lớn, người đàn ông đang chìm vào giấc ngủ say sưa ngọt ngào.

Đồng Bình Văn không phải là người có nề nếp khi ngủ. Vì vậy đều là Tô Tú Anh nửa đêm tỉnh lại giúp hắn kéo chăn. Lần này Đồng Bình Văn cũng như thế, hắn đá chăn mỏng ra ngoài, nhưng mà Tô Tú Anh chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái.

Mục đích của Tô Tú Anh rất rõ ràng. Cô rón rén đi tới tủ đầu giường, cực kỳ nhẹ nhàng nâng lên ngón tay trỏ của Đồng Bình Văn, dễ dàng mở khóa điện thoại di động. Tô Tú Anh cầm điện thoại di động tới phòng khách.

Đem điện thoại di động đặt lên khay trà, Tô Tú Anh lần nữa đốt một điều thuốc lá. Cô còn đang do dự.

Bí mật của Đồng Bình Văn đang đặt ở trước mặt mình, nhưng cô thật sự muốn vạch trần tất cả nguy trang, đối mặt một Đồng Bình Văn tàn khốc không che đậy như thế sao?

Tô Tú Anh đang suy nghĩ.

Nếu như cô giống một số người phụ nữ, coi nhẹ việc chồng quá trớn, ngầm thừa nhận chồng phản bội cuộc hôn nhân của mình, vẫn như cũ duy trì hiện trạng bình thường như trước đây, cô có thể không?

Nghĩ tới đây, Tô Tú Anh dứt khoát dập tắt điều thuốc lá.

Lúc trước Đồng Bình Văn đối với cô lạnh lùng coi thường cả ngày lẫn đêm, Tô Tú Anh gắng vượt qua bởi vì cô tin tưởng Đồng Bình Văn còn yêu mình. Mà bây giờ tấm gương soi những lời nói dối đã vỡ nát, lúc này Tô Tú Anh mới nhận ra, hóa ra từ lâu cô đã thương tích đầy mình. Cô chỉ là đang dùng những hồi ức xưa cũ làm thuốc giảm đau liếm láp vết thương.

Con người quả nhiên là...loài động vật dối trá nhất, bởi vì có lúc bọn họ thậm chí lừa gạt cả chính mình.

Tô Tú Anh chậm biếm cười. Cô không chút do dự mà mở điện thoại của Đồng Bình Văn.

"Quả nhiên là cô ta!"

Tô Tú Anh nhận ra cô bé này. Cô ta là nhân viên trong công ty của Đồng Bình Văn.

Quả nhiên sẽ là cô ta!

Tô Tú Anh nghĩ không thông. Cô bé này tuy rằng cũng đẹp, nhưng hoàn toàn không thể nào sánh bằng mình. Đồng Bình Văn vì sao lại vứt bỏ mình lựa chọn cô bé này

Lẽ nào người đàn ông phản bội chỉ để tìm kiếm một lựa chọn mới không tốt hơn sao?

Tô Tú Anh tìm tới điện thoại di động của mình mở ra danh bạ, muốn tìm người nói ra hết thống khổ của mình. Nhưng quỷ thần xui khiến, cô lại bấm số điện thoại của Phó Tiêu. Tô Tú Anh nhanh chóng phản ứng kịp, cô lập tức cúp điện thoại, may mà vẫn chưa nghe máy.

Tại sao mình lại muốn gọi cho Phó Tiêu đây? Tô Tú Anh rất nghi hoặc. Phó Tiêu chỉ vừa tốt nghiệp đại học, tới công ty làm trợ lý không quá nửa năm, cô sao lại muốn gọi cho Phó Tiêu?

Từ từ, Tô Tú Anh ý thức được một sự thật. Cô sở dĩ bấm số điện thoại của Phó Tiêu, đó là bởi vì cô muốn nói hết nỗi thống khổ của mình với Phó Tiêu.

Vì sao cô lại muốn Phó Tiêu lắng nghe tiếng lòng của mình đây? Cuối cùng, Tô Tú Anh cũng tìm được đáp án.

——"Tô tổng, hai ngày nay bạn cùng phòng của tôi cũng bị cảm, tôi làm cho cậu ta ít đường phèn hấp lê tuyết, thuận tiện cho chị một ít, chị ném thử đi."

——"Tô tổng, chị buổi trưa còn chưa ăn cơm nữa, tôi sang cửa hàng bên cạnh mua cho chị vài món ăn, tôi ở nhà bếp tự mình trông coi bọn họ, khẳng định sạch sẽ vệ sinh."

——"Tô tổng....."

"Trời ạ." Tô Tú Anh không dám tin tự nhủ. Trước đây cô không hề phát hiện, bạn cùng phòng với Phó Tiêu đều là sinh bệnh cùng cô, mặt khác Phó Tiêu đều mỗi ngày chạy thật xa chỉ vì giúp cô mua được thức ăn sạch sẽ.

Tô Tú Anh dĩ nhiên không hề phát hiện ra tâm ý của Phó Tiêu đối với mình một chút nào. Cô chưa từng hồ thẹn như thế, nhưng mà so với chuyện này thì chuyện càng làm Tô Tú Anh khổ sở hơn chính là, cô đột nhiên giật mình nhận ra, hóa ra từ trước tới nay chuyện của cô và Phó Tiêu cũng giống như chuyện mà Đồng Bình Văn làm.

Đúng là mĩa mai, chẳng trách lúc trước bố mắng cô ngu xuẩn. Cô quả nhiên là bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc. Cô đúng là người phụ nữ ngu xuẩn nhất thế giới này!

Nghĩ xong, Tô Tú Anh lại cười, cười tức tưởi, một giọt nước mắt lăn xuống khóe môi.

Thật khổ.

Tô Tú Anh ở trong phòng khách ngồi một đêm, mãi đến tận lúc Đồng Bình Văn tỉnh lại.

.....

Đồng Bình Văn bình tĩnh mà nhìn Nguyễn Vi. Hắn vẫn tự tin vào bản thân như cũ, quả là không chê vào đâu được. Hắn cho rằng Nguyễn Vi cũng giống như những cảnh sát kia đang lừa hắn, mãi đến tận Nguyễn Vi bắt đầu giải thích câu thứ nhất.

"Buổi sáng hôm đó chín giờ anh muốn đi công tác, nếu như anh có âm mưu giết người từ trước, hẳn là anh sẽ không chọn thời điểm như vậy. Do đó việc anh làm là cảm xúc giết người đột ngột bộc phát."

"Nhưng đến tột cùng là cái gì khiến anh đột nhiên mất khống chế sát hại Tô Tú Anh đây?"

Con mắt của Nguyễn Vi thực giống như có thể nhìn xuyên thấu lòng người. Khuôn mặt Đồng Bình Văn lần đầu tiên xuất hiện sự hoảng hốt.

"Nếu như tôi đoán không sai, anh vẫn còn có một tình nhân ở bên ngoài. Chính người tình nhân này đã đạt được sự tin tưởng từ anh, cũng là cô ta mang theo điện thoại di động của Tô Tú Anh tới Thái Lan đăng trên vòng bạn bè, đúng không?"

Đồng Bình Văn không trả lời, Nguyễn Vi cũng không chú ý, cô tiếp tục nói: "Tô Tú Anh phát hiện ra gian tình của các người. Cô ấy muốn ly hôn, mà công ty của anh được nhà vợ giúp đỡ. Phòng chừng Tô Tú Anh còn nhắc tới việc sẽ khiến bỏ rút tiền làm anh dưới tình thế cấp bách ra tay giết người, đúng không?"

.....

Sau khi rời khỏi giường, Đồng Bình Văn phát hiện ra Tô Tú Anh đã tỉnh rồi. Không những vậy, cô còn ăn mặc chỉnh tề, trong khi đó mới bảy giờ rưỡi sáng

"Em dậy sớm vậy, sao không ngủ nhiều hơn một chút, là muốn ra ngoài sao?" Đồng Bình Văn vừa lấy nước trong tủ lạnh uống vừa hỏi.

"Đúng vậy, đến lúc rồi, tôi phải đi." Tô Tú Anh cười khổ nói.

Đồng Bình Văn nhận ra tâm tình bất thường của Tô Tú Anh: "Em làm sao vậy, sáng sớm đã kỳ quái như vậy rồi."

Tô Tú Anh cẩn thận cảm túi xách của mình, từ trên ghế sa lông đứng lên: "Bình Văn, chúng ta ly hôn đi."

Lúc đó, Đồng Bình Văn Chính đang ngửa đầu uống nước, bởi vì câu nói của Tô Tú Anh mà buông xuống bình nước.

"Em có biết em đang nói gì không?" Giọng Đồng Bình Văn nghe như là đang chất vấn, nhưng trên thực tế ngữ khí của hắn lãnh đạm đến lạnh sống lưng.

"Là tôi cuối cùng đã hiểu rõ tất cả nên mới quyết định cùng anh ly hôn, Bình Văn, lẽ nào anh không biết tôi tại sao quyết định ly hôn với anh sao?"

Đồng Bình Văn cau mày tự hỏi, hắn đang suy nghĩ xem chuyện này có vấn đề ở chỗ nào, rõ ràng tối ngày hôm qua Tô Tú Anh còn đặc biệt vì hắn mặc áo ngủ gọi cảm, làm sao sáng sớm hôm nay....

Bỗng nhiên, Đồng Bình Văn nhớ tới mình ngày hôm qua ở trước mặt Tô Tú Anh sử dụng điện thoại, chỉ có điều khi đó hắn cho rằng Tô Tú Anh đã ngủ thiếp đi.

"Ngày hôm qua em không say." Đồng Bình Văn lạnh nhạt nói, khiến người ta nghe không ra trong lời nói của hắn có cảm xúc gì.

"Chỉ là một bình rượu đỏ mà thôi, làm sao có thể say đây? Điều làm tôi say chính là sự lạnh lùng của anh đối với tôi trong mấy năm nay. Lẽ nào chính anh cũng không phát hiện sao?" Tô Tú Anh nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt. Cho dù trước đây cô yêu Đồng Bình Văn bao nhiêu, bây giờ chỉ còn lại nỗi hận khôn nguôi mà thôi.

Tô Tú Anh hận sự tàn nhẫn của Đồng Bình Văn, cô không biết tới cuối cùng anh muốn làm gì, nhưng anh thật sự để mặc người anh đã từng yêu tha thiết gãy đổ trong đau khổ sao?

Đồng Bình Văn hít sâu một hơi, cố nén sự không kiên nhẫn mà ôm lấy Tô Tú Anh.

"Tú Anh, anh biết sai rồi, em tha thứ cho anh một lần đi, đừng nào loạn như vậy được không?"

Tô Tú Anh ở trong lồng ngực Đồng Bình Văn bị thương cười một tiếng. Tình yêu của cô với Đồng Bình Văn cuối cùng cũng tan thành mây khói.

"Đồng Bình Văn, anh quả nhiên đã nói với bố tôi như thế. Trong cốt tủy anh đang chảy dòng máu dơ bẩn. Anh lẽ nào đã quên mình đã hứa với cô bé kia như thế nào sao? Chờ anh hoàn toàn chiếm được công ty, anh sẽ đá văng tôi ra, anh đã quên sao?"

Hô hấp Đồng Bình Văn như dừng lại, nhưng hần vẫn không có buồng Tô Tú Anh, ánh mắt của hần ngày càng trở nên lạnh lùng hơn.

Sinh mệnh của Tô Tú Anh đã dần dần mất đi như vậy.

Tô Tú Anh há to miệng muốn thở nhưng hô hấp không có bất kỳ đường khí nào. Cô chỉ có thể đập hai tay, nhưng hết thấy đều là phí công.

Cuối cùng, Tô Tú Anh cũng từ bỏ.

Cô nhìn người đàn ông trước mắt này, người đàn ông cô yêu tha thiết, chồng của cô.

Giọt nước mắt tuyệt vọng của Tô Tú Anh rơi xuống đất, trong nháy mắt tan biến.

Rất nhanh, những giọt nước còn lại biến mất trong không khí.

Hết thấy đều kết thúc.

Phòng khách rộng lớn chỉ còn vang vọng tiếng chuông điện thoại của Tô Tú Anh.

.....

"Lúc đó mẹ vợ tôi đã tới một lần. Nếu như theo lời cô nói, tôi giết vợ mình, vậy lúc đó làm sao tôi có khả năng xử lý xong một thi thể, chín giờ rồi đến bến tàu đi công tác đây?"

Đồng Bình Văn vẫn cố chấp cãi, nhưng Nguyễn Vi thấy được sự kích động của hần, hần siết tay thành nắm đấm.

"Đúng, tôi đã hỏi qua bố mẹ Tô Tú Anh, theo lời mẹ của Tô Tú Anh. Sáng sớm hôm xảy ra chuyện, bà ấy đã gọi cho Tô Tú Anh nhưng không có ai nghe, cho nên bà ấy lại nhắn tin cho con gái. Bà ấy biết được là vì có tin nhắn nói rằng cô ấy sắp tới nơi, không phải sao?"

Nguyễn Vi vừa nói vừa rướn người đến gần rồi Đồng Bình Văn, khoe môi cô bắt giắc cong lên một nụ cười chế nhạo.

"Anh lúc đó hần là rất hoang mang, rất sợ sệt. Nhưng liệu anh có nghĩ tới, lúc mà Tô Tú Anh bị giết so với anh càng sợ hãi càng tuyệt vọng hơn bao nhiêu không?"

Thân thể Đồng Bình Văn bắt đầu run rẩy. Hần bỗng đứng ngẩng đầu lên nhìn Nguyễn Vi: "Vậy cô nói thử xem, tôi đã có biện pháp gì mà trong thời gian ngắn ngủi xử lý xác chết đây?"

"Đây là một vấn đề rất hay." Nguyễn Vi nhìn Đồng Bình Văn gật đầu nói, "Đầu tiên anh không thể dấu xác chết ở nhà, bởi vì anh ba ngày sau mới có thể trở về. Đến lúc đó xác chết nhất định sẽ bốc mùi hôi thối, hàng xóm ngửi thấy được sẽ báo cảnh sát. Anh căn bản không thể ngăn kịp."

"Thế nên cô dựa vào cái gì nói tôi giết Tú Anh!" Đồng Bình Văn lạnh lùng chất vấn.

Nguyễn Vi cũng không sót ruột. Cô từ trong tập tài liệu của mình lấy ra một bức hình.

"Chỉ bằng cái này. Tôi ở trong phòng để quần áo của anh phát hiện chỗ trống này."

Nhìn thấy bức ảnh, trong nháy mắt, Đồng Bình Văn mặt tái nhợt, nhưng kỳ lạ thay, hần bởi vậy mà bình tĩnh lại.

"Nói thật, các người không hở là người có tiền, phòng để quần áo lớn như vậy cũng có thể nhét đầy. Có điều cũng bởi vậy, tôi phát hiện chỗ trống này."

"Lúc đầu, tôi thật sự cảm thấy kỳ quái. Chỗ trống này trước đây để cái gì? Cũng may sau đó tôi đã nghĩ ra đáp án, đó là một cái vali hành lý, đúng không?"

Đồng Bình Văn trầm mặc nhếch khóe miệng. Hần thật giống như đang thách thức Nguyễn Vi nói: "Cô cũng đã nói, xác chết qua ba ngày nhất định sẽ mục nát. Lẽ nào cô cảm thấy tôi có thể dùng vali mang theo một thi thể đi công tác ba ngày mà không bị người khác phát hiện sao?"

Nguyễn Vi bị Đồng Bình Văn chất vấn, nhưng cô vội vàng chối nào: "Anh nói rất đúng. Nếu như tôi không nghe thấy hàng xóm của anh cãi nhau, chân tưởng vĩnh viễn sẽ không được công bố. Có thể trùng hợp lúc ấy, trong khi anh đang cùng đường thì phát hiện gia đình cùng tầng đang dọn nhà, đúng không."

Đồng Bình Văn bắt đầu đi lắc đầu một cái. Trong nháy mắt suy nghĩ của hắn trở về sáng sớm ngày hôm đó.

.....

Ở trong mắt mèo, Đồng Bình Văn nhìn thấy công nhân đang vận chuyển hành lý liền nghĩ ra một biện pháp điên cuồng.

Đồng Bình Văn đem Tô Tú Anh nhét vào vali, cài thật tốt mật mã sau đó đem vali vàng thau lẫn lộn lừa công nhân mang xuống.

Sau đó hắn gọi điện thoại cho tình nhân. Tình nhân của hắn cũng không phụ lòng hắn, chờ đến khi công nhân đồ đồ lấy lại vali, mà hắn cũng thành công đến bến tàu lúc chín giờ.

Về cơ bản tất cả đều hoàn mỹ.

Mẹ Tô Tú Anh có lẽ mãi mãi không biết, ngày đó bà ở thang máy gặp thoáng qua chiếc vali ấy. Mà ở trong đó chính là người con gái vĩnh viễn ngủ say của bà.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tù nhân

Edit: Ling

"Là anh giết Tô Tú Anh."

Sau khi Nguyễn Vi nói lời khẳng định cuối cùng, không chỉ phòng gặp mặt bị bao phủ bởi sự trầm mặc mà Mã Sâm đứng ở bên ngoài cũng không nói một lời.

Chỉ thấy sắc mặt ông tối lại, bởi vì ông vừa chứng kiến từ đầu đến cuối những lời suy luận của Nguyễn Vi. Những người xung quanh cũng nhận ra được ông ta không thích nên đều câm như hến.

"Cô thẳng." Trong phòng gặp mặt, Đồng Bình Văn đột nhiên nhẹ nhõm cười nói.

"Không." Thế nhưng Nguyễn Vi lại lắc đầu, "Tôi còn chưa có chứng cứ xác thực. Có điều cũng không khó, tình nhân của anh là nhân viên trong công ty đúng không. Dù sao thời gian còn dài, tìm cô ta sẽ không quá phiền toái."

"Vi thế tôi mới nói cô thẳng." Đồng Bình Văn bắt đầu đi cười nói. Hắn đã chấp nhận kết cục của chính mình.

"Nhưng tôi vẫn có chỗ chưa hiểu lắm. Tối hôm đó, cái ngày mà Tô Tú Anh bị sát hại, tình nhân của anh hẳn là đã lên máy bay sang Thái rồi, có thể nói từ lúc cô ấy lấy lại vali hành lý cho đến tối lúc cô ấy lên máy bay, khoảng thời gian này không đủ để xử lý một thi thể. Mà anh đi công tác thì ba ngày sau mới trở về, tối lúc đó thì thi thể đã bốc mùi hôi thối và bị người khác phát hiện rồi. Nhưng hình như sự thật không như vậy, rốt cuộc anh đã làm gì với thi thể rồi?"

"Cô không biết sao?" Đồng Bình Văn lúc nói chuyện vẫn còn một chút tự hào.

Ánh mắt Nguyễn Vi lộ ra tia căm ghét: "Anh không rõ tình trạng bây giờ sao? Tôi không phải đang hỏi anh mà là đang cho anh một cơ hội. Cuối cùng anh đã xử lý thi thể Tô Tú Anh như thế nào? Rốt cuộc cô ấy đang ở chỗ nào? Nếu anh thành thật khai nhận, tòa án sẽ cân nhắc mức xử lý phù hợp."

"Thành thật?" Đồng Bình Văn cảm thấy câu chuyện này thật giống như một câu chuyện cười, anh cười chế giễu "Cuộc đời của tôi từ lúc sinh ra đã bị thế giới này phán tử hình. Bây giờ cô muốn tôi thành thật, dựa vào cái gì đây?"

Nguyễn Vi cẩn thận quan sát Đồng Bình Văn. Tối khi cô thấy Đồng Bình Văn không còn nở nụ cười châm biếm nữa, cô thương hại lắc đầu: "Anh biết không, tôi cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy anh như vậy. Trên thực tế, cảnh ngộ của anh có thể làm nhiều người đồng tình, nhưng anh liệu có biết bị ai thực sự là cái gì không? Chính anh che lại con mắt của mình, anh sống quá cực khổ như vậy là do anh đã cự tuyệt hạnh phúc của mình."

Nguyễn Vi nói xong cầm lấy vài bức ảnh, đó là những bức ảnh cô chụp được trong lúc điều tra: "Anh có thấy cái đánh dấu này trên quyền lịch không? Tô Tú Anh không phải một người nhạy cảm với con số, cho nên cô ấy đã đánh dấu sinh nhật của anh trên lịch. Thậm chí lúc thuê trọ lý, chuyện đầu tiên cô ấy giao cho chính là nhắc cô ấy sinh nhật của anh."

Nguyễn Vi đem bức ảnh ném tới trước mặt Đồng Bình Văn. Đồng Bình Văn nhìn bức ảnh, cả người trở nên ngậy đại mất hồn.

"Mặt khác Tô Tú Anh rất thích hoa tươi. Cô ấy ngày ngày đi làm đều mua một bó hoa tươi, nhưng anh có thấy điều gì kì lạ không? Tôi ở nhà anh điều tra lại không thấy một lọ hoa nào, anh nói xem là tại sao?"

Đồng Bình Văn ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Nguyễn Vi. Hắn nhớ tới từ đầu giường phòng ngủ luôn có một lọ thuốc dị ứng, mà dĩ nhiên từ trước tới nay hắn không hề biết Tô Tú Anh là một người thích hoa tươi.

Đột nhiên, Đồng Bình Văn cúi đầu nhìn hai tay của chính mình. Hắn vẫn luôn nhớ tới ánh mắt cuối cùng Tô Tú Anh nhìn hắn, hiện tại, cuối cùng hắn đã biết vì sao Tô Tú Anh lại khóc.

"Là anh tự tay phá hủy cuộc đời mình, là anh tự tuyên án chính mình."

Nguyễn Vi nói xong thì không để ý tới Đồng Bình Văn nữa. Cô thu thập đồ xong liền đi thẳng ra khỏi phòng gấp mặt. Bên ngoài, Mã Sâm nhớ tới việc mình phải rời đi, nhưng lúc này đã muộn, ông đụng phải Nguyễn Vi.

"Ha ha, chào đội phó Nguyễn." Mã Sâm miễn cưỡng cười. Trong không khí tràn ngập sự lúng túng.

"Đội trưởng Mã, ông vẫn luôn ở đây sao?"

"Đúng vậy, đội phó Nguyễn không hồ là tuổi trẻ tài cao. Không nghĩ tới nhanh như vậy mà cô đã đem vụ án đưa ra ánh sáng rồi." Mã Sâm muốn làm dịu lại mối quan hệ với Nguyễn Vi liền chủ động lấy lòng, nhưng Nguyễn Vi hiển nhiên không muốn để ý tới ông ta.

"Ngay bây giờ tôi sẽ đi bắt tình nhân của Đồng Bình Văn, đến lúc đó vụ cá cược của chúng ta coi như kết thúc được rồi. Phải không, đội trưởng Mã?" Nguyễn Vi có chút tức giận.

Mí mắt Mã Sâm giật giật. Ông tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng chỉ có thể nhịn con tức này xuống, chỉ nghe ông quát gở châm chọc một câu: "Đáng tiếc đội phó Nguyễn hai ngày nay vất vả lại quay trở lại điểm xuất phát. Hung thủ sớm đã bị tôi bắt được, cô không cảm thấy buồn cười sao?"

Nguyễn Vi muốn phản bác Mã Sâm, nhưng những gì Mã Sâm nói cũng không có sai. Tuy rằng ông ta đánh tráo khái niệm nhưng Nguyễn Vi vẫn ghen lại, Mã Sâm liền thừa dịp quay đi thật nhanh.

Nguyễn Vi cuối cùng không thể làm gì, liếc mắt nhìn hướng Mã Sâm rời đi, trong mắt của cô bao phủ một tầng bi ai cùng lo lắng.

Hì vọng lo lắng của cô chỉ là nghĩ nhiều đi, Nguyễn Vi tự mình an ủi.

Trong công ty của Đồng Bình Văn, Nguyễn Vi cùng Đường Nguyên Triết đi giữa những bàn làm việc để đến phòng nhân sự điều tra những nhân viên vắng mặt trong thời gian xảy ra án mạng. Ngay khi đi ngang khu làm việc, Nguyễn Vi đột ngột dừng bước.

"Làm sao vậy?" Đường Nguyên Triết không hiểu. Mà khi cậu nhìn theo ánh mắt của Nguyễn Vi, cậu thấy một cô gái đang núp sau bàn làm việc của mình.

Nguyễn Vi hướng tới chỗ cô gái kia, nhưng cô gái ấy cũng phát hiện cô, lập tức không chút do dự mà đứng lên chạy thật nhanh. Đáng tiếc khi chưa chạy được bao xa, cô ta đã bị một bóng người phi tới đè xuống đất.

Dùng đầu gối chặn lại phía sau lưng của cô ta, chụp lấy hai tay, móc ra còng số 8, Nguyễn Vi làm liền một mạch. Cuối cùng cô ta cũng bị cô áp chế, không thể giãy dụa. Một màn qua nhanh như vệt sao băng vụt qua.

Đường Nguyên Triết trợn mắt há hốc mồm mà chạy tới. Nguyễn Vi ngẩng đầu gạt đi những sợi tóc che khuất tầm mắt: "Gọi điện thoại đi, nhiệm vụ của chúng ta kết thúc."

Trong cục cảnh sát của Bạch thành, Đường Nguyên Triết cùng những cảnh sát khác đều hết đường xoay xở đứng ở cửa phòng thẩm vấn, mãi đến tận khi bọn họ nhìn thấy một bóng người giống như thiên thần xuất hiện.

"Kẻ tình nghi không chịu mở miệng đúng không?" Nguyễn Vi còn chưa đi đến đã nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Đường Nguyên Triết. Cô cũng đã đoán được tình huống, Đường Nguyên Triết xấu hổ đến đỏ cả mặt.

"Cái này cũng không thể trách cậu, có thể cùng Đồng Bình Văn cấu kết làm việc xấu thì sao có thể dễ dàng mở miệng đây." Nói xong, Nguyễn Vi đẩy cửa đi vào phòng thẩm vấn.

Sau khi Triệu Khả Tâm bị áp giải đi, Nguyễn Vi cũng không cùng bọn Đường Nguyên Triết trở về cục cảnh sát mà ở trong công ty lục soát bàn làm việc của Triệu Khả Tâm, sau đó còn đi một chuyến tới phòng trọ của Triệu Khả Tâm, cuối cùng quả nhiên phát hiện một ít manh mối.

"Xin chào, lại gặp mặt rồi." Nguyễn Vi sau khi ngồi xuống liền nói với cô gái trẻ phía đối diện.

Triệu Khả Tâm chỉ ngẩng đầu lên nhìn nhặt liếc cô một chút, sau đó liền cụp xuống mí mắt.

"Cô không muốn để ý đến tôi, tôi biết, dù sao cô cũng yêu tha thiết Đồng Bình Văn đúng không." Nguyễn Vi nói xong từ bên trong hộp giấy mang đến lấy ra một khung ảnh, "Đây là tôi phát hiện được ở bàn làm việc của cô. Rất ít người để ảnh chụp chung toàn công ty trên bàn làm việc của mình, trừ phi trong tấm hình này có người cô tha thiết muốn nhìn thấy, đúng không?"

Triệu Khả Tâm nhìn thấy ảnh chụp chung rất cục có phản ứng, cô ta trừng mắt lạnh lùng nói: "Trả lại cho tôi!"

"Cô muốn à?"

Nguyễn Vi mỉm cười, đem khung ảnh đưa cho Triệu Khả Tâm. Triệu Khả Tâm nhận lấy khung ảnh, một giây sau liền ném khung ảnh ra ngoài.

Những mảnh thủy tinh nằm vương vãi dưới sàn nhưng Nguyễn Vi cũng không quan tâm. Cô đi tới, cẩn thận mà lấy bức ảnh của Tô Tú Anh rồi mới một lần nữa trở lại vị trí.

"Làm sao? Bây giờ cô lại sợ hãi?" Nguyễn Vi cẩn thận đem bức ảnh đặt lại vào hộp, sau đó nói "Lúc trước cô đem vali hành lý mang về nhà mình tại sao không cảm thấy sợ chứ?"

Triệu Khả Tâm khó mà tin nổi nhìn Nguyễn Vi. Cô ta không hiểu vì sao Nguyễn Vi lại biết chuyện này.

"Cô cảm thấy kỳ quái khi nghĩ vì sao tôi lại biết ư? Tôi có thể nói cho cô biết, bởi vì Đồng Bình Văn đã thẳng thắn khai tất cả."

"Cô nói dối!" Triệu Khả Tâm tức giận cười khẩy nói.

"Cô chắc chắn không?" Nguyễn Vi bình tĩnh khẽ cười nói, "Đồng Bình Văn khai với tôi, buổi sáng hôm đó cô cùng anh ta ở nhà làm chuyện mờ ám, nhưng Tô Tú Anh đột nhiên trở về phát hiện, cô liền đẩy Tô Tú Anh xuống cầu thang khiến cô ấy tử vong, không phải sao?"

Triệu Khả Tâm chấn kinh một hồi lâu, nhưng cô ta vẫn cắn chặt hàm răng như cũ, cuối cùng cô ta cúi đầu không cho Nguyễn Vi nhìn thấy khuôn mặt mình.

"Cô giết Tô Tú Anh, sau đó mẹ Tô Tú Anh gọi điện thoại tới, rồi gửi tin nhắn. Các người biết bà ấy sẽ lập tức đến liền người đem xác Tô Tú Anh nhét vào vali. Cô mang về nhà mình còn Đồng Bình Văn giúp cô đi Thái Lan hoàn thành kế hoạch trốn tội, đúng không?"

Thân thể Triệu Khả Tâm bắt đầu run rẩy. Lần thứ hai ngẩng đầu lên, Nguyễn Vi thấy được khuôn mặt cô ta bởi vì phẫn nộ mà trở nên vằn vện, chỉ là một giây sau, Triệu Khả Tâm khôi phục như thường. Cô ta thậm chí lộ ra nụ cười mỉa mai.

"Cô cảnh sát, tôi diễn giống chứ?"

Nguyễn Vi há miệng, nhưng cô cuối cùng không nói gì cả mà im lặng.

"Cô cảnh sát, tôi biết rõ cảnh tù tội khôn cùng, vì thế cô không lừa được tôi đâu. Nhưng mà tôi đúng là rất khâm phục cô, cô đã tra ra chuyện chiếc vali, chẳng trách Bình Văn gặp rắc rối trong tay của các người."

Nguyễn Vi không hề diễn kịch. Cô một lần nữa nhìn kỹ cô gái trước mắt, chẳng trách Đồng Bình Văn coi trọng và tín nhiệm cô ta như vậy, quả nhiên cô gái này không đơn giản chút nào.

"Cô cùng Đồng Bình Văn quả thật là cực phẩm." Nguyễn Vi nói ra lời từ tận đáy lòng.

"Cảm ơn." Cô gái cũng đáp lại bằng nụ cười rạng rỡ.

"Nhưng cô cho rằng im lặng có thể cứu cô sao?" Nguyễn Vi đột ngột chuyển câu chuyện, trào phúng hừ lạnh nói, "Cô biết không, ngày hôm nay tôi hỏi Đồng Bình Văn một vấn đề."

"Tôi hỏi anh ta, ngày đó cô đi lấy vali hành lý về buổi tối liền đi tới Thái Lan. Mà trong lúc này, thời gian căn bản không đủ để cô đi xử lý xác chết, mặt khác Đồng Bình Văn sau ba ngày mới có thể trở về, trong thời gian này xác chết nhất định sẽ bốc mùi hôi. Vì thế tôi rất tò mò, rốt cuộc các người đã làm thế nào để che giấu xác chết, có điều Đồng Bình Văn không nói cho tôi biết."

Ánh mắt Nguyễn Vi dừng trên người Triệu Khả Tâm, trong nháy mắt, bỗng nhiên đáy lòng Triệu Khả Tâm xuất hiện sự hoảng hốt.

"Cũng may, hiện tại tôi đã biết đáp án rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cớ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Che giấu thi thể

Edit: Ling

Chương 23: Che giấu thi thể

"Cô chắc là biết cái này." Nguyễn Vi lấy ra một túi vật chứng trong suốt, có thể thấy bên trong chứa một vài đầu bút lớn nhỏ và những viên tròn tròn màu đen.

Nhưng chính những vật nhỏ bé không đáng kể này lại khiến Triệu Khả Tâm mới vừa rồi vẫn còn hung hãn đổi sắc mặt.

"Than hoạt tính nhỏ như vậy, dọn dẹp chắc chắn không dễ dàng. Vì thế tôi phát hiện những vật nhỏ này ở một góc khuất trong nhà cô." Nguyễn Vi lần này nói xong, như đã nắm chắc điều gì, cô thu hồi lại túi vật chứng "Hiện tại, cô không nghĩ sẽ thẳng thắn khai nhận sao?"

Huyết thái dương của Triệu Khả Tâm hơi giật, nhưng cô ta vẫn im lặng như cũ, không chịu mở miệng.

"Được rồi, vậy hãy để tôi nói cho cô biết tôi đã phát hiện ra cái gì."

"Ở nhà cô phát hiện mấy viên than hoạt tính này, tôi lập tức lên mạng tìm những cửa hàng bán than hoạt tính ở Bạch thành. Cũng may những người bán thứ này không nhiều nên tôi rất dễ dàng tìm được cửa hàng mà lúc trước cô đến, hơn nữa ông chủ chỗ đó trí nhớ rất tốt. Ông ta vừa nhìn bức ảnh liền nhận ra cô, dù sao cô cũng là một trong số hiếm hoi những người mua nhiều như vậy."

"Cô có thể nói cho tôi biết tại sao cô phải mua nhiều than hoạt tính cùng màng bọc như vậy không?"

Thanh âm của Nguyễn Vi lạnh lẽo như lưỡi dao sắc, dễ dàng phá tan lớp phòng bị của Triệu Khả Tâm.

"Không muốn nói sao? Vậy tôi sẽ giúp cô trả lời." Trong mắt Nguyễn Vi loé lên một tia phần nộ, "Đầu tiên cô đem than hoạt tính phủ lên thi thể Tô Tú Anh, sau đó từ đầu tới chân phủ lên một lớp màng bọc. Tiếp theo cô lại phủ thêm một tầng than hoạt tính và một tầng màng bọc nữa. Vậy nên kết quả là, cho dù cuối cùng Tô Tú Anh hóa thành Bạch Cốt Tinh cũng sẽ không có người nghĩ thấy mùi hôi của xác chết, đúng không?"

Khóe miệng Triệu Khả Tâm đột nhiên giật giật. Cô ta giống như đang cười, nhưng đáng vẻ cực kỳ quý dị: "Cô có chứng cứ sao? Cô dựa vào cái gì mà nói như vậy! Không có chứng cứ thì cô đang vu khống đấy!"

"À, chứng cứ sao?" Nguyễn Vi cười gằn, "Sau chuyến đi công tác, Đồng Bình Văn đã mang thi thể của Tô Tú Anh ra khỏi nhà trọ của cô, đúng không?"

"Cho nên cô không có chứng cứ hả? Vậy cô không cảm thấy cô giả thần giả quỷ kiểu này rất nhàm chán sao?"

"Có sao?" Điện thoại di động của Nguyễn Vi lúc này vang lên một âm thanh nhắc nhở. Chờ cô xem xong tin nhắn, cô lại cười "Cô còn nhớ tôi đã nói với cô, lúc cô đến cửa hàng kia, ông chủ trí nhớ rất tốt, vì thế ông ta cũng nhớ kỹ, ngày đó cô hỏi ông ta có biết kho hàng nào hẻo lánh quanh đó không."

Sắc mặt Triệu Khả Tâm lần thứ hai biến đổi. Cô ta khiếp sợ nhìn Nguyễn Vi. Nguyễn Vi chỉ là phát hiện mấy viên than hoạt tính, nhưng cô có thể dựa vào mấy viên than hoạt tính này, những điều cơ bản đã điều tra hết.

Thật là đáng sợ, Triệu Khả Tâm có hơi dao động. Nếu như lúc trước cô ta phủ nhận những việc mình đã làm thì hiện tại đã từ bỏ cơ hội được thẳng thắn khai nhận của mình.

Đáng tiếc.....

Nghĩ vậy, Triệu Khả Tâm bỗng nhiên mỉm cười.

Nhìn nụ cười của Triệu Khả Tâm, Nguyễn Vi đột nhiên có linh cảm bất an.

"Kho hàng ở thôn Thành Tây này là cô thuê lại đúng không?" Nguyễn Vi cảm thông tin mình thu được chất vấn.

"Là tôi thuê, làm sao vậy?"

Triệu Khả Tâm cứ như vậy thản nhiên thừa nhận, Nguyễn Vi rốt cục xác định cảm giác bất an này.

"Rốt cuộc cô và Đồng Bình Văn đã làm cái gì?" Nguyễn Vi không nhịn được cơn giận của mình. Triệu Khả Tâm càng bình tĩnh cô càng cảm thấy kinh hãi.

Hồi tưởng lại việc Đồng Bình Văn ở trên mạng hỏi về vấn đề kia, Nguyễn Vi thật sự không dám tưởng tượng, hai người này đến cùng đối với xác chết của Tô Tú Anh đã làm những gì mà Triệu Khả Tâm yên tâm như vậy.

"Cô cảnh sát, tôi là công dân tốt. Cô không có chứng cứ cũng không nên tùy tiện nói xấu tôi."

Nguyễn Vi lần này là cảm thấy thật đau đầu, bất an thúc giục cô lập tức đi tới kho hàng kia. Lúc trước cô cũng không tin tưởng Đồng Bình Văn thật sự

có thể "hoàn mỹ" xử lý xác chết, nhưng bây giờ Triệu Khả Tâm tự tin như thế, cô không thể không cân nhắc tình huống này rồi.

"Trên thế giới này không có tội phạm hoàn mỹ, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ để cô ở trong tù gặm nhấm tội lỗi của mình."

Nói xong, Nguyễn Vi đi ra khỏi phòng thẩm vấn. Cô nhìn thấy Đường Nguyên Triết vẫn đang chờ ở ngoài.

Đường Nguyên Triết mắt thấy toàn bộ quá trình hỏi cung. Cậu tự nhiên biết suy nghĩ của Nguyễn Vi: "Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Thôn Thành Tây."

"Chính là chỗ này sao?" Nguyễn Vi đánh giá xung quanh, hỏi dò cảnh sát dẫn đường.

"Nơi này vốn là xưởng sơn bỏ hoang. Kho hàng cũng là thuộc về xưởng sơn. Chúng tôi điều tra lịch sử giao dịch ngân hàng của Triệu Khả Tâm, cô ta đúng là đã chuyển một khoản tiền cho ông chủ xưởng sơn, điều tra ông chủ kia, chúng ta xác định là cô ta đã thuê lại kho hàng này."

Nguyễn Vi nhận lấy chìa khóa từ vị cảnh sát kia, cắm vào ổ nhưng cô cũng không lập tức xoay chìa khóa. Nguyễn Vi ít khi sợ hãi, cô thật sự không dám tưởng tượng xác chết của Tô Tú Anh ở đây đã trải qua những gì.

Tại sao Triệu Khả Tâm lại tự tin như vậy? Lẽ nào Đồng Bình Văn thật sự xử lý xác chết hoàn mỹ sao?

Cuối cùng, theo những âm thanh cọt két, Nguyễn Vi chậm rãi đẩy cửa kho hàng ra.

Khiến cả ba người đều bất ngờ chính là bọn họ cũng không có thấy cảnh tượng kinh khủng nào cả.

Không có phần vụn thi thể, cũng không có vết máu, toàn bộ kho hàng đều sạch sẽ sáng sủa, trống rỗng đến mức chỉ có không khí.

"Trời ạ." Nguyễn Vi thấy hơi tuyệt vọng.

Cô rút cuộc hiểu rõ, tại sao Triệu Khả Tâm tự tin như vậy, bởi vì Đồng Bình Văn thật sự đã xử lý "hoàn mỹ" xác chết của Tô Tú Anh.

"Sao rồi, đội phó Nguyễn?" Vị cảnh sát dẫn đường không hiểu nên hỏi một câu. Kho hàng trước mắt rõ ràng rất bình thường, tại sao Nguyễn Vi lại sợ hãi như vậy?

Lúc này, Đường Nguyên Triết đã phản ứng lại, chỉ thấy cậu sợ hãi nói: "Anh chẳng lẽ không cảm thấy xưởng sơn bỏ hoang này so với kho hàng thực sự quá "sạch sẽ", quá "bình thường" sao?"

Đường Nguyên Triết chỉ ra một điều hiển nhiên khiến vị cảnh sát kia đã nhận ra điểm khác thường. Kho hàng thật sự quá sạch sẽ! Sạch sẽ đến mức bốn phía tường trắng một chút xiu vết bẩn cũng không có.

Không chỉ không có vết bẩn, Nguyễn Vi đi vào kho hàng, đưa tay xuống mặt đất gạch quét một đường, kết quả bàn tay vẫn như cũ sạch sẽ trơn bóng.

"Đồng Bình Văn cùng Triệu Khả Tâm không chỉ có một lần nữa trát lại tường, thậm chí ngay cả gạch đều thay rồi." Nguyễn Vi vô lực nói.

Tại sao cô lại tuyệt vọng? Thông thường, hiện trường xử lý thi thể cho dù làm sạch sẽ đến đâu cũng sẽ lưu lại một chút dấu vết, ví dụ như vết máu phản ứng thí nghiệm, cho dù hung thủ lau chùi mặt ngoài những vật dính vết máu, nhưng chỉ cần thông qua thuốc thử Luminol là có thể một lần nữa thấy được hình dạng vết máu. Nhưng lúc này đây, Đồng Bình Văn cùng Triệu Khả Tâm phát điên cạo mặt tường một lần nữa để che dấu, thậm chí thay thế gạch, chẳng khác nào cắt đứt mọi khả năng lưu lại manh mối.

"Chúng ta nên làm gì?" Đường Nguyên Triết hướng về Nguyễn Vi nói.

Nguyễn Vi vẫn nhìn toàn bộ kho, một hồi lâu sau, cô thật giống như quyết tâm làm gì đó.

"Hủy đi! Đem mặt tường một lần nữa tróc xuống, đem gạch dỡ ra! Tôi không tin thật sự một chút manh mối cũng không tìm ra!"

Nói là làm, Nguyễn Vi không một chút nào chịu thua. Đường Nguyên Triết đi tìm những người khác còn Nguyễn Vi cũng vào thôn tìm công cụ, đeo khẩu trang đơn giản xong liền vung lên búa đánh bắt đầu lật những viên gạch.

Mỗi khi lật lên một mảnh đất gạch, Nguyễn Vi thì sẽ đem gạch cùng khối đất quan sát nửa ngày, xác định không có vết máu hay tóc có thể là manh mối mới tiếp tục chuyển tới mục tiêu khác.

Sau đó không lâu, lại có vài nhân viên kiểm tra dấu vết từ Bạch thành tới rồi cùng hành động. Mấy người luân phiên ra trận, ngoại trừ Nguyễn Vi, cô thật giống như không biết mệt mỏi, từ đầu đến cuối không ngừng lại lúc nào.

Sau hai giờ, gạch trong phòng đều bị xới tung lên.

"Đội phó Nguyễn....." Đường Nguyên Triết muốn an ủi Nguyễn Vi, nhưng khi đến gần cậu mới phát hiện, Nguyễn Vi căn bản không có một chút đáng

về nhứt chí nào.

"Còn bốn phía tường, chúng ta tiếp tục!"

Tự dưng, Đường Nguyên Triết có chút lệ nóng quanh tròng. Cậu dùng sức gật đầu, mọi người rất nhanh tất cả đều gia nhập đại đội đi đập tường.

Mỗi một khối tường bị cạo, căn phòng bụi bay mù mịt. Khẩu trang lúc này quả thực chỉ để trang trí, mỗi người đều chỉ có thể hít mạnh mẽ tiếp tục công việc, nhưng không có bất kỳ ai từ bỏ, tất cả mọi người ở kiên trì.

"Mọi người nghỉ một chút đi."

Bỗng nhiên, một thanh âm từ kho hàng truyền ra ngoài đến, Nguyễn Vi không thể không thả công cụ xuống đi ra ngoài mới nhìn rõ người đến. Người đến là Mã Sâm đang nở nụ cười.

"Ai nha đội phó Nguyễn, cô xem một chút, làm sao lại biến thành như vậy? Nhanh nghỉ ngơi một chút đi."

Nguyễn Vi cúi đầu đánh giá mình một chút. Cô hiện tại thật giống như đã biến thành một người tuyết, đặc biệt là tóc bị bụi tường phủ trắng. Nguyễn Vi không nghĩ ngờ chút nào rằng khi cô đi tắm, tóc cô sẽ biến thành một đồng bùn.

"Làm sao, đội trưởng Mã, ông là muốn tới hỗ trợ sao?" Nguyễn Vi khi nói chuyện liền đem công cụ đưa tới. Mã Sâm quả nhiên tránh ra xa không dám cầm.

"Cũng không phải tôi nói cô, đội phó Nguyễn. Triệu Khả Tâm kia chúng ta đều biết cô ta chính là đồng lõa, thăm vấn cận kề một hồi là có thể biết kết quả, cô cần gì phải mang theo mọi người đến đây chịu tội như vậy?" Mã Sâm sung sướng giễu cợt nói.

"Ông nói thăm vấn là chỉ trách hoang, dấn vật tinh thần cùng hồi cung cường độ cao sao? Thậm chí một ít sẽ không lưu lại dấu vết "kỹ xảo" sao? Đội trưởng Mã, không biết ông có suy nghĩ hay không, nhờ đầu xuất hiện án oan, sẽ là hậu quả như thế nào, ông biết không!"

Mã Sâm lại một lần nữa bị Nguyễn Vi làm cho tức giận đến mức không đứng thẳng được, chỉ thấy ông che ngực nói: "Đội phó Nguyễn, cô cũng không nên ngấm máu phun người. Tôi phá án xưa nay đều không có bất cứ vấn đề gì, làm sao lại có tù oan? Trước cô nhọc nhằn khổ sở lâu như vậy cuối cùng tìm được hung thủ không phải là Đồng Bình Văn sao? Cô không cảm thấy chính mình thật sự rất buồn cười sao? Lần này cô dự định tiêu tốn bao nhiêu tinh lực khi chúng ta đã bắt được đồng lõa Triệu Khả Tâm? Cô đây là lãng phí tài nguyên của xã hội cô không biết à!"

Nguyễn Vi không nói gì ghech lại nhìn Mã Sâm, cuối cùng cô chỉ có thể vô lực lắc đầu một cái: "Đội trưởng Mã, ông thật sự không có thuốc nào cứu được, tôi chỉ tặng ông bốn chữ: ác giả ác báo!"

Nói xong, Nguyễn Vi cũng không thèm nhìn Mã Sâm một chút mà lần thứ hai đi vào kho hàng bụi tung mù mịt. Mã Sâm mạnh mẽ nhỏ một ngụm nước bọt đi về hướng ngược lại của Nguyễn Vi.

Thật giống như hai đường giao nhau, chỉ cắt tại một điểm, con đường phía trước của bọn họ vĩnh viễn là ngược lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Kẹo hoa quả

"Mọi người nghỉ ngơi một chút đi." Sau khi cạo ba mặt tường vẫn như cũ không thu được gì, Nguyễn Vi nói với mọi người.

Mọi người nhao nhao lao ra khỏi kho hàng, cởi khẩu trang, thở hắt ra một hơi, trong hơi thở còn vương mùi tro tường lẫn vào. Sau đó lại từ trong lỗ mũi xì ra nước mũi màu đen xì, chờ cho hô hấp thật sự đã sạch sẽ, tất cả mọi người cảm nhận sự sung sướng giống như được hồi sinh.

"Đội phó Nguyễn, cô không sao chứ?"

Đường Nguyên Triết hỏi Nguyễn Vi. Nguyễn Vi bây giờ đang nhanh tay phui bụi trên đầu. Đầu cô bị vôi phủ kín, rơi xuống lộp độp như những hạt tuyết lớn.

"Không có chuyện gì, các cậu thì sao?"

"Chúng tôi đều là đàn ông trai tráng, hít một chút bụi cũng chết không được, huống hồ vừa này...vất vả nhất vẫn là đội phó Nguyễn cô."

"Có trách thì trách tôi làm liên lụy các anh." Nguyễn Vi có chút hổ thẹn nói.

"Là chúng tôi nên cảm ơn cô mới đúng. Lặng lẽ nói cho cô biết, đội phó Nguyễn, kỳ thực chúng tôi đều ủng hộ cô. Nếu như cô là đội trưởng của chúng

tôi thì tốt rồi."

Nguyễn Vi chỉ cho rằng Đường Nguyên Triết đang nói đùa. Cô không hề phát hiện ra, đằng sau lớp tro bụi kia là những lời thật lòng, nghiêm túc của Đường Nguyên Triết.

"Có điều, nói đi cũng phải nói lại, Đồng Bình Văn với Triệu Khả Tâm đúng là không sợ phiền phức, vậy mà đem toàn bộ kho hàng tân trang lại một lần, thực sự là lần đầu thấy." Đường Nguyên Triết trêu đùa nói.

Nguyễn Vi nghe vậy cũng cười cười, nhưng nụ cười vừa qua đi, cô đột nhiên cảm thấy rùng mình.

"Đội phó Nguyễn? Đội phó Nguyễn?"

Đường Nguyên Triết gọi hai tiếng mới khiến Nguyễn Vi hoàn hồn. Nguyễn Vi thì lại bất lấy cánh tay của cậu hỏi: "Nguyên Triết, cậu mới vừa nói cái gì?"

"Tôi, tôi không nói gì cả." Đường Nguyên Triết không phản ứng kịp.

"Chính là câu cậu vừa nói đấy." Nguyễn Vi vội vàng hỏi.

"Tôi nói Đồng Bình Văn và Triệu Khả Tâm đúng là không chê phiền phức, đem toàn bộ kho hàng đều tân trang lại một lần, thực sự là chưa từng thấy."

"Đúng vậy! Chưa từng thấy!" Nguyễn Vi cao hứng suýt chút nữa nhảy cẫng lên.

"Làm sao vậy đội phó Nguyễn?" Đường Nguyên Triết không hiểu.

"Nguyên Triết, cậu nói một chút, coi như Đồng Bình Văn và Triệu Khả Tâm ở trong phòng kho hàng phan thấy Tô Tú Anh, vậy cũng không nhất thiết phải tân trang lại cả kho hàng, có đúng hay không?"

Đường Nguyên Triết chăm chú suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu: "Hình như là như vậy, coi như trên gạch dính vết máu, vậy cũng không cần thiết đem toàn bộ tường của kho hàng trát lại một lần, dù sao kho hàng lớn như vậy, máu cũng sẽ không bắn tung tóe trên vách tường mới đúng."

"Chính là như vậy! Thế nên cậu nói một chút, bọn họ tại sao phải tiêu tốn nhiều thời gian để tân trang lại kho hàng công phu như vậy?"

Đường Nguyên Triết suy tư chốc lát, nhưng cậu vẫn lắc đầu.

"Kỳ thực tôi vừa mới bắt đầu suy nghĩ, " Nguyễn Vi tiếp tục những gì Đường Nguyên Triết vừa nói, sau đó còn đi vào kho hàng, "Đồng Bình Văn đề cập đến vấn đề là không để lại dấu vết xử lý xác chết, nếu như chỉ là phan thấy, điều này có thể xem như là không để lại dấu vết sao? Bởi vì các khối thi thể cũng có khả năng bị người khác phát hiện, vì lẽ đó trừ khi ——"

"Bọn họ sử dụng thủ pháp hung tàn hơn với xác chết."

Nguyễn Vi cùng Đường Nguyên Triết lần thứ hai đi vào kho hàng, bụi bay lúc này đã lắng đọng. Kho hàng lần thứ hai trở nên trong trẻo hơn.

"Lúc tôi đang trèo lên thang gỗ vách tường liền phát hiện cái này. Có điều khi đó tôi cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ tôi đột nhiên phát hiện khả năng đây chính là chứng cứ quan trọng nhất chúng ta tìm được cho đến nay."

Đường Nguyên Triết theo hướng chỉ tay của Nguyễn Vi nhìn lên. Cậu thấy một cửa sổ thông hơi trên vách tường.

"Cửa thông hơi này có cái gì đặc biệt sao?" Đường Nguyên Triết lần đầu tiên cảm thấy mình lóng ngóng như vậy.

"Đúng, cậu không cảm thấy cửa thông hơi này đặc biệt nên Đồng Bình Văn và Triệu Khả Tâm cũng không để mắt đến cửa thông hơi này."

Nguyễn Vi nói xong hưng phấn đi ra ngoài. Cô mang theo một đôi găng tay, cẩn thận lấy tấm bông rồi mới trở về kho hàng.

Trèo lên trên cái thang, Nguyễn Vi thuận thực tấm bông trên lưới cửa sổ thoát hơi lấy xuống một ít chất keo màu nâu, rồi đem tấm bông xếp gọn gàng. Nguyễn Vi lúc này trèo xuống.

"Đây là cái gì?" Đường Nguyên Triết nhìn Nguyễn Vi lấy xuống thứ gì đó nên nghi vấn hỏi.

"Muốn hủy thi một cách hoàn mỹ nhất, vì thế không tiếc tiền tân trang toàn bộ kho hàng. Cậu cảm thấy Đồng Bình Văn và Triệu Khả Tâm muốn làm cái gì?"

"Không nghĩ ra được." Đường Nguyên Triết cuối cùng vẫn là buông tha cho câu hỏi này.

"Đó chính là đốt thi thể, đem xác chết đốt thành bột phấn như vậy, đến lúc đó là có thể "hoàn hảo" xử lý xác chết." Nguyễn Vi nói xong ra hiệu cho bọn họ thu thập những mảnh vụn bụi tường.

Đường Nguyên Triết cảm thấy rùng mình: "Vì thế bọn họ mới đem toàn bộ kho hàng đều tân trang lại! Đội phó Nguyễn, thứ cô vừa này lấy là ——"

"Nếu như tôi đoán không có sai, trong quá trình đốt thi, sương bám ở cửa lưới trên ngưng tụ lại mờ người."

Đường Nguyên Triết không thể không thừa nhận, cậu thực sự buồn nôn muốn chết, nhưng đứng trước mặt Nguyễn Vi, cậu chỉ có thể giả vờ trấn tĩnh nhăn lông mày.

Nguyễn Vi yên lặng nhìn chăm chú tấm bông trong tay, một luồng chua xót xông thẳng đại não. Cô cố nén nước mắt.

"Tô Tú Anh, tôi rất cuộc cũng tìm được cô."

Gập mặt trong phòng, Đồng Bình Văn rướn cổ lên muốn đem cái tấm bông kia xem xét thật kỹ, nhưng không có kết quả, hắn chỉ có thể ngo ngác mà bắt đầu cười lớn.

"Mờ người, mờ người, ha ha ha!"

Nguyễn Vi thu hồi túi vật chứng. Cô sắc mặt lạnh lùng nói: "Làm sao, không cam lòng sao. Cách giết người 'hoàn mỹ' của anh cũng chỉ là công dã tràng. Chúng tôi đã điều tra được Triệu Khả Tâm mua nhựa đường gây cháy, đó là bằng chứng. Mặt khác cách các người đốt thi đã nhắc nhở tôi, để giày của anh cùng Triệu Khả Tâm đều là bùn đất, cuối cùng anh đoán xem chúng tôi ở trong bùn đất phát hiện cái gì?"

Đồng Bình Văn không có thắc mắc điều đó, trả lời rất rõ ràng.

"Thật không nghĩ tới, tôi đã thua, thua triệt để."

Nguyễn Vi cười nhạo một tiếng: "Anh đương nhiên thất bại. Ngay từ thời khắc anh bắt đầu phạm tội, anh đã thua. Trên thế giới này không có tội phạm hoàn mỹ, chỉ có người trước ngã xuống, người sau tiến tới càng ngu ngốc hơn."

Đồng Bình Văn tán thành gật đầu: "Cô đã thắng, còn đến gặp tôi làm cái gì, chẳng lẽ là không nữa sao?"

"Có lẽ là vậy." Nguyễn Vi mỉm cười nói, "Vào ngày kia, khi tòa tuyên án. chúng ta còn gặp lại. Cho tới hiện tại, tôi chỉ là hi vọng anh trả lời tôi một vấn đề."

"Cô muốn biết cái gì?" Đồng Bình Văn dựa vào trên ghế tỏ vẻ không có gì.

"Anh đến tốt cùng đã đem Tô Tú Anh giấu ở nơi nào?"

Nụ cười của Đồng Bình Văn bởi vì câu hỏi của Nguyễn Vi mà cứng lại trên mặt, một hồi lâu sau hắn mới khinh bỉ mở miệng: "Rốt cuộc là cô muốn biết hay là lão già kia muốn biết?"

"Tôi không hi vọng anh có thể tỉnh ngộ, nhưng tôi chỉ cầu xin anh. Xem như là vì Tô Tú Anh ở trên trời đã yêu anh như vậy, xin anh vì cô ấy nói ra sự thật đi."

Nguyễn Vi đang mong đợi Đồng Bình Văn trả lời, nhưng cuối cùng tất cả kỳ vọng đều vì Đồng Bình Văn giương lên khóe miệng mà tan vỡ.

"Là tôi sai rồi, tôi không nên ngốc đến mức khấn cầu một con quỷ thương hại." Nguyễn Vi tự giễu cười nói.

Nói xong, Nguyễn Vi đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng Đồng Bình Văn gọi cô lại.

"Cảnh sát Nguyễn, tôi thật sự rất tò mò, mãi mãi đứng bên bờ của chính nghĩa, cô không cảm thấy mệt sao?"

"Sống vốn là một chuyện rất mệt, càng không cần phải nói sống giống như anh. Vì thế nên có mấy người sống như giò bọ, có mấy người sống như bùn đất."

"Chỉ mong cô có thể vĩnh viễn thuần khiết như vậy. Đáng tiếc nếu có người vô tội trước mặt cô chết đi, cô sẽ làm thế nào đây?"

Nguyễn Vi quay đầu lại không hiểu nhìn Đồng Bình Văn, nhưng Đồng Bình Văn lại đột nhiên trầm mặc không hề nói thêm một câu, mãi cho tới khi hắn bị cảnh sát lôi ra ngoài.

Trở lại Dung Thành, sinh hoạt của Nguyễn Vi cuối cùng cũng khôi phục quỹ đạo, ngoại trừ câu nói kia của Đồng Bình Văn vẫn quanh quẩn ở trong lòng cô.

"Có một người vô tội trước mặt tôi chết đi, các anh nói xem câu này của Đồng Bình Văn rốt cuộc là ý gì?" Trong phòng ăn, Nguyễn Vi vừa chọc bát com vừa buồn bực lên tiếng.

"Đội phó Nguyễn, loại người như vậy chính là biến thái, nói không chừng hắn ta chỉ muốn nói rằng hắn có hứng thú với cô đấy. Cô cũng đừng suy nghĩ nhiều, ăn com thật ngon đi." Lý Bình Uy nuốt xuống một miếng com lớn sau đó khuyên nhủ Nguyễn Vi.

"Có thể là tôi suy nghĩ nhiều." Nguyễn Vi lắc đầu một cái cũng bắt đầu ăn com, có điều bỗng nhiên nàng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, "Bạch Phàm!"

Bạch Phàm nghe thấy tiếng gọi lập tức sung sướng chạy tới: "Các vị đều ở đây sao."

"Làm sao chỉ có một mình cậu, Trương pháp y đâu?" Lý Bình Uy nhìn xung quanh một vòng không phát hiện Trương Úc An mới tò mò hỏi.

"Anh ấy á, anh ấy còn đang nghiên cứu xác chết tử vong không bình thường được đưa tới ngày hôm qua kia kia. Tôi giúp anh ấy nhận chuyển phát nhanh xong còn phải xuống đây mang bữa trưa cho anh ấy nữa."

"Chuyển phát nhanh?" Lý Bình Uy nghe vậy, ánh mắt rơi xuống chiếc hộp trong lòng Bạch Phàm "Chuyển phát nhanh này tại sao rách vậy?"

"Cái này sao, không có chuyện gì, tôi đã kiểm tra qua, đồ vật không có vấn đề gì."

"Những công ty chuyển phát nhanh này, chính là thiếu đi sự kiểm tra giáo dục xã hội. Cái loại chuyển phát nhanh bạo lực này cậu nên khiếu nại, không như thế thì có lần đầu sẽ có lần thứ hai."

"Tôi đã nói chuyện cùng anh chàng chuyển phát nhanh. Anh ta bảo đảm lần sau sẽ cẩn thận, hơn nữa chuyển phát nhanh của Trương pháp y cơ bản chỉ là một ít kẹo, phía ngoài hộp giấy bị rách một chút không có gì đáng ngại."

"Kẹo?" Lý Bình Uy và những người khác đều lộ ra ánh mắt tò mò, "Hóa ra người nghiêm túc như Trương pháp y lại thích ăn kẹo sao?"

Nguyễn Vi cũng thừa nhận cô bị sự đối lập của Trương Úc An chọc cho phát cười, mãi đến khi cô ngoài ý muốn từ vết rách của hộp giấy thấy được kẹo bên trong

"Cậu biết không, nếu muốn khóc ăn một viên kẹo thì sẽ không khóc nữa." Bé trai nói xong từ trong túi móc ra một viên kẹo nhét vào tay bé gái.

Bé gái xé giấy gói kẹo đem kẹo bỏ vào miệng, dư vị ngọt ngào dường như muốn hoà tan trên đầu lưỡi, quả nhiên quên đi hết những khó chịu.

"Trương Tiểu Minh, cậu mang theo rất nhiều kẹo sao?" Cô bé lặng lẽ đem giấy gói kẹo nhét vào túi sau đó tò mò hỏi.

"Đúng vậy."

Đột nhiên, cô bé ôm lấy bé trai.

"Vậy cậu sau này đừng khóc nữa, nếu muốn khóc thì đến tìm tớ, tớ lúc nào cũng sẽ mang theo kẹo."

Nguyễn Vi yên lặng mà từ trong túi lấy ra viên kẹo, sau nhiều lần xác nhận đi xác nhận lại, cô chắc chắn mình và Trương Úc An ăn cùng một loại kẹo.

Là trùng hợp sao?

Nhưng Nguyễn Vi không nhận được kích động cùng hưng phấn. Cô ôm lấy hàng chuyển phát nhanh, nói một câu với Bạch Phàm để cậu tập trung ăn com, sau đó liền chạy vội rời khỏi nhà ăn.

Nguyễn Vi mãi mãi nhớ tới ngày đó, cậu ấy mang tai nghe đến cho cô, trong tai nghe phát đến Lemon Tree, thế giới của cô đã biến hóa long trời lở đất.

"Cậu là ai?" Tiếng nhạc trong tai nghe ngừng lại, Nguyễn Vi cũng không gào khóc nữa. Cô lấy tai nghe xuống, cô ngỡ ngàng, trước mặt cô là một màu đen mờ mịt.

Bé trai nhìn cô bỏ tai nghe ra không biết làm sao, cuối cùng đưa máy mp3 cho Nguyễn Vi.

"Đừng khóc."

Nói xong, bé trai liền chạy trốn mất.

Hộp com của Nguyễn Vi lần thứ nhất bị những người kia ném vào thùng rác, Nguyễn Vi đói bụng cả ngày.

Buổi tối ngày hôm ấy ba mẹ rất hiếu kỳ, Nguyễn Vi tại sao lại ăn nhiều com tối như vậy. Họ cũng sẽ không biết, Nguyễn Vi đang ăn bỗng nhiên chảy nước mắt, nhưng cũng may cô lập tức lau đi, không có bất kỳ người nào phát hiện, ngoại trừ chính Nguyễn Vi.

Hộp com của Nguyễn Vi lần thứ hai bị ném vào thùng rác, Nguyễn Vi thực sự đói gần chết. Cô thừa dịp những người khác đang trong giờ thể dục bỏ đến thùng rác bên cạnh lục lọi hộp com.

Mùi chua thối của thùng rác Nguyễn Vi đến nay chưa quên. Cũng như cô không quên được bé trai vỗ lòng bàn tay vào mặt cô.

"Cậu điên rồi sao!" Bé trai tức giận hô.

Nguyễn Vi thực sự ủy khuất vô cùng, cô bắt đầu khóc lớn.

Cô rất đói, cô thật sự chỉ là rất đói.

Bé trai mua cho Nguyễn Vi một cái bánh mì. Nguyễn Vi lần đầu biết thì ra bánh mì ăn ngon như vậy.

Nguyễn Vi nghe nói, người đã chết thì sẽ không sợ hãi nên ngày đó cô thừa dịp tất cả mọi người không chú ý bò lên mái nhà.

Nhưng mà cô cũng không biết cậu bé kia ngủ ở trên mái nhà.

"Cậu muốn nhảy xuống sao?"

Nguyễn Vi bị cậu bé làm cho sợ hết hồn, cô suýt chút nữa thật sự rớt xuống.

"Nhảy xuống sẽ chết sao?" Nguyễn Vi biết cậu bé rất lợi hại, liền muốn có được đáp án từ phía cậu bé.

"Biết, còn có thể rất đau."

"Có đau nhiều không? So với bị đánh còn đau hơn đúng không?"

Nguyễn Vi chân thành hỏi. Cậu bé lúc này mới phát hiện trên người Nguyễn Vi có rất nhiều máu ứ đọng.

"Ba mẹ của cậu đâu?"

"Không!" Nguyễn Vi đột nhiên khẩn trương "Không thể để cho bọn họ biết."

"Bọn họ cũng là người mù sao?" Bé trai thẳng thắn nói.

"Bọn họ đều cho rằng tôi rất ngốc, luôn đi đánh nhau. Vì để lừa gạt bọn họ, tôi ở nhà thường cố ý vật lộn làm loạn." Nguyễn Vi nói xong lại vẫn ngọt ngào nở nụ cười. Bây giờ ba mẹ còn đang ở với nhau, cô đã rất hài lòng rồi.

"Cậu thật đúng là con bé ngu ngốc." Bé trai khinh thường nói.

"Đúng vậy, tớ rất ngốc. Thế nên tớ không biết bọn họ tại sao phải bắt nạt tớ."

"Bởi vì bọn họ là người xấu." Bé trai trực tiếp nói cho Nguyễn Vi đáp án.

"Tớ nghe nói người đã chết sẽ đến một thế giới khác, nơi đó sẽ không có người xấu, đúng không?"

Bé trai không dám tin tưởng mà nhìn Nguyễn Vi. Cuối cùng cậu cũng xác định Nguyễn Vi là nghiêm túc hỏi mình.

"Cậu biết không, mặc kệ nhìn thấy được hay là không nhìn thấy được, thế giới nào cũng có người xấu."

Nguyễn Vi lập tức cảm thấy chật vật. Cô khóc nức nở hỏi: "Vậy chúng ta có thể chạy trốn không?"

"Chúng ta không cần trốn, bởi vì thế giới ngoại trừ người xấu cũng có người tốt. Đây không phải nhìn bằng mắt, chỉ cần cậu để tâm cảm nhận, cậu sẽ phát hiện."

Nguyễn Vi liền kiên định tin tưởng như thế. Cô cũng không biết cậu bé ấy đã quyết định bảo vệ cô.

Khi Nguyễn Vi chạy tới văn phòng Trương Úc An, anh đang viết tư liệu.

"Mời vào." Nghe được tiếng gõ cửa, Trương Úc An ôn nhu nói.

Nguyễn Vi chậm rãi đẩy cửa đi vào, bóng lưng của Trương Úc An rơi vào tầm mắt của cô.

Trong nháy mắt, bóng người trong trí nhớ kia phảng phất từ từ trở nên rõ ràng.

"Trương pháp y, kẹo của anh này."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bé trai

Edit: Ling

Lúc Trương Úc An nghe được chữ kẹo, trên mặt anh hiện lên nụ cười. Nhưng ngay khi anh ý thức được chủ nhân của âm thanh ấy, tay phải của anh không tự chủ được run lên, ngòi bút rạch một đường, tờ giấy trong nháy mắt xuất hiện vết rách.

Nguyễn Vi tiếp tục đến gần, chỉ còn bước cuối cùng cô phát hiện Trương Úc An vừa nãy thất thần. Nhưng ở phút giây cuối cùng, Trương Úc An nhanh chóng gấp tài liệu lại.

"Đội phó Nguyễn, chào buổi trưa." Trong nháy mắt xoay người, Trương Úc An đã cất giấu kỹ tất cả tâm tình.

Dừng bước, Nguyễn Vi nhìn Trương Úc An, không hiểu sao cô cảm thấy có chút khản trương. Tay cô luống cuống mà đem hộp giấy đưa cho Trương Úc An: "Chuyển phát nhanh của anh."

Trương Úc An nhận lấy hộp giấy vừa định nói cảm ơn, nhưng Nguyễn Vi đã giành trước một bước mở miệng lần nữa: "Vừa nãy tôi gặp được Bạch Phàm ở nhà ăn, cậu ấy còn muốn ăn cơm nên tôi đem chuyển phát nhanh đưa tới cho anh trước."

Nguyễn Vi sợ mình đột nhiên tới quấy nhiễu đến Trương Úc An. Cô sốt ruột giải thích, nhưng càng nói thanh âm càng nhỏ, bởi vì Nguyễn Vi đột nhiên cảm giác được, gò má của cô cùng lỗ tai như đang bén lửa mà bắt đầu nóng lên rồi.

"Cảm ơn cô." Trương Úc An mỉm cười nói, nhưng trong lòng anh tràn đầy lo lắng, đặc biệt là khi cúi đầu nhìn thấy vết rách trên hộp giấy, linh cảm bất an càng mãnh liệt.

"Trương pháp y, tôi có thể hỏi anh mấy vấn đề được không?" Nguyễn Vi do dự một hồi rồi lấy hết dũng khí nói.

Trương Úc An cùng Trương Tiểu Minh tuy rằng tên không giống, nhưng Nguyễn Vi nhớ Trương Úc An cũng là người Bạch thành. Chỉ là anh rời Bạch thành khi còn rất nhỏ, hơn nữa bây giờ kẹo cũng trùng hợp như vậy, Nguyễn Vi không cách nào không chế chính mình, cô liên tưởng.

Liệu Trương Úc An có phải là Trương Tiểu Minh không?

Nguyễn Vi ngược nhìn anh, cô cẩn thận quan sát ngũ quan của Trương Úc An, mắt, mũi, miệng, thậm chí là mỗi sợi tóc, nó khắc họa hình ảnh Trương Úc An từ hình dáng tới tâm hồn. Cùng lúc đó, bóng dáng mơ hồ trong trí nhớ của Nguyễn Vi từ mơ hồ trở nên rõ ràng hơn. Sương mù bao phủ bóng hình ấy dần dần tan đi, khi còn nhỏ Nguyễn Vi không chút do dự mà ôm lấy người ấy, cô thậm chí nghe được nhịp tim đập của anh.

Mãnh liệt như vậy, chân thực như thế.

"Cô muốn hỏi cái gì?" Trương Úc An giả vờ không hiểu, cho dù anh cảm giác như có một bàn tay lớn nắm lấy tim của mình, cho dù nhìn thấy Nguyễn Vi đang đắm đuối nước mắt, anh vẫn lựa chọn ngoảnh mặt làm ngơ mỉm cười.

"Trương pháp y." Nguyễn Vi từ bỏ việc che giấu, cô khóc "Có phải anh biết một người tên là Trương Tiểu Minh hay không?"

Vạn vật trên thế giới lúc này bỗng trở nên im lặng, chỉ còn lại tiếng tim đập điên cuồng của Nguyễn Vi và hô hấp chậm rãi của Trương Úc An.

Linh cảm của Trương Úc An quả nhiên không sai, Nguyễn Vi thật sự đã nhận ra thân phận của anh, anh nên trả lời như thế nào?

Sau khi chia tay Nguyễn Vi ngày đó, Trương Úc An không thể quên hình ảnh bé gái bị vây hãm trong bóng tối ấy. 17 năm sau, lần thứ hai anh gặp lại được một Nguyễn Vi đã thoát ra khỏi đầm lầy ấy, anh nên thẳng thắn thừa nhận thân phận của mình sao?

Rất lâu sau đó, Trương Úc An phảng phất có chút hứng thú, bên cạnh giống như cười nói: "Trương Tiểu Minh chính là ở người khi còn bé giúp đỡ cô sao?"

Nguyễn Vi ngơ ngác gật đầu, bóng người kia trong đầu cô vỡ vụn, bóng tối lần thứ hai xuất hiện vùi lấp đi hình ảnh ấy. Cô thậm chí không kịp cùng anh nói một câu nói lời từ biệt.

"Vi sao cô lại cảm thấy tôi biết anh ta vậy? Chẳng lẽ là bởi vì chúng tôi đều họ Trương sao?" Trương Úc An tàn nhẫn tiếp tục nói. Anh dường như thấy

được lưỡi dao sắc bén đâm vào lồng ngực Nguyễn Vi mà người nắm chặt chuôi dao chính là anh.

Nguyễn Vi ngơ ngác đứng đấy, một lúc mới có sức lực mở miệng: "Là tôi suy nghĩ nhiều rồi, xin lỗi đã quấy rầy anh Trương pháp y."

Thanh âm Nguyễn Vi khàn khàn. Trương Úc An cảm giác thật giống có người ở phía sau đâm một nhát, toàn bộ làn da phía sau lưng bị một sức lực lớn xé rách

Đau đớn làm mồ hôi lạnh ứa ra nhưng Trương Úc An biết anh nhất định phải làm như thế. Anh không thể không làm như thế.

Nguyễn Vi lao đảo ra khỏi phòng pháp y, ở một ngã rẽ không có ai, nước mắt rớt cục cũng chảy xuống

Đúng vậy, cô thực sự quá hồ đồ. Trương Úc An sao có thể là Trương Tiểu Minh được? Nếu như anh ấy là Trương Tiểu Minh, có thể anh ấy không có nhận ra, nhưng nói chuyện qua lại lâu như vậy, Trương Úc An cũng nên nhận ra cô mới đúng. Do đó Trương Úc An tuyệt đối không phải Trương Tiểu Minh, bằng không anh ấy nhất định đã nói với cô rồi.

Nguyễn Vi đau buồn ngồi trên mặt đất tự ôm lấy chính mình. Cô thật sự rất muốn, rất muốn gặp lại cậu bé đã cứu vớt mình, nhưng vì sao lúc trước mẹ cùng thầy giáo tìm danh sách học sinh toàn trường đều không có tên Trương Tiểu Minh? Cô chỉ là muốn cùng Trương Tiểu Minh nói một câu hẹn gặp lại, lẽ nào Trương Tiểu Minh là người cô tự tưởng tượng ra sao?

Nguyễn Vi móc viên kẹo trong túi quần ra. Từ khi lớn lên cô nhờ bao bì mà tìm thấy loại kẹo suýt nữa bị dừng sản xuất này, mùi vị hoàn toàn không thay đổi, giống như khi còn bé.

Vì thế Trương Tiểu Minh sao có thể là do cô ảo tưởng ra được? Nhưng nếu như Trương Tiểu Minh thật sự tồn tại, tại sao cô không tìm được cậu ấy? Trương Tiểu Minh đến cùng ở nơi nào?

Nguyễn Vi vừa khóc vừa xé giấy gói kẹo, tư vị ngọt ngào từ đầu lưỡi lan ra. Cô thật giống như một lần nữa được nạp đầy sức mạnh cùng dũng khí. Lau khô nước mắt, Nguyễn Vi khó khăn trưng ra nụ cười, không chùn bước đi về phía trước.

Tại một căn nhà cũ kỹ trong một khu dân cư của Bạch thành, bé trai đang nằm ở trên giường nhìn trần nhà, trần trọc trơ trọi, rất cục, cậu bé giống như đã quyết tâm làm gì đó.

Cậu bé đột nhiên ngồi dậy, từ cuối giường lần thứ hai lấy ra phong thư trong bọc sách. Phong thư này sau khi nhận được ngày hôm qua cậu đã nhìn không dưới 20 lần. Một lần nữa nghiêm túc đọc nội dung bên trong, cậu bé cẩn thận gấp lại phong thư.

Cậu không do dự nữa, nhanh chóng nhảy xuống giường, từ bàn sách của mình sau lưng móc ra một hộp bánh quy bằng sắt. Mở hộp sắt, tiền lẻ bên trong leng keng rơi ra ngoài.

Cậu bé cẩn thận nhặt từng đồng từng đồng một. Đây là tiền tiêu vặt cậu đã tích góp được hai năm nay, tổng cộng 473 đồng nhân dân tệ.

Gom lại số tiền đã tiết kiệm được, cậu bé lấy cặp sách, để cả tiền và phong thư ở ngăn trong của cặp sách, sau đó lại nhét thêm vào một cái áo khoác. Cậu bé mặc quần áo tử tế, thay xong giày chuẩn bị ra cửa.

Trước khi đi, cậu bé liếc mắt qua gian phòng của bà nội, không yên lòng nên quyết định để lại một tờ giấy trên bàn học của mình, viết rằng bà nội không cần lo lắng cho mình. Lúc này cậu bé mới siết chặt chìa khóa, rón rén mở cửa phòng.

Ngoài hiên nhà, trời mới tờ mờ sáng, bởi vì lúc này vẫn chưa đến sáu giờ sáng.

Cậu bé chạy ra ngoài tiểu khu, thẳng đến một cửa hàng bán đồ ăn sáng. Ông chủ cửa hàng vừa thấy cậu bé đã nhiệt tình chào hỏi.

"Lôi Mục Dương, ngày hôm nay đi học thật là sớm nha."

Lôi Mục Dương qua loa gật đầu. Cậu nhếch môi cười lấy lòng ông chủ nói: "Chú Vương, gói cho cháu ba cái bánh màn thầu đi."

Người đàn ông nghe vậy lập tức lấy ba cái bánh màn thầu, sau đó còn nhét vào một túi sữa đậu nành: "Chỉ ăn bánh màn thầu không sợ nghẹn chết sao. Cháu hiểu chuyện muốn tiết kiệm tiền cho bà nội nhưng là không thể tiết kiệm như thế nha."

Lôi Mục Dương xấu hổ gãi gãi đầu. Cậu bé ngại ngùng cười nói: "Cảm ơn chú Vương."

Người đàn ông nhận tiền Lôi Mục Dương đưa tới, nhưng ông bỗng nhiên giống như tức giận nói: "Lôi Mục Dương, cháu xem thường chú Vương của cháu sao? Một túi sữa đậu nành chú còn có thể mời được, cháu cất tiền của cháu đi."

Ông chủ nói xong đưa tiền trả lại, nhưng Lôi Mục lùi về sau một bước tránh tay của ông ta: "Chú Vương, cháu có việc khác nhờ chú giúp. Chú mau nhận tiền đi."

"Giúp sao?" Người đàn ông nghi ngờ hỏi. Lôi Mục Dương nhanh chóng móc tiền lẻ trong cặp ra đưa cho ông ta: "Chú Vương, đây là tiền tiêu vặt cháu tích góp được, tổng cộng 450 đồng, chú có thể giúp cháu đổi thành tiền chẵn được không?"

Ông chủ nghe được Lôi Mộc Dương nói xong nhất thời nở nụ cười: "Cái này sao, chủ bình thường còn phải đi ra ngân hàng đổi tiền lẻ. Có gì đâu, cháu đợi chút nhé."

Ba phút sau, Lôi Mộc Dương cầm 450 đồng thỏa mãn rời khỏi quán ăn.

Khoảng chừng tám giờ rưỡi sáng, Lôi Mộc Dương đi tới bến tàu. Người bán vé ánh mắt nghi hoặc nhìn cậu bé dùng thẻ học sinh của mình mua một vé tàu đi tới Đông Thành.

Chờ đợi đến lúc tàu khởi hành lúc, Lôi Mộc Dương nhớ tới trong cặp còn dư lại hai cái bánh mỳ thịt đã lạnh đi, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng hương vị của nó.

Ăn xong bánh mỳ thịt, Lôi Mộc Dương đợi hơn mười phút rồi cục cục cũng ngồi trên tàu cao tốc.

Tàu khởi động, ngoài cửa xe phong cảnh trôi qua thật nhanh. Trong lòng Lôi Mộc Dương tựa hồ bởi vậy mà trở nên căng thẳng.

Chỉ thấy cậu siết thật chặt hai tay, trong lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Bởi vì Lôi Mộc Dương hiểu rõ, đây chính là cơ hội cuối cùng của cậu.

Bởi vì thị trấn Phụ Chúc của Đông Thành xuất hiện một vụ án trộm cắp lớn, tổn thất vượt quá mười vạn tệ, Nguyễn Vi vì thế không thể không đi giúp đỡ ba ngày. Cũng may cuối cùng cô cũng thành công phá án, cảnh sát địa phương cũng đang tiến hành truy nã hung thủ.

"Cực khổ rồi." Quách Ninh Giang nhìn thấy Nguyễn Vi cùng Lý Bình Uy chủ động tiến lên nghênh đón. Ông tiếp nhận túi hành lý trong tay Nguyễn Vi và nói.

"Đội trưởng, chú sao lại thiên vị như thế, đội phó Nguyễn khổ cực lẽ nào cháu sẽ không khổ cực sao?" Lý Bình Uy ở một bên bắt đầu oán giận.

"Thằng nhóc nhà cậu thôi đi, tôi đều đã nghe nói. Vụ án lần này cậu căn bản không giúp đỡ được gì, tôi còn đặc biệt tự mình đến tiếp đón cậu, cậu đừng có không biết thế nào là đủ." Quách Ninh Giang không chút lưu tình vạch trần Lý Bình Uy. Lý Bình Uy lúc này không còn bộc phát tính khí nữa.

"Ai kêu đội phó Nguyễn làm việc như thần đây? Ba ngày liền phá án, căn bản là không cho những người phạm tội như chúng tôi thể diện chút nào."

"Lý Bình Uy, anh nếu như sửa tật xấu lắm lời, đem hết tâm tư đều đặt ở vụ án, anh có thể giống như tôi rồi." Nguyễn Vi nhìn Lý Bình Uy bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện đã đi tới bãi đậu xe, Nguyễn Vi ngồi trên ghế phụ thắt dây an toàn.

Khi ô tô đang chạy trên đường lớn, Nguyễn Vi rốt cục không chịu được khi thấy Quách Ninh Giang lên lút đánh giá mình, chủ động hỏi: "Đội trưởng, là trên mặt cháu có cái gì kỳ quái sao? Tại sao từ nãy đến giờ chú cứ lên lút nhìn cháu vậy?"

Quách Ninh Giang nghe vậy lúng túng cười, ông rốt cục nói ra lời nói thật: "Nguyễn Vi, không phải lúc còn trẻ cháu đã phạm sai lầm, có một đứa con ngoài giá thú đó chứ?"

Trong nháy mắt, Nguyễn Vi đập cả người vào cửa kính xe, Lý Bình Uy ngồi ở hàng ghế sau cũng há to miệng đầy ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cút Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Thỉnh cầu

Edit: Ling

"Cháu có một đứa con ngoài giá thú sao? Sao cháu không biết chuyện này?" Nguyễn Vi dờ khóc dờ cười nói.

Quách Ninh Giang gõ nhẹ lên cửa kính xe, đồng thời thờ phào nhẹ nhõm: "Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi."

"Đội trưởng, sao chú lại nghĩ cháu có một đứa con ngoài giá thú vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Trực giác Nguyễn Vi nói cho cô biết, Quách Ninh Giang đột nhiên hỏi vấn đề quái dị như vậy, nhất định là lúc cô rời đi đã xảy ra chuyện gì đó.

"Chú cũng không biết nói cho cháu như thế nào, nói đơn giản chính là ngày hôm qua cục chúng ta đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ, khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, mang theo một chiếc cặp sách, nói muốn gặp cháu. Hơn nữa ngoại trừ câu này cậu bé cái gì cũng không chịu nói, nên bên trong cục

rất nhiều người suy đoán, có lẽ cháu lúc tuổi còn trẻ đã có con riêng, bây giờ tôi tìm người thân."

"Đội trưởng, chú cũng cảm thấy như vậy sao? Mười ba năm trước cháu mới có bao nhiêu tuổi, làm sao có thể có con trai được!" Nguyễn Vi bất mãn nói. Khuôn mặt già nua thường ngày luôn thông dong của Quách Ninh Giang xuất hiện biểu hiện xấu hổ hiếm thấy.

"Cũng trách chú, có điều đứa bé kia thực sự kỳ quái, chỉ gọi tên cháu, những người khác tất cả đều thờ hững. Nó cố chấp như vậy nên mọi người đều không nhận được mà suy nghĩ lung tung."

"Thật sao?" Nguyễn Vi nghe vậy nắm chặt bàn tay đặt trên miệng suy nghĩ. Nhưng cho dù cô suy đi nghĩ lại, lục lọi tất cả ký ức, Nguyễn Vi cũng không thể nhớ được mình có biết một cậu bé nào như thế.

"Cháu có vẻ cũng không tin giống bọn chú, lẽ nào cháu cũng không nhận ra cậu bé này?" Quách Ninh Giang chú ý tới vẻ mặt của Nguyễn Vi. Ông sốt sắng hỏi. Nếu như Nguyễn Vi cũng không nhận ra cậu bé này thì sự việc lại phiền toái đây.

"Hay để cháu nói chuyện với cậu bé một lúc, không phải cậu bé vì tìm cháu mà đến sao." Nguyễn Vi nhìn Quách Ninh Giang rồi nói.

Quách Ninh Giang hiểu ý đáp nhanh chân ga, Nguyễn Vi thì lại đưa mắt về phía cửa sổ của xe.

Ngoài cửa xe mặt trời đã lên cao, ánh sáng rực rỡ soi rọi khắp nơi, nhưng Nguyễn Vi phát hiện, ngay ở xa xa, sau lưng những tòa nhà to lớn, bóng tối như con quái vật to lớn đang giương nanh múa vuốt như muốn nuốt trọn vạn vật.

Bên trong sở cảnh sát Đồng thành, Nguyễn Vi hỏi thăm mới biết, cậu bé kia đang ăn cơm trưa ở nhà ăn. Cô cùng Quách Ninh Giang liền đi đến đó, ngoại trừ Lý Bình Uy được Quách Ninh Giang yêu cầu đi hoàn thành báo cáo lần công tác này.

Xa xa, còn chưa đến nhà ăn, Nguyễn Vi đã thấy được một thân ảnh nho nhỏ, điều là cô bất ngờ là, bên cạnh thân ảnh nho nhỏ ấy còn có một nàng bóng đáng quen thuộc.

"Trương pháp y, anh cũng ở đây sao?" Nguyễn Vi nhìn bé trai ngồi bên cạnh Trương Úc An rồi ngạc nhiên nói.

Trương Úc An cùng cậu bé đồng thời ngẩng đầu lên. Cậu bé hiển nhiên cũng không quen biết Nguyễn Vi, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc. Trương Úc An thì lại nở nụ cười: "Cô đã về rồi à."

Nguyễn Vi cùng Quách Ninh Giang tiếp tục đi tới trước mặt hai người rồi dừng lại. Bé trai tò mò đánh giá Nguyễn Vi, Nguyễn Vi cũng tỉ mỉ quan sát từng chi tiết nhỏ trên người cậu.

Trang phục giản dị trên người cậu bé nói cho Nguyễn Vi, gia cảnh cậu cũng không tính là giàu có. Có điều tư thế ngồi đoan chính và diện mạo sạch sẽ lại cho Nguyễn Vi biết rằng đứa trẻ này hẳn được nuôi dạy rất tốt.

"Hết cách rồi, ai kêu cháu cứ nhất quyết muốn gặp cô đây." Nguyễn Vi nhìn cậu bé mỉm cười trêu ghẹo nói.

Bé trai nghe được Nguyễn Vi nói câu này có chút không rõ, nghi hoặc nhìn về phía Trương Úc An muốn được giúp đỡ. Trương Úc An dùng ánh mắt nói cho cậu biết đáp án, cậu bé rốt cục cũng dần dần ngộ ra.

"Cô chính là cảnh sát Nguyễn Vi sao?" Cậu bé đột nhiên đứng lên, hưng phấn nhưng lễ phép nói.

Nguyễn Vi ngồi xổm người xuống đối mặt với cậu bé. Cô tiện tay cầm tờ giấy trên bàn lau cái miệng bóng nhẫy của cậu: "Cháu có thể nói cho cô biết cháu tên là gì không?"

Mặt bé trai hơi đỏ lên, nhưng cũng không thẹn thùng. Sau hai ngày, Quách Ninh Giang rốt cuộc cũng biết tên của cậu bé.

"Cháu tên là Lôi Mộc Dương."

Sau khi nghe được cậu bé nói ra tên của mình, Quách Ninh Giang lập tức chuẩn ra khỏi nhà ăn, lấy điện thoại di động bấm một dãy số: "Cuối cùng cũng biết tên của đứa bé rồi, nó tên là Lôi Mộc dương, các người nhanh nhanh đi điều tra một chút."

Làm xong, Quách Ninh Giang mới trở về nhà ăn, lúc này Nguyễn Vi đã ngồi xuống đối diện Lôi Mộc Dương.

"Cô đã đến rồi, cháu có thể cho cô biết vì sao cháu đến tìm cô không?" Nguyễn Vi đã phát hiện Lôi Mộc Dương là một cậu nhóc vô cùng thông minh, cho nên cô không hề quanh co lòng vòng, mà trực tiếp tiến vào vấn đề chính.

"Cháu hi vọng cô có thể giúp cháu." Lôi Mộc Dương cực kỳ khẩn khoản nói, thanh âm non nớt mang theo chút nức nở, đáng vẻ đáng thương làm cho người khác đau lòng cực kỳ. Nhưng Nguyễn Vi cũng không trả lời ngay.

Lôi Mộc Dương hiển nhiên không phải một đứa bé bình thường, thỉnh cầu của cậu cũng nhất định sẽ không bình thường, Nguyễn Vi nhất định phải cẩn thận mới được.

"Cháu cần cô giúp điều gì?"

Lôi Mộc Dương hít sâu một hơi rồi bỗng nhiên rời đi vị trí của mình, cuối cùng trong khi mọi người đang không kịp ứng phó mà quỳ xuống đất.

"Cầu xin cô! Cầu xin cô hãy cứu lấy bố cháu! Ông ấy sắp chết rồi!"

Nguyễn Vi ngay lập tức rời Lôi Mộc Dương dậy, đồng thời cô cũng nghe rõ thỉnh cầu của Lôi Mộc Dương. Cuối cùng chỉ thấy cô khiếp sợ bắt lấy cánh tay Lôi Mộc Dương: "Cháu nói cái gì?"

Nước mắt từ trong hốc mắt Lôi Mộc Dương rơi ra. Cậu bé dùng thanh âm khiến lòng người tan nát nói: "Mẹ cháu đã chết. Cháu không thể không còn bố, cầu xin cô, cô hãy giúp bố cháu với!"

Tiếng nói của Lôi Mộc Dương vừa cất lên, nhà ăn bỗng trở nên thật yên lặng. Cả ba người ở đây, nội tâm của ai cũng chấn động đến kinh người, bao gồm cả Trương Úc An.

Lôi Mộc Dương trước đó đã nói cho Trương Úc An, cậu bé có một bí mật. Nhưng Trương Úc An làm thế nào cũng không nghĩ tới, bí mật của Lôi Mộc Dương lại kinh người như thế.

"Cháu trước tiên hãy thật bình tĩnh, tỉ mỉ nói cho cô biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Nếu như có thể, cô nhất định sẽ giúp cháu." Nguyễn Vi tận lực ôn nhu động viên Lôi Mộc Dương khiến cậu bé ngừng rơi nước mắt.

"Bọn họ đều nói là bố giết mẹ, nhưng cháu biết bố cháu sẽ không như thế làm. Bố cháu bị đồ oan! Cầu xin cô, cô nhất định phải giúp ông ấy."

Giống như một chuỗi pháo nổ đến vô tận, mỗi một lần đều khiến Nguyễn Vi chỉ muốn nổ tung. Và tiếng nổ tiếp theo đã gây chấn động lên màng nhĩ của cô.

"Dương Dương, cô tin tưởng cháu, nhưng cô mong cháu đảm bảo với cô, những gì cháu nói đều là sự thật đúng không?" Nguyễn Vi thật cẩn thận hỏi.

"Cháu bảo đảm! Bố không thể nào biết giết chết mẹ. Bố cháu bị oan uổng!"

Nguyễn Vi tận lực đề duy trì sự trấn định của mình. Cô đang suy nghĩ độ tin cậy của trong lời Lôi Mộc Dương nói. Nếu như Lôi Mộc Dương nói đều là sự thật, vậy cậu bé đến cùng đã trải qua những gì? Nguyễn Vi không dám tưởng tượng.

Cùng lúc đó, một nghi vấn mới nảy ra trong đầu Nguyễn Vi.

Lôi Mộc Dương còn nhỏ như vậy, làm sao lại biết mình? Cậu bé làm sao lại biết đến gặp mình để tìm sự trợ giúp? Cậu bé làm sao biết mình có thể giúp đỡ? Nguyễn Vi không hiểu.

"Dương Dương, cô hỏi cháu, vì sao cháu lại đến đây tìm cô?" Nguyễn Vi dường như nín thở lại, cô có một linh cảm bất an mãnh liệt.

"Có người nói cho cháu biết, cô có thể giúp cháu. Cô rất lợi hại, cô có thể giúp bố cháu rửa sạch oan khuất."

Trong nháy mắt, Nguyễn Vi hít vào một ngụm khí lạnh. Từ đỉnh đầu cô truyền xuống một trận tê dại, một luồng ý lạnh phảng phất từ lỗ chân lông thấm vào máu, cuối cùng thâm nhập vào tận cốt tủy.

"Ai? Ai nói cho cháu biết?"

Lôi Mộc Dương do dự một lúc. Cậu bé không có che giấu, bởi vì người đó cũng không bắt cậu che giấu. Vì thế cậu mở cặp sách lấy lá thư đó giao cho Nguyễn Vi.

Trong bức thư, Nguyễn Vi thấy được bản tóm tắt vụ án Đồng Bình Văn giết vợ mà mình đã phá. Người viết còn đặc biệt chỉ ra, Nguyễn Vi là vị cảnh sát vô tư mà chính trực hiếm có, cô nhất định có thể giúp bố của Lôi Mộc Dương rửa sạch oan khuất.

Trong thư thậm chí viết rõ địa điểm công tác của Nguyễn Vi, Cục cảnh sát Bạch thành.

Cuối cùng, ánh mắt Nguyễn Vi dừng lại ở chỗ ký tên. Cô chậm rãi đọc thăm cái tên như ma quỷ kia.

"Đồng Bình Văn."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lôi Bằng

Edit: Ling

Taxi chạy nhanh trên đường phố Bạch thành, Lôi Mộc Dương nhìn phố Cảnh Minh trống trải quen thuộc nhưng cậu bé không nói gì cũng không phản kháng, chỉ dùng thêm sức nắm chặt tay Nguyễn Vi.

Taxi dừng lại trước cửa tiểu khu. Ở nơi đó, một bà lão tóc hoa râm đã chờ đợi từ lâu.

Vừa thấy Lôi Mộc Dương, bà lão rơi nước mắt. Bà chạy tới ôm Lôi Mộc Dương vào lòng, đồng thời cũng gật đầu cảm ơn Nguyễn Vi

"Dương Dương, sao cháu có thể một mình chạy loạn như thế! Cháu không biết bà nội lo lắng cho cháu lắm sao?" Giọng bà lão thê lương buồn bã, mấy năm qua, đầu tiên là chồng bà mất, sau đó con dâu bị giết, con trai bị bắt, bà thật sự chỉ còn lại đứa cháu này. Nếu như không phải bởi vì còn Lôi Mộc Dương, bà không biết mình có thể sống như thế nào.

"Xin lỗi bà nội." Lôi Mộc Dương dụi đầu vào lồng ngực của bà, như vậy người khác sẽ không nhìn thấy cậu đang khóc.

Mũi Nguyễn Vi có chút chua xót, cô đưa cặp sách của Lôi Mộc Dương về phía hai người "Bà ạ, Dương Dương không có chuyện gì, bà cũng không cần phải lo lắng. Đây là cặp sách của Dương Dương, bà hãy cầm lấy đi."

Bà lão nhận lấy cặp sách. Nhưng bà và Lôi Mộc Dương không biết, Trương Úc An cùng Quách Ninh Giang đã chuẩn bị chút tâm ý nhỏ trong cặp sách của cậu bé.

Ngay khi Nguyễn Vi chuẩn bị rời đi, Lôi Mộc Dương đột nhiên thoát khỏi cái ôm của bà nội, chạy đến bắt lấy tay trái của Nguyễn Vi.

Nguyễn Vi kinh ngạc quay đầu lại, Lôi Mộc Dương nhìn cô bằng ánh mắt sung sướng. Tròng mắt của cậu lấp loè ánh sáng hi vọng.

"Cô có tin cháu không?" Lôi Mộc Dương có chút sợ hãi nhưng vẫn cố chấp hỏi. Cậu biết rõ đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của mình.

Nguyễn Vi không tiến thêm nữa. Cô ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Lôi Mộc Dương, đồng thời lau đi vệt nước mắt trên khuôn mặt cậu bé: "Dương Dương, cháu biết không, phá án cũng không đơn giản như vậy nên cô không thể hứa với cháu điều gì. Nhưng cô hứa sẽ điều tra vụ án của ba cháu, được không?"

Lôi Mộc Dương bình tĩnh nhìn Nguyễn Vi, bỗng nhiên hai hàng nước mắt chảy xuống gò má của cậu bé. Nguyễn Vi kinh hãi phát hiện, ánh sáng trong đôi mắt của Lôi Mộc Dương đã biến mất mà phảng phất trong đó bao phủ một tầng sương mù âm đạm.

"Lúc trước bọn họ cũng nói với cháu như thế, sau đó bố bị bắt. Nhưng bố cháu thật sự không có giết mẹ mà! Bố yêu mẹ như vậy làm sao có khả năng giết mẹ được!"

Bà nội nghe được lời Lôi Mộc Dương sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bà nhanh chóng chạy tới đem Lôi Mộc Dương kéo đến phía sau mình: "Cô cảnh sát, Dương Dương còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, cô đừng nên để ý lời nó nói."

Nguyễn Vi ở trong mắt bà lão lúc này thấy được hoảng sợ. Cô không hiểu tại sao bà ấy e ngại mình, nhưng cho dù bà lão vô cùng sợ hãi, bà kéo Lôi Mộc Dương ra phía sau, bảo vệ cậu bé.

Nguyễn Vi nghi hoặc nhìn về bà lão đang che chở cho Lôi Mộc Dương ở phía sau: "Như vậy đi Dương Dương, cô ngày mai mới rời khỏi Bạch thành. Tối muộn hôm nay cô sẽ tới tìm cháu, lúc đó cô sẽ cho cháu câu trả lời chắc chắn được không?"

Lôi Mộc Dương trong mắt một lần nữa ánh lên những đốm lửa le lói. Cậu bé tin tưởng Nguyễn Vi, nhưng lại không dám chắc chắn: "Cô thật sự sẽ đến sao?" Lôi Mộc Dương cẩn thận hỏi.

Lần này Nguyễn Vi mỉm cười, gật đầu khẳng định.

Đường Nguyên Triết đi vào quán cà phê, chỉ liếc mắt liền thấy được Nguyễn Vi đang ngồi trong góc. Cô đang cúi đầu chuyên chú nhìn chăm chăm điện thoại di động.

"Đội phó Nguyễn, đã lâu không gặp."

Nghe được tiếng gọi, Nguyễn Vi ngẩng đầu lên. Cô nhìn thấy Đường Nguyên Triết đang nở nụ cười xán lạn: "Có chuyện tốt gì sao mà cậu lại vui vẻ như vậy?"

Đường Nguyên Triết lúc này mới phát hiện mình thực sự là vui mừng đến mức quá đáng. Cậu mau chóng thu lại nụ cười: "Xin lỗi tôi đến muộn."

"Không sao đâu." Nguyễn Vi ra hiệu cho Đường Nguyên Triết ngồi xuống, đồng thời đưa menu của cửa hàng cho Đường Nguyên Triết, "Cậu muốn uống gì cứ gọi, không cần khách khí với tôi."

Đường Nguyên Triết nhận menu nhưng không hề mở ra, chỉ thấy cậu nghiêm mặt nói: "Đội phó Nguyễn, tôi đã dựa theo dặn dò của cô đến phòng hồ sơ, có điều cô có thể nói cho tôi biết tại sao cô lại dặn tôi làm vậy không?"

Nguyễn Vi nghe vậy đem điện thoại di động đưa cho Đường Nguyên Triết. Đường Nguyên Triết nhìn màn hình tìm tòi nghiên cứu một lúc.

"Cậu đã xem qua tư liệu vụ án của Lôi Bằng. Cậu cảm thấy một vụ án mạng liên quan đến ba cảnh sát nhưng lại hoàn toàn không có tin tức báo cáo gì cả, điều này là bình thường sao?"

Đường Nguyên Triết xem kĩ tài liệu Nguyễn Vi mang tới, nhưng ngoại trừ hai bản án ra, đúng như Nguyễn Vi nói, cũng không được đưa tin kĩ càng.

"Đúng là có điểm kỳ quái, có điều đội phó Nguyễn, sao cô lại biết vụ án này?" Đường Nguyên Triết cẩn thận tiếp tục hỏi, tuy rằng cậu tin tưởng Nguyễn Vi, nhưng cậu cũng có nguyên tắc của chính mình.

Lôi Bằng giết vợ là vụ án ba năm trước ở Bạch thành. Đường Nguyên Triết năm ngoài tham gia vào sở cảnh sát cũng chỉ nghe thoáng qua. Nguyễn Vi làm thế nào lại biết vụ án này, không chỉ vậy mà còn phát hiện điều kỳ lạ trong đó? Đường Nguyên Triết cảm giác mình trước tiên phải biết rõ vấn đề này.

Nguyễn Vi hiểu rõ sự việc của Lôi Bằng rồi, cô lại lấy ra bức thư của Đồng Bình Văn: "Lúc trước, lần cuối cùng tôi thăm vấn Đồng Bình Văn, hắn nói với tôi, có một người vô tội chết trước mặt tôi. Khi đó tôi cũng không rõ ý tứ của những lời này của hắn, mãi đến tận lúc con trai Lôi Bằng cầm phong thư này tìm đến tôi."

Đường Nguyên Triết nhanh chóng xem lá thư, sau đó mê man ngẩng đầu lên: "Đồng Bình Văn làm sao lại biết chuyện này?"

"Hắn là khi hắn bị giam đã nghe được tin tức gì đi." Nguyễn Vi suy đoán nói, "Có điều không sao, chờ một lát tôi sẽ tự mình gặp hắn tìm chứng cứ về vấn đề này."

"Cô muốn đi gặp Đồng Bình Văn sao?" Đường Nguyên Triết ngạc nhiên nói. Đồng Bình Văn bây giờ bị giam chờ xét xử, không có sự cho phép là không được gặp hắn. Nguyễn Vi biết rõ nghi hoặc của Đường Nguyên Triết, cô liền giải thích: "Tôi đã nói chuyện điện thoại với Mã Sâm. Tôi nói cho ông ấy biết tôi muốn đi thăm vấn địa điểm hủy thi của Tô Tú Anh nên ông ấy đã đồng ý cho tôi gặp mặt Đồng Bình Văn."

Đường Nguyên Triết bỗng nhiên tỉnh ngộ gật đầu, nhưng Nguyễn Vi trông thấy trên mặt cậu hiện lên chút phức tạp.

"Có vấn đề gì không?" Nguyễn Vi không hiểu nói

Đường Nguyên Triết do dự một lúc. Cậu thử dùng ngữ khí hòa hoãn nhất có thể nói: "Đội phó Nguyễn, cô có nghĩ tới hay không điều này cũng có thể chỉ là một vở kịch của Đồng Bình Văn? Có thể hắn chỉ là ghi hận trong lòng, cho nên muốn trêu chọc cô?"

Nguyễn Vi cảm nhận được tâm ý an ủi trong giọng nói của Đường Nguyên Triết nhưng nó chỉ làm cô càng thêm khó hiểu: "Vì sao cậu lại nói như vậy?"

"Tôi theo lời dẫn dò của cô đi xem hồ sơ vụ án của Lôi Bằng, tuy rằng tư liệu cũng không tính là được làm cẩn thận, nhưng tôi cảm thấy, Lôi Bằng quả thật là nghi phạm bị đánh ngờ nhất."

Nguyễn Vi yên lặng ngồi thẳng người. Cô chăm chú lắng nghe lời giảng giải của Đường Nguyên Triết.

"Nạn nhân trong vụ án của Lôi Bằng là vợ ông ta Tần Mộng Quân cùng với Phó cục trưởng Cục công an Bạch thành Cao Thiên Hồng. Xác chết của hai người bọn họ được phát hiện trên xe ô tô của Cao Thiên Hồng, đều là trúng đạn mà chết. Đây chính là lí do Lôi Bằng bị coi là kẻ tình nghi lớn nhất, cô hiểu không?"

Nguyễn Vi ngẫm lại những điều Đường Nguyên Triết nói tới. Cô tổng kết lại nói: "Thế vợ của Lôi Bằng là Tần Mộng Quân và Cao Thiên Hồng có tư tình gì với nhau không?"

Đường Nguyên Triết bất đắc dĩ gật đầu: "Kỳ thực tôi rất đồng tình với Lôi Bằng, nhưng ông ta xác thực có đầy đủ động cơ giết người."

"Ngoại trừ động cơ còn có chứng cứ nào khác không?" Nguyễn Vi nhớ tới dáng vẻ chấp nhất không cam lòng của Lôi Mục Dương.

"Đương nhiên, sau khi kiểm tra đạn trong cơ thể Tần Mộng Quân cùng Cao Thiên Hồng, cuối cùng xác nhận bọn họ đều là bị khẩu súng lục đạn 6-4 của Cao Thiên Hồng giết chết. Mà súng lục như vậy, Cao Thiên Hồng căn bản không có khả năng tùy tiện giao cho người khác, duy nhất chỉ có, Lôi Bằng dựa vào giao tình cùng Cao Thiên Hồng lừa ông ta giao ra súng lục, cuối cùng dùng súng của Cao Thiên Hồng sát hại Tần Mộng Quân cùng Cao Thiên Hồng."

"Nhưng cũng chỉ là suy đoán thôi, ngoài ra còn có chứng cứ sao?" Nguyễn Vi lo lắng gặng hỏi.

"Lôi Bằng sát hại Tần Mộng Quân cùng Cao Thiên Hồng xong thì vứt bỏ hung khí, có điều lực lượng cảnh sát từ quần áo của ông ta đo được phản ứng khói thuốc súng. Lôi Bằng lúc đầu còn thanh minh, bởi vì ông ta không thích giặt quần áo, phản ứng khói thuốc súng trên quần áo là do một tháng trước tham gia huấn luyện bắn súng lưu lại. Nhưng cuối cùng vẫn là thừa nhận tội sát hại Tần Mộng Quân cùng Cao Thiên Hồng, khẩu súng 6-4 này bị ông ta vứt xuống sông Bạch Thủy."

Đường Nguyên Triết nói xong, Nguyễn Vi trầm mặc rất lâu. Bởi vì cô không thể không thừa nhận, với tình huống này, Lôi Bằng chính là kẻ tình nghi lớn nhất.

Nhưng Nguyễn Vi cũng không có quên, lúc trước Mã Sâm chưa nắm giữ đầy đủ chứng cứ đã hung hăng khiến cho Đồng Bình Văn dưới thủ đoạn của ông ta phải nhận tội, vì lẽ đó có hay không khả năng, Lôi Bằng cũng là do như vậy mới nhận tội?

"Thế nếu lời Lôi Bằng nói là thật thì sao? Nếu khói thuốc súng trên quần áo ông ấy đúng là do huấn luyện bắn súng để lại thì sao đây, sở dĩ ông ấy nhận tội là vì đã trải qua quá trình ép cung giống như Đồng Bình Văn thì sao?" Nguyễn Vi không hề từ bỏ, cô hỏi tiếp.

"Cũng có thể là có khả năng này xảy ra." Đường Nguyên Triết nghĩ đến Mã Sâm, rồi nói. Cậu vẫn cảm thấy rất phản cảm với vị đội trưởng của mình, "Nhưng là tôi ở trong hồ sơ nhìn thấy, lúc đó bọn họ còn sử dụng hai con chó nghiệp vụ giám định mùi hương trên xe, cuối cùng xác định bên trong xe đúng là có mùi của Lôi Bằng."

Lần này Nguyễn Vi nói không nên lời. Cô giờ mới hiểu được tại sao vừa nãy vẻ mặt của Đường Nguyên Triết lại phức tạp như thế.

Chẳng trách Đường Nguyên Triết cảm thấy Đồng Bình Văn là trêu chọc mình. Tình huống trước mắt mà nói, khả năng Lôi Bằng vô tội căn bản nhỏ bé không đáng kể.

Nguyễn Vi nhăn mày. Quan trọng là cô còn đáp ứng buổi tối sẽ cho Lôi Mục Dương đáp án, mà hiện tại cô còn không biết buổi tối sẽ đối mặt với Lôi Mục Dương như thế nào.

Hay đây chính là âm mưu của Đồng Bình Văn? Để mình trở thành hi vọng của một bé trai, cuối cùng lại để cho mình đi đánh vỡ mộng đẹp ấy, Đồng Bình Văn cũng thật là tàn nhẫn đến đáng sợ! Nguyễn Vi nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

"Đội phó Nguyễn, cô vẫn ổn chứ?" Đường Nguyên Triết nhìn đáng vẻ xoắn xuýt của Nguyễn Vi, hỏi.

Bỗng nhiên, Nguyễn Vi uống một hơi hết một ly cà phê lớn ở trước mặt, thả cái cốc xuống, chỉ thấy cô ánh mắt lấp lánh, nói rằng: "Tôi muốn đi gặp Đồng Bình Văn."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cừ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Di thư

Edit: Ling

Trong lúc chờ đợi, Nguyễn Vi nhiều lần xem lướt qua hai tin nhắn viết ngoáy, mấy câu trong đó tiết lộ một tin tức: bởi vì Lôi Bằng kháng án, trải qua hai lần ra tòa, tòa án cuối cùng đã hoãn thi hành tử hình lại, đồng thời tước đoạt đi quyền lợi làm việc cho nhà nước suốt đời.

Phán quyết hai năm trước chính thức có hiệu lực, mà thời gian Lôi Bằng có thể hoãn việc thi hành án chỉ có hai năm. Nguyễn Vi tính toán thời gian một chút liền có thể hiểu được vì sao Lôi Mục Dương lo lắng và cố chấp như vậy.

Tại sao Lôi Mục Dương chỉ vì một bức thư mà dám một mình đi tới Đông Thành tìm Nguyễn Vi?

Bởi vì cậu bé đúng là cùng đường rồi. Còn không đến một tháng nữa Lôi Bằng phải chấp hành án tử hình, mà Lôi Mục Dương cũng không muốn mất đi bố của mình.

Nguyễn Vi lo lắng nghĩ, đột nhiên cửa phòng gấp mặt mở ra. Đồng Bình Văn đeo còng chậm rãi đi vào cắt đứt tâm tư của Nguyễn Vi.

Chờ cảnh sát áp giải Đồng Bình Văn ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Nguyễn Vi cùng Đồng Bình Văn.

"Nghe nói cô muốn tôi khai ra địa điểm hủy thi của Tô Tú Anh?" Hai cảnh sát vừa rời khỏi phòng gấp mặt, Đồng Bình Văn đã không kiềm chế được nữa, hỏi một cách vô cùng trào phúng.

Một quãng thời gian không gặp, hần gầy đi mấy phần, đã cắt tóc và cạo râu, so với dáng dấp trong trí nhớ của Nguyễn Vi đã có tinh thần hơn không ít, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự căm ghét trong lòng Nguyễn Vi dành cho hắn.

"Nếu như tôi tới đây hỏi anh anh sẽ nói ra đáp án sao?" Nguyễn Vi chờ tâm trạng mình bình tĩnh hơn mới nói.

Nụ cười trêu tức trên môi Đồng Bình Văn bỗng nhiên cứng đờ. Hắn nhìn chằm chằm Nguyễn Vi một lúc lâu, cuối cùng thất vọng lắc đầu. Bởi vì Đồng Bình Văn không thể không thừa nhận, hắn thật sự rất khâm phục Nguyễn Vi. Nguyễn Vi rõ ràng chán ghét mình như vậy nhưng vì Tô Tú Anh, vì một khả năng nhỏ nhoi có thể tìm thấy thi thể của Tô Tú Anh qua lời nhờ cậy của bố mẹ cô ấy mà cô hoàn toàn khắc chế tâm tình của mình mà ở đây nói chuyện với hắn.

Đồng Bình Văn thật sự không hiểu, rốt cuộc là sức mạnh nào đã giúp Nguyễn Vi làm được đến bước này. Đến mặt trời cũng không thể soi sáng tất cả góc tối âm u, lẽ nào Nguyễn Vi trong lòng không mấy may có chút khuất tất nào sao?

"Chúng ta vẫn là đi thẳng vào vấn đề đi, tôi biết vì sao cô lại đến đây." Yên tĩnh qua đi, Đồng Bình Văn chuyển đề tài.

Dù không có được đáp án, Nguyễn Vi cũng không thất vọng, bởi vì cô đã sớm đoán được kết quả, chỉ là không muốn từ bỏ. Cô biết bố mẹ Tô Tú Anh rất muốn tìm được con gái, nên dù cho chỉ có một chút ít khả năng, cô vẫn đồng ý thử.

Chỉ là, Nguyễn Vi cảm thấy rất khó chịu. Cô ghét Đồng Bình Văn vô tình và cũng thương Tô Tú Anh đã quá si tình.

"Đồng Bình Văn, anh thực sự là không có thuốc nào cứu chữa được." Nguyễn Vi thương xót mà nhìn người đàn ông trước mắt này.

Đồng Bình Văn hoàn toàn không thêm đề ý đến đánh giá của Nguyễn, ngược lại, nụ cười vui vẻ lần thứ hai hiện lên trên mặt của hắn.

"Đúng vậy, bây giờ tôi chỉ giống như một bộ xác vô hồn, không thuốc nào cứu được, thế nhưng Lôi Bằng thì sao? Cô có thể tro mắt mà nhìn anh ta chết đi sao?"

Nguyễn Vi cố gắng nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Đồng Bình Văn. Cô hy vọng có thể từ những động tác nhỏ của anh ta mà tìm được một ít kẽ hở, nhưng kết quả cuối cùng làm cô khiếp sợ, đó là Đồng Bình Văn hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nói dối nào. Hắn ta hoàn toàn nghiêm túc hỏi cô.

"Không." Nguyễn Vi cự tuyệt, nói rằng, "Tôi đã điều tra, anh không lừa được tôi. Lôi Bằng xác thực có đầy đủ động cơ, cảnh sát cũng tìm được đầy đủ chứng cứ, anh chẳng qua là bởi vì oán hận tôi nên cố ý bố trí tất cả những thứ này muốn trêu đùa tôi."

Đồng Bình Văn vẫn nhìn Nguyễn Vi chăm chăm không chớp mắt. Giây phút này, hắn như đang yên lặng thưởng thức một vở kịch tuyệt vời. Cuối cùng, sau khi Nguyễn Vi nói xong, hắn nở nụ cười hài lòng.

"Hi vọng cô vẫn có thể tin chắc là như thế." Đồng Bình Văn cũng không phản bác, hắn biết giờ khắc này trầm mặc chính là đòn vật tốt nhất đối với Nguyễn Vi.

Nguyễn Vi cũng nhìn thấu tâm tư Đồng Bình Văn, trên thực tế cô hoàn toàn có thể rời khỏi phòng gặp mặt này, rời khỏi Bạch thành, trở lại Đông thành sau đó có thể quên tất cả những thứ này, cũng không cần chịu đựng ác ý của Đồng Bình Văn.

Chỉ là, Nguyễn Vi không thể.

"Rốt cuộc, anh đang muốn làm cái gì? Anh biết tôi sẽ không cự tuyệt nên bây giờ cần gì phải lòng vòng như thế?" Nguyễn Vi tự giễu nói. Cô đương nhiên biết đây là một cái bẫy của Đồng Bình Văn, từ lúc nhìn thấy lá thư đó cô đã biết rồi.

Cũng giống như Đồng Bình Văn biết Nguyễn Vi nhất định sẽ tự chui đầu vào lưới như thế, bọn họ tất cả đều rõ ràng trong lòng.

Đồng Bình Văn lộ ra nụ cười thắng lợi. Hắn nhanh chóng đọc một dãy số: "Gọi số điện thoại này, cô sẽ biết đáp án."

Nguyễn Vi yên lặng lấy điện thoại di động ra ghi lại số điện thoại này. Chờ cô ghi xong, Đồng Bình Văn mở miệng lần nữa: "Nhưng tôi phải nhắc nhở cô, đội phó Nguyễn, thời gian của Lôi Bằng không còn nhiều lắm."

Nói xong Đồng Bình Văn quay lại ra hiệu cho vị cảnh sát ở bên ngoài. Cảnh sát rất nhanh chóng đi tới đưa hắn ra khỏi phòng gặp mặt, trong đó bây giờ chỉ còn lại Nguyễn Vi. Cô đang nhìn chăm chăm dãy số và tự hỏi những lời nói vừa nãy của Đồng Bình Văn.

Năm phút sau, Nguyễn Vi đi ra khỏi trại tạm giam, đồng thời bấm số điện thoại kia.

Điện thoại rất nhanh đã thông số, bên tai Nguyễn Vi vang lên một giọng nam khàn khàn.

"Ai vậy?" Người đàn ông cất tiếng nói.

"Anh có quen biết Đồng Bình Văn không? Là anh ta đưa tôi số điện thoại của anh."

Người đàn ông đầu dây bên kia trầm mặc vài giây: "Cô chính là vị cảnh sát đã bắt được Đồng Bình Văn sao?"

"Đúng vậy. Tôi nghĩ anh sẽ có vài lời muốn nói với tôi." Nguyễn Vi trực tiếp nói.

"Tôi có thể tin tưởng cô sao?"

Nguyễn Vi từ bên trong giọng nói của người đàn ông nghe được chút do dự. Cô hỏi ngược lại: "Anh nguyên ý tin tưởng tôi không?"

Người đàn ông lần thứ hai trầm mặc, một hồi lâu sau mới mở miệng: "Cô hãy đến chỗ cây nhãn ở công viên Nhân Dân. Tôi sẽ chờ cô ở đó."

Nói xong người đàn ông ngay lập tức kết thúc cuộc gọi, Nguyễn Vi suy nghĩ trong chốc lát, sau đó gọi một chiếc taxi rời khỏi trại tạm giam.

Dưới gốc cây nhãn ở công viên Nhân Dân, Nguyễn Vi liếc mắt liền nhận ra người đàn ông trong điện thoại. Anh ta bị cô làm cho sợ hết hồn, giật mình hỏi: "Làm sao cô biết là tôi?"

Người đàn ông lúc đầu núp trong bóng tối muốn quan sát Nguyễn Vi một chút, nhưng anh ta không nghĩ tới Nguyễn Vi chỉ nhìn qua đã nhận ra mình.

"Anh hẳn là mới ra tù không lâu đi." Nguyễn Vi nhìn người đàn ông đầu nhẵn bóng nói. Anh ta giờ mới hiểu được, thẹn thùng gãi gãi sau gáy.

"Anh cùng Đồng Bình Văn chắc là biết nhau trong tù." Nguyễn Vi tiếp tục nói, người đàn ông gật đầu "Chuyện của Lôi Bằng cũng là anh nói cho hắn biết?"

Người đàn ông quan sát xung quanh một chút, xác nhận không có ai khác mới trả lời: "Lúc đó tôi cùng Đồng Bình Văn nói chuyện phiếm, tán gẫu đến vui về nên không cẩn thận nói ra chuyện của Lôi Từ. Đồng Bình Văn nói với tôi, cô có thể giúp Lôi Từ rửa sạch oan khuất, đây là thật sao?"

Nguyễn Vi biết Lôi Từ trong miệng người đàn ông này chính là Lôi Bằng, làm cô bất ngờ chính là thái độ của anh ta. Trong mắt người đàn ông này quá thực tin tưởng Lôi Bằng vô tội như Lôi Mục Dương vậy.

"Làm sao anh biết Lôi Bằng mà còn tin anh ta là vô tội?"

Người đàn ông nghe vậy lần thứ hai nhìn kỹ Nguyễn Vi, cuối cùng anh ta thật giống như quyết tâm cái gì đó cắn răng nói: "Lúc trước Lôi Từ còn lúc còn ở trại giam đã quen biết với tôi. Mỗi lần anh ta bị tra tấn trở về đều là do tôi chăm sóc, thường xuyên qua lại nên chúng tôi cũng coi như, có điều sau đó anh ta bị tuyên án tử hình, từ trại tạm giam bị đưa đến buồng biệt giam dành cho trọng phạm."

Người đàn ông bình tĩnh kể lại. Anh ta căn bản không biết những lời nói này gây ra bao nhiêu sóng lớn trong lòng Nguyễn Vi.

"Chờ chút, anh nói bị tra tấn? Lôi Bằng lẽ nào cũng bị nghiêm hình bức cung sao?"

Người đàn ông nghi hoặc nhìn Nguyễn Vi, anh ta không hiểu Nguyễn Vi vì sao lại kinh ngạc như vậy: "Chỉ cần tiến vào cục cảnh sát Bạch thành, không chết thì sẽ thân tàn ma dại, càng không cần phải nói Lôi Từ đã liên lụy đến án mạng của 2 cảnh sát, dù gì anh ta còn kiên trì lâu như vậy, nếu là tôi, e rằng ngày thứ nhất đã khai ngay."

Nguyễn Vi khiếp sợ đến không nói lên lời. Nhưng mà cô khiếp sợ cũng không phải vì Lôi Bằng bị tra tấn, mà chân chính là do người đàn ông đem chuyện này nói ra đơn giản qua quýt như vậy. Nguyễn Vi không dám tưởng tượng ra sau cùng chuyện này ý vị ra sao.

"Vi thế Lôi Bằng đã nói hết mọi chuyện với anh sao? Anh ta liệu có sát hại Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân không?"

Đột nhiên, người đàn ông đỏ bừng mắt, mặt có hơi đỏ lên vì tức giận, nghiêm túc nói: "Lôi Từ làm sao có khả năng sẽ giết người! Nếu như không phải Tần Mộng Quân cùng Cao Thiên Hồng chết rồi, anh ta cũng không biết Tần Mộng Quân đã làm loại chuyện đó, anh ta sao có khả năng giết người đây!"

Nguyễn Vi kinh ngạc, cô hít sâu một hơi, giống như vậy mới có khí lực mở miệng lần nữa: "Nhưng Lôi Bằng xác thực đã khai báo quá trình phạm tội, anh ta cũng nói, súng lục của Cao Thiên Hồng đã bị anh ta ném trên sông Bạch Thủy."

Người đàn ông nghe được những lời của Nguyễn Vi đầu tiên là nhú lông mày như muốn phát hỏa, nhưng lập tức một giây sau bị thương cùng tối tăm đã dập tắt lửa giận của anh ta: "Lôi Từ rất đáng thương, anh ta là bị bức ép! Ai biết khẩu súng kia là bị ai cầm đi, có thể những người kia căn bản không để ý, bọn họ đã sớm nhận định Lôi Từ là hung thủ. Lôi Từ bị bọn họ hành hạ đến mức không có cách nào mới thừa nhận! Hơn nữa cô cho rằng nhận tội coi như là kết thúc sao? Bọn họ thậm chí càng dùng nghiêm hình với Lôi Từ hơn. Bọn họ ép anh ta nói ra quá trình phạm tội, không nói ra được thì cứ tiếp tục tra tấn nghiêm khắc hơn, cuối cùng Lôi Từ chỉ có thể nhờ vào một lần này mới có thể sống tới ngày hôm nay!"

Nguyễn Vi nghe xong lời nói của người đàn ông sợ đến tay chân lạnh lẽo. Miệng lưỡi cô khô khan, thanh âm run run tiếp tục hỏi dò: "Lời anh nói đều là thật sao?"

Đôi mắt vẫn sung đỏ của người đàn ông chảy ra những giọt nước mắt, chỉ thấy anh ta trong túi nhựa móc ra một tờ giấy dày đặc chữ.

"Đây là cái gì?" Nguyễn Vi tiếp nhận tờ trang giấy hỏi.

Người đàn ông lau nước mắt, thân thể của anh ta bởi vì quá đau lòng mà run rẩy.

"Đây là di thư Lôi Từ."

Nguyễn Vi cầm những tờ giấy mỏng kia phảng phất lập tức thấy được thương tích đầy mình của người đàn ông. Tay anh ta bởi vì hôm nay bị hỏi cung mà không có chút sức lực nào, nhưng vẫn cố chấp không chịu thả xuống chiếc bút đó, cho dù nước mắt làm nhòe đi nét chữ, nhưng anh vẫn không có từ bỏ.

【 Trước khi tôi bị chết oan, tôi muốn bán thân của mình đi, đem tiền cho Dương Dương,..... Vốn là tôi nghĩ đem bán cả giác mạc, nhưng tôi lại muốn giữ lại con mắt, ở âm phủ muốn tròn tròn nhìn thấy án oan được làm sáng tỏ. Đặc biệt nhìn thấy những người gây nên án oan kia gặp phải báo ứng, chịu sự trừng phạt. Tôi trước sau tin chắc là án oan sẽ điều tra rõ, chỉ cần ở trên thế giới này còn công lý, cho dù sống không thể thấy được án oan được đưa ra ánh sáng thì khi chết đi cũng mong trời đất cho tôi công đạo. 】

Mười giờ tối, Nguyễn Vi đúng hẹn đi tới nhà Lôi Mộc Dương. Lôi Mộc Dương vẫn một mực ngồi trên ghế salon chờ cô, mãi đến tận lúc cậu thực sự không chống đỡ nổi ngủ thiếp đi.

"Dương Dương ngày hôm nay đã quá mệt mỏi." Bà nội nhỏ giọng giải thích với Nguyễn Vi.

Nguyễn Vi trù mến nhẹ nhàng vuốt ve hai má Lôi Mộc Dương một hồi.

"Cháu sẽ đưa thằng bé về phòng, phòng của thằng bé ở nơi nào?"

Bà nội chỉ cho Nguyễn Vi phòng ngủ của Lôi Mộc Dương, Nguyễn Vi cực kỳ ôn nhu ôm ngang người Lôi Mộc Dương.

Sau khi giúp Lôi Mộc Dương đắp kín chăn, Nguyễn Vi dè dặt chuẩn bị rời đi, nhưng ngay thời khắc cô chuẩn bị bước ra khỏi phòng, Nguyễn Vi giật mình.

Cô kinh ngạc quay đầu lại. Chờ đến khi cô nhìn rõ trần nhà Lôi Mộc Dương, hai hàng lệ nhất thời lướt nhẹ qua gò má cô.

Nguyễn Vi thấy trần nhà trong phòng Lôi Mộc Dương tràn ngập con số, như là một bầu trời đầy sao.

Từ 1 đến 730, Lôi Mộc Dương đã gạch mất 722 số.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cú Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hồ Sơ

Edit: Ling

"Chị ơi. *"

*Vi từ chương này trong raw đã ghi rõ là Lôi Mộc Dương gọi Nguyễn Vi là chị nên bắt đầu từ chương này mình sẽ đổi ngôi xưng nhé.

Nguyễn Vi ngậy người ra nhìn trần nhà, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng nói của Lôi Mộc Dương mới khôi phục tinh thần. Cô kinh ngạc phát hiện ra, không biết từ lúc nào mình đã nước mắt giàn giụa.

Lôi Mộc Dương để chân trần đi thẳng đến trước mặt Nguyễn Vi. Cậu ngửa đầu ngơ ngác nhìn Nguyễn Vi.

"Chị ơi, bố em không còn nhiều thời gian nữa, chị có thể giúp bố em không?"

Nguyễn Vi lau sạch nước mắt. Cô ngồi xồm xuống ôm lấy Lôi Mộc Dương: "Em yên tâm, chị nhất định sẽ dốc hết toàn lực để điều tra ra chân tướng! Em hãy tin chị!"

Lôi Mộc Dương nở một nụ cười hiếm hoi. Cậu thỏa mãn gật đầu: "Em tin chị."

Nói xong, Lôi Mộc Dương liền nằm nhào lên vai Nguyễn Vi lần thứ hai nặng nề ngủ thiếp đi. Một người từ Bạch thành đến Đông Thành, rồi trong suốt 722 ngày cả ngày lẫn đêm, Lôi Mộc Dương thật sự đã quá mệt mỏi.

Một lần nữa ôm Lôi Mộc Dương về giường, Nguyễn Vi lấy điện thoại di động của mình cài đặt đếm ngược 28 ngày. Nhìn những con số nhanh chóng biến đổi, bước chân Nguyễn Vi cũng trở nên nhanh hơn.

Vừa ngồi lên taxi, Nguyễn Vi đã bấm số điện thoại của Đường Nguyên Triết.

"Đội phó Nguyễn, có chuyện gì không?" Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Đường Nguyên Triết mang theo sự ngái ngủ.

"Xin lỗi đã quấy rầy cậu." Nguyễn Vi nghe thấy tiếng ngáp của Đường Nguyên Triết thì có chút xấu hổ.

Đường Nguyên Triết vỗ vỗ mặt mình để tỉnh táo hơn: "Không sao, muộn thế này rồi cô còn gọi cho tôi, có chuyện gì xảy ra sao?"

"Tôi cần sự giúp đỡ của cậu." Nguyễn Vi cực kỳ khẩn thiết nói.

Đầu bên kia điện thoại, Đường Nguyên Triết nghe Nguyễn Vi nhờ cậy khẩn khoản như vậy có một chút hoảng hốt không tên: "Cô từ từ nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

"Lôi Bằng là vô tội, tôi muốn kiểm tra hồ sơ vụ án này, cậu có thể giúp tôi không?"

Đường Nguyên Triết cũng đoán được lời nhờ cậy của Nguyễn Vi liên quan đến Lôi Bằng nhưng cậu không đoán được Nguyễn Vi sẽ chắc chắn Lôi Bằng vô tội như vậy: "Đội phó Nguyễn, tại sao cô lại khẳng định như vậy? Lễ nào cô phát hiện bằng chứng nào sao?"

Nguyễn Vi trong tay còn siết chặt di thư của Lôi Bằng. Cô kiên định gật đầu: "Như vậy đi, bây giờ cậu hãy ra ngoài. Tôi sẽ đợi cậu ở quán cà phê hôm nay, đến lúc đó cậu sẽ biết."

Đường Nguyên Triết bắt đầu hành động ngay lập tức, nhanh chóng thay quần áo rồi cưỡi xe gắn máy của mình một đường lao nhanh tới quán cà phê, Nguyễn Vi đang ở cửa quán cà phê chờ cậu.

"Đã làm phiền cậu rồi." Nhìn Đường Nguyên Triết đáng vẻ phong trần mặt mày như vậy, Nguyễn Vi áy náy nói.

Lấy mũi bảo hiểm xuống, Đường Nguyên Triết hất tóc: "Không sao, có điều trước khi tôi giúp cô, cô có thể nói qua cho tôi mọi chuyện được không?"

Nguyễn Vi đem di thư của Lôi Bằng đưa cho Đường Nguyên Triết. Đường Nguyên Triết càng xem càng giật mình, mãi đến tận khi xem xong trang cuối cùng, cậu đã trợn mắt há mồm không nói ra được một câu nào.

"Lúc trước khi Lôi Bằng bị tạm giam có quen một người bạn. Khi đó lên anh ta đã viết di thư này, mãi đến khi hai lần thẩm vấn bị phán tử hình, bị chuyển đến phòng biệt giam, anh ta đã đem di thư này giao cho người bạn đó." Nguyễn Vi thấy Đường Nguyên Triết xem xong di thư liền giải thích.

"Đồng Bình Văn ở trong tù gặp được người bạn này của Lôi Bằng? Có điều Đồng Bình Văn vì sao lại đem chuyện này nói cho cô vậy? Không có khả năng là xuất phát từ lòng tốt chứ?" Đường Nguyên Triết nhớ tới suy đoán của Nguyễn Vi hôm nay ở quán cà phê, bây giờ tất cả đều chứng minh suy nghĩ của Nguyễn Vi.

"Hắn đương nhiên không phải bởi vì đột nhiên có lương tâm. Hắn chẳng qua là muốn trả thù tôi mà thôi." Nguyễn Vi cười lạnh nói.

"Trả thù?" Đường Nguyên Triết không rõ, hỏi lại.

"Lôi Bằng bị oan, cho nên dù hắn qua hai lần xét xử được xử án treo thì cũng không thay đổi được việc có người không muốn tha cho hắn. Nên Lôi Bằng cuối cùng vẫn là sẽ phải chấp nhận án tử hình. Đồng Bình Văn chính là suy nghĩ rõ ràng điều này, hắn cố ý để tôi biết chuyện này bởi vì hắn biết tôi nhất định sẽ không chỉ đứng nhìn. Nhưng hắn cũng tin chắc tôi không cứu được Lôi Bằng, cuối cùng chuyện này nhất định sẽ biến thành cái gai vĩnh viễn trong lòng tôi." Nguyễn Vi hồi tưởng đến lời nhắc nhở ngày hôm nay của Đồng Bình Văn mà lạnh nhạt nói.

Cô đã sớm biết đây là cái bẫy của Đồng Bình Văn. Cô cũng biết mục đích của Đồng Bình Văn, nhưng Nguyễn Vi không có cách nào, bởi vì Đồng Bình Văn thật sự đã nhìn thấu cô, hắn biết Nguyễn Vi nhất định sẽ không ngồi yên mà không để ý đến.

"Người này thật là ác độc." Đường Nguyên Triết nói một cách căm hận.

"Bây giờ điều này không còn quan trọng nữa, mà quan trọng là, chúng ta phải cứu được Lôi Bằng."

Đường Nguyên Triết gật đầu tán thành, nhưng cậu chợt nhớ tới một vấn đề: "Đội phó Nguyễn, cô nói có người không tha cho Lôi Bằng, chẳng lẽ đó là đội trưởng Mã Sâm của chúng ta sao?"

Nguyễn Vi không trả lời, nhưng sự im lặng của cô chính là đáp án tốt nhất: "Thế nên tôi cần sự giúp đỡ của cậu. Mã Sâm nhất định sẽ ngăn cản chúng ta lật lại vụ án, cậu có thể giúp tôi không?"

Đường Nguyên Triết nghe vậy thì suy nghĩ chốc lát. Chuyện này với cậu cũng không phải chuyện đơn giản, dù sao Mã Sâm cũng là người lãnh đạo trực tiếp của cậu, một khi Mã Sâm biết hành động của cậu và Nguyễn Vi, vậy cuộc sống tương lai của cậu khẳng định sẽ không dễ chịu rồi.

"Đi theo tôi." Cuối cùng, Đường Nguyên Triết cũng đưa ra quyết định.

Cậu vẫn luôn nhớ tới lúc ban đầu khi ở trên xe, cậu và Nguyễn Vi cùng với Trương Úc An, ba người bọn họ đã nói.

Nguyễn Vi cùng Trương Úc An tin tưởng cậu, Đường Nguyên Triết cũng tin tưởng mình

Đường Nguyên Triết mang theo bát mì sợi cùng một cốc trà sữa đi vào văn phòng quản lý nhân sự. Lưu Hồng đang buồn bực chán nản lướt qua các trang web mua sắm, mãi đến tận khi nghe thấy tiếng gõ cửa, Lưu Hồng ngẩng đầu lên, thấy người đến là Đường Nguyên Triết thì lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

"Sao anh lại đến đây?" Lưu Hồng hào hứng để điện thoại di động xuống chạy tới trước mặt Đường Nguyên Triết.

"Cảm ơn cô lúc buổi chiều hôm nay đã để cho tôi tra tư liệu. Tôi đặc biệt mua thức ăn khuya cảm ơn cô." Đường Nguyên Triết vừa nói vừa lấy ra trong túi một cái bát đựng mì sợi cùng trà sữa, "Không biết cô thích ăn cái gì nên tôi mua mấy thứ con gái hay ăn, hi vọng cô sẽ thích."

Thậm chí Đường Nguyên Triết còn nhiệt tình giúp Lưu Hồng mở nắp hộp, mùi thơm ngay lập tức tràn căn phòng nhỏ.

"Thơm quá." Lưu Hồng ngửi mùi thơm thờ dài nói. Đường Nguyên Triết giúp cô rút đĩa. Lúc nhận đĩa, Lưu Hồng lén liếc nhìn Đường Nguyên Triết, gương mặt không nhin được thẹn thùng.

"Ăn đi." Đường Nguyên Triết ảm áp cười nói, "Nguội sẽ ăn không ngon đâu."

Lưu Hồng gấp một viên chả cá lên, nhưng ngay lúc muốn ăn viên chả cá đó, cô đột nhiên thay đổi chủ ý đem chả cá đưa tới miệng Đường Nguyên Triết.

"Anh cũng ăn một miếng đi."

Đường Nguyên Triết kinh ngạc nhìn hành động của Lưu Hồng, đồng thời cậu chú ý tới ánh sáng lóe lên trong mắt Lưu Hồng, cậu bỗng nhiên giật mình, Lưu Hồng quả nhiên thích cậu!

Chẳng trách, buổi chiều hôm nay Lưu Hồng dễ dàng để cậu vào phòng hồ sơ. Đường Nguyên Triết lúc đó chỉ cho rằng Lưu Hồng dễ nói chuyện, cậu bắt đầu cực kỳ hối hận vì đã lạnh chanh sử dụng mỹ nam

Nhưng không có cách nào, Đường Nguyên Triết đến nước này chỉ có thể tiếp tục tương kế tựu kế. Cậu đem chả cá Lưu Hồng cho nuốt

Lưu Hồng thấy Đường Nguyên Triết ăn chả cá thì cũng vui vẻ hưởng dụng bữa ăn khuya Đường Nguyên Triết mang

Trên thực tế Lưu Hồng cũng không có nếm được bao nhiêu mùi vị của mì sợi, trong đầu của cô tất cả đều là đáng vẻ mỉm cười của Đường Nguyên Triết vừa nãy. Hiện tại đã gần mười một giờ đêm, Đường Nguyên Triết lại mang đến cho cô bữa ăn khuya, chẳng lẽ Đường Nguyên Triết thích cô

Lưu Hồng không khỏi nghĩ đến điều đó, mãi đến tận khi cô nghe thấy Đường Nguyên Triết nói ra mục đích thực sự.

"Lưu Hồng, chiều nay lúc tôi đi xem tài liệu còn một số vấn đề không rõ. Một lúc nữa cô có thể để tôi vào trong đó tìm thêm không?"

Lưu Hồng đưa lưng về phía Đường Nguyên Triết nên Đường Nguyên Triết không nhìn thấy gương mặt cứng ngắc lúc này của Lưu Hồng.

Trong mắt Lưu Hồng xẹt qua vẻ sầu não. Cô đang xoắn xuýt hết cả lên, nhưng nhìn thấy chỗ mì sợi, cô lại thà đưa ra quyết định.

"Hóa ra anh đem bữa ăn khuya này tới cho tôi là nhằm mục đích đó sao." Lưu Hồng lăm bắm miệng oán giận nói.

Đường Nguyên Triết nhìn Lưu Hồng lăm nũng. Cậu ý thức được chính mình có hai lựa chọn.

Cậu có thể tiếp tục sử dụng 'mỹ nam kế' lừa dối Lưu Hồng, hay nói ra lời nói thật, tránh khỏi sau đó làm tổn thương tình cảm của Lưu Hồng. Nhưng nếu bởi vậy mà Lưu Hồng tức giận, từ chối thỉnh cầu của cậu, Đường Nguyên Triết nghĩ tới hậu quả mà không nhin được than thở.

Nhưng vượt khỏi dự liệu của Đường Nguyên Triết, ngay lúc cậu còn đang khó khăn, Lưu Hồng thay cậu đưa ra quyết định.

"Được rồi được rồi, chìa khóa cho anh, có điều nhớ không được làm loạn hồ sơ và tư liệu."

Đường Nguyên Triết kinh ngạc nhận lấy chìa khóa. Cậu suyt chút nữa bởi vì kích động mà trao cho Lưu Hồng một cái ôm, cuối cùng dưới cái nhìn soi mói của Lưu Hồng, cậu hào hứng cầm chìa khóa mở cửa đi vào phòng hồ sơ.

Lưu Hồng cứ như vậy nhìn cậu, chờ Đường Nguyên Triết hoàn toàn biến mất trước mắt mình, cô do dự cầm lấy điện thoại di động của mình.

Khoảng chừng vào lúc bảy giờ tối hôm nay, Mã Sâm đã tới phòng hồ sơ dặn dò cô, bất cứ ai tiến vào phòng hồ sơ đều phải báo cáo với ông ta, mà Đường Nguyên Triết chính là người mà Mã Sâm dặn dò đầu tiên.

Lưu Hồng chán chừ. Cô cũng không biết Mã Sâm tại sao phải làm như thế, nhưng nghĩ đến Đường Nguyên Triết vừa nãy ân cần cô có chút tức giận. Nên Lưu Hồng cuối cùng vẫn là gửi đi tin nhắn kia.

Nguyễn Vi ở hành lang ngoài phòng hồ sơ lưỡng lự một lúc. Thời gian Mã Sâm đi vào văn phòng quản lý nhân sự đã quá mười phút, Nguyễn Vi không khỏi có chút nóng nảy, cô đi đi lại lại càng nhiều hơn.

Bỗng nhiên, ngay trong một thời khắc, Nguyễn Vi dừng bước chân.

Cô cúi đầu, ánh mắt tập trung ở trên một mảnh đất gạch trước mũi giày.

Nhìn kỹ mới có thể phát hiện, trên viên gạch có một vệt tàn thuốc màu xanh lam nhỏ nhỏ.

Vì sao Nguyễn Vi lại dừng lại? Bởi vì cô nhớ tới Đường Nguyên Triết đã nói, nhân viên phòng hồ sơ quản lý nhân sự là một cô gái trẻ đáng yêu.

Một cô gái trẻ sẽ hút thuốc sao? Đồng thời Nguyễn Vi nhận ra loại này thuốc lá, loại thuốc lá có tàn thuốc màu xanh lam. Giá một bao có thể lên đến hơn trăm tệ, mà ở bên trong cục công an này có mấy người có thể hút nổi loại thuốc lá này đây?

Chẳng biết vì sao, Nguyễn Vi đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng. Cô không tự chủ nhớ tới Đồng Bình văn. Cô còn nhớ, ngày hôm nay lúc Đồng Bình văn đang đi ra phòng gấp mặt, trên mặt hần mang theo nụ cười.

Phút chốc, Nguyễn Vi đột nhiên nhận ra cái gì đó. Cô hoảng sợ lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Đường Nguyên Triết.

"Đi mau!"

Điện thoại vừa thông, Đường Nguyên Triết liền nghe được thanh âm hoảng sợ của Nguyễn Vi.

Đường Nguyên Triết đem điện thoại di động bỏ vào túi. Cậu vội vàng thu lại chỗ tài liệu trước người, đáng tiếc tư liệu thực sự quá nhiều. Đường Nguyên Triết càng chỉnh càng cuống, mà ngay lúc ấy, cậu nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi vang lên trong phòng hồ sơ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cừ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Rơi vào tình cảnh tuyệt vọng không lối thoát

Edit: Ling

Tiếng giày da trên sàn nhà nhẹ nhàng vang lên trong phòng hồ sơ. Mỗi tiếng bước chân đều giống như một phát súng lớn ghim trong lòng Đường Nguyên Triết.

"Hóa ra là cậu, Tiểu Đường." Mã Sâm ở phía sau Đường Nguyên Triết châm chọc cười nói. Tất cả quả nhiên giống như những gì Đồng Bình Văn nói, ông ta căn bản không tiêu tốn tí sức lực nào, kẻ phản bội cũng đã tự chui đầu vào lưới.

Đường Nguyên Triết từ từ quay lại. Mã Sâm thấy được vẻ kinh hoàng trên mặt cậu thì tâm tình càng thêm sung sướng và thoải mái.

"Thật là trùng hợp, đội trưởng cũng tới kiểm tra hồ sơ sao?" Đường Nguyên Triết nặn ra một nụ cười, nhưng nụ cười ấy nhìn qua trông còn khó coi hơn khóc.

"Thật là trùng hợp. Tiểu Đường, cậu có thể nói cho tôi biết sao muộn như này rồi cậu vẫn còn ở trong phòng hồ sơ để làm gì không?" Mã Sâm bỗng nhiên vui vẻ vô cùng, thật giống như bậc Đế Vương cổ đại thưởng thức nhân thú vây đầu vậy. Thứ bọn họ muốn xem chưa bao giờ là một trận đấu, mà là con người phải đối mặt với cảnh tuyệt vọng bất lực và đáng thương.

Đường Nguyên Triết từ bỏ, cúi đầu. Cậu nhường đường cho Mã Sâm. Mã Sâm cũng không khách khí chút nào, ông đi tới, tiện tay kiểm tra lại những tài liệu mà Đường Nguyên Triết đã xem.

Đường Nguyên Triết liếc nhìn một cái thôi đã hiểu rõ được. Mã Sâm đang nhìn những tư liệu kia thì sắc mặt biến đổi hoàn toàn, mà ông cũng lén lút cong khóe miệng cười chiến thắng.

"Đường Nguyên Triết, rốt cuộc là cậu đang nhìn cái gì đó!" Mã Sâm bởi vì phần nộ mà ném mạnh tài liệu xuống đất, nhưng việc này không làm vui đi lửa giận trong lòng ông ta chút nào.

"Gần đây trong thành phố đã xảy ra vài vụ án cướp giật nên tôi nghĩ mình nên đến xem những hồ sơ trước đây có thể giúp tôi có thêm kinh nghiệm." Đường Nguyên Triết cảm thấy oan ức, nhưng cậu vẫn giải thích một cách nghiêm túc. Cậu diễn thực sự quá tốt, tốt đến mức Mã Sâm cũng không nhận được hoài nghi mình có phải là bất lộn người hay không.

"Cậu đúng là rất dụng công." Mã Sâm thật giống như đang khích lệ Đường Nguyên Triết, nhưng trong thanh âm của ông, ý lạnh phảng phất như có thể ngưng tụ thành lưỡi đao tách rời từng thớ thịt của người nghe.

"Xin lỗi đội trưởng, tôi không nên tự ý đến phòng hồ sơ. Tôi chỉ là cảm thấy mình mới vừa nhận chức không có kinh nghiệm gì, cho nên muốn nhanh một chút học tập kinh nghiệm, là tôi sai rồi."

Đường Nguyên Triết nói với giọng áy náy chân thành như thế, Mã Sâm cũng vì những lời tâm huyết này của cậu làm cho cảm động: "Cậu chăm chỉ học tập như thế là chuyện tốt, tại sao có thể sai đây. Có điều học tập cũng nên chú ý giải lao, hiện tại đã muộn rồi, cậu nên đi về trước đi."

Đường Nguyên Triết bất đắc dĩ cười. Cậu biết, cuối cùng, cậu vẫn để cho Mã Sâm nghi ngờ mình, nhưng đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Nếu như Mã Sâm đi vào gặp được cậu đang dùng điện thoại di động chụp lại tài liệu vụ án của Lôi Bằng, đây mới thực sự là bước đường cùng, may mà

Nguyễn Vi nhắc nhở đúng lúc, Đường Nguyên Triết mới tránh khỏi phát sinh tình huống xấu nhất.

Lái xe gần máy rồi khỏi cục cảnh sát, Đường Nguyên Triết lần thứ hai đi tới tiệm cà phê. Nguyễn Vi đã ở cửa tiệm cà phê đợi cậu từ lâu.

"Cậu không sao chứ?" Vừa thấy Đường Nguyên Triết, Nguyễn Vi lập tức quan tâm hỏi. Cô quan sát Đường Nguyên Triết từ trên xuống dưới, không nhìn thấy thương tổn gì mới yên lòng.

"Vừa nãy thực sự rất nguy hiểm" Đường Nguyên Triết bây giờ nhớ lại mới cảm nhận được sự sợ hãi, "Có điều đội phó Nguyễn, làm sao cô biết Mã Sâm sẽ đến phòng hồ sơ?"

Đường Nguyên Triết nói chuyện vẫn là dùng khí lực mười phần. Nguyễn Vi hoàn toàn yên lòng. Cô bắt đầu giải thích linh cảm của mình lúc nãy cho Đường Nguyên Triết: "Tôi lúc ở bên ngoài phòng hồ sơ chờ cậu phát hiện một tàn thuốc màu xanh lam. Tôi nghĩ cậu nên biết loại thuốc lá này."

Lúc này Đường Nguyên Triết đã nhận ra: "Đúng, loại thuốc lá Mã Sâm hút chính là loại này, đương nhiên cũng chỉ có ông ta mới có thể hút nổi loại thuốc lá đắt tiền này."

"Tôi chỉ nghĩ như vậy, nhưng không chỉ có thế. Tôi còn nghĩ đến Đồng Bình Văn, hẳn sợ dĩ đem oan tình của Lôi Bằng nói cho tôi biết, là bởi vì hắn muốn vụ án của Lôi Bằng trở thành khúc mắc vĩnh viễn trong lòng tôi. Nên vì ngăn cản tôi phá án, hắn nhất định sẽ lợi dụng Mã Sâm để giúp hắn báo thù."

"Khó trách, tôi đang tự hỏi làm sao mà Mã Sâm đột nhiên lại kiểm soát phòng hồ sơ đây. Hóa ra là Đồng Bình Văn nhắc nhở ông ta, người này đúng là bám dai như đĩa." Đường Nguyên Triết nói bằng giọng cay nghiệt.

"Được rồi không nói tới ông ta nữa. Cậu chụp được tài liệu của Lôi Bằng không?" Nguyễn Vi đem cuộc đối thoại kéo trở về đề tài chính. Bởi vì cô hiểu rất rõ, sự trừng phạt tốt nhất đối với Mã Sâm cùng Đồng Bình Văn chính là điều tra rõ ràng đến cùng vụ án của Lôi Bằng.

Hơn nữa Đồng Bình Văn có một câu nói đúng. Thời gian của Lôi Bằng thật sự không còn nhiều lắm, bọn họ nhất định phải nắm chặt từng giây từng phút mới được.

Đường Nguyên Triết nghe vậy đưa điện thoại di động cho Nguyễn Vi. Lúc Nguyễn Vi lật xem những bức hình kia, cậu không cam lòng địa nói: "Không may Mã Sâm đột nhiên đến, không thì tôi đã chụp được hết tất cả tài liệu."

Cuối cùng Nguyễn Vi cũng lật tới bức ảnh liên quan đến chứng cứ xác thực tội trạng của Lôi Bằng, cô lộ ra nụ cười: "Không sao, cậu đã làm rất tốt."

Phóng to bức ảnh, Nguyễn Vi đọc một cách chăm chú. Trong đó có nhắc đến phản ứng khói thuốc súng giống như lời Đường Nguyên Triết mới nói chiều nay. Nhưng bằng chứng này hoàn toàn có thể dùng lời khai Lôi Bằng giải thích được, vì vậy cuối cùng chỉ còn lại bằng chứng mùi giám định bằng chó nghiệp vụ đang chờ thảo luận.

Vừa hay, Nguyễn Vi thấy được đoạn chứng cứ về giám định mùi này.

"Nguyên Triết, tôi nhớ cậu đã nói, lúc đó lực lượng cảnh sát Bạch thành phái tới hai con chó nghiệp vụ tiến hành thực nghiệm giám định mùi phải không "

Đường Nguyên Triết gật đầu, cậu thậm chí còn giúp Nguyễn Vi tìm được bức ảnh liên quan đến ghi chép về thực nghiệm này.

"Nhưng tại sao, cuối cùng thẩm phán lại dùng kết quả thí nghiệm chó nghiệp vụ để kết án vậy?"

"Cái gì?" Đường Nguyên Triết kinh ngạc. Nguyễn Vi lập tức giở lại bức ảnh chụp đầu tiên của tư liệu cho cậu xem.

Đường Nguyên Triết lúc này mới ảo não phát hiện ra, buổi chiều ngày hôm nay cậu mới đọc lướt qua phần này thôi, hoàn toàn không chú ý tới điểm này!

"Xin lỗi đội phó Nguyễn, tôi quá sơ ý rồi." Đường Nguyên Triết có hơi xấu hổ.

Nguyễn Vi vỗ vai an ủi Đường Nguyên Triết. Đây là lần đầu tiên cô nở nụ cười chân thành nhất trong suốt mấy ngày qua: "Xem ra chúng ta phải chuẩn bị một ít thức ăn cho chó và bánh bích quy rồi."

Ngày tiếp theo, tại trụ sở huấn luyện chó nghiệp vụ của Bạch thành.

Lúc Nguyễn Vi tìm được Hoan Hoan và Tùng Tùng, huấn luyện viên chính của chúng đang mang chúng đi tiến hành huấn luyện thường ngày.

Nhìn đáng vẻ mạnh mẽ của chúng, Nguyễn Vi cảm thấy những khó chịu tích tụ trong lòng những ngày qua giảm bớt mấy phần.

"Nghe nói cô tìm tôi?" Huấn luyện viên cuối cùng cũng đưa Hoan Hoan cùng Tùng Tùng vào chuồng của chúng. Giờ thì Nguyễn Vi đã chờ được tới lúc nói chuyện với huấn luyện viên của chúng.

"Hi vọng sẽ không quấy rầy anh." Nguyễn Vi lễ phép cười nói, đồng thời cô đưa ra một túi giấy, "Chó nghiệp vụ không thể tùy tiện ăn đồ ăn vặt bậy bạ nên tôi đã mua cho Hoan Hoan cùng Tùng Tùng hai món đồ chơi."

Huấn luyện viên vui vẻ nhận lấy túi: "Vậy tôi thay mặt Hoan Hoan và Tùng Tùng cảm ơn cô, có điều đồng chí cảnh sát, cô tìm tôi có chuyện gì không?"

Huấn luyện viên nghe nói người phụ nữ trước mắt này là phó đội trưởng của đội cảnh sát hình sự Bạch thành. Tuy nhiên anh ta rất tò mò tại sao Nguyễn Vi lại muốn gặp mình, nhưng anh ta vẫn là giữ sự tôn trọng cơ bản.

Nguyễn Vi không muốn tốn nhiều thời gian, như thể kiên trì của cô sắp bị mài mòn, cho nên cô trực tiếp nói: "Tôi đến chỉ là muốn kiểm chứng một vài vấn đề."

"Vấn đề?"

"Anh có quen với Lôi Bằng không?" Nguyễn Vi bình tĩnh hỏi.

Đầu tiên, anh ta cảm thấy hơi hoài nghi, nhưng đến lúc phản ứng lại, anh ta rất nhanh hoảng sợ tròn to hai mắt.

"Tôi không quen biết người nào gọi là Lôi Bằng, có khả năng là cô đã nhầm rồi." Huấn luyện viên nói xong liền muốn rời đi, nhưng Nguyễn Vi đã ngăn cản đường đi của anh ta.

"Có phải không, hay là anh đã quên, nhưng tôi nghĩ Tùng Tùng hẳn là sẽ không quên đi. Dù sao lúc đầu cũng là nó chỉ ra bằng chứng buộc tội Lôi Bằng."

Nghe được Nguyễn Vi nói đến Tùng Tùng, huấn luyện viên rốt cục cũng nổi giận bốc hỏa: "Tùng Tùng chỉ là làm công việc của chính nó, với chuyện của Lôi Bằng không có quan hệ gì cả!"

Nguyễn Vi tán thành gật đầu: "Tôi cũng là cho là như vậy, chó nghiệp vụ cùng người không giống nhau, chúng nó sẽ không nói dối. Vì vậy anh có thể nói cho tôi biết, lúc trước Tùng Tùng cùng Hoan Hoan đều tham gia thực nghiệm giám định mùi, nhưng tại sao cuối cùng được đưa lên tòa án chỉ có kết quả giám định của Tùng Tùng? Anh có thể nói cho tôi biết không?"

Huấn luyện viên cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Nguyễn Vi, nhưng anh ta đến dừng khí nhìn thẳng cũng không có, bởi vì cho dù đã ba năm trôi qua, anh ta cũng chưa từng quên ánh mắt tuyệt vọng, chết lặng của người đàn ông kia trong phiên tòa.

"Tôi đã tận lực, tôi thật sự đã tận lực." Huấn luyện viên đột nhiên như thoát khỏi ác mộng nói.

"Vì thế Lôi Bằng đúng là đã chịu án oan. Tôi đoán, kết quả giám định của hai chú chó Hoan Hoan và Tùng Tùng không giống nhau, và kết quả giám định của Hoan Hoan không thể trở thành chứng cứ, đúng không?"

"Đúng." Huấn luyện viên không có mở miệng, nhưng bên tai Nguyễn Vi vang lên một tiếng trả lời.

Nguyễn Vi ngơ ngác quay đầu lại, Mã Sâm đang nở nụ cười ôn hòa thân thiết đi về phía cô, giống nhau lúc trước Nguyễn Vi lần đầu tiên gặp ông ta ở trong phòng họp.

Mã Sâm đi thẳng đến trước mặt Nguyễn Vi rồi dừng lại. Nguyễn Vi chưa từng có cảm thấy một người có khuôn mặt tươi cười lại đáng sợ như thế.

"Đội phó Nguyễn, hai ngày nay thật đúng là khổ cực cho cô. Kỳ thực cô hà tất phải phiền toái như vậy, nếu thật sự có vấn đề gì thì trực tiếp hỏi tôi không phải tốt hơn sao? Tôi nhất định biết gì nói nấy, cô cảm thấy thế nào?"

Nguyễn Vi mê mẩn nhìn Mã Sâm, bởi vì cô thật sự không hiểu, rốt cuộc là điều gì đã khiến cho Mã Sâm có mùi phẫn sức lực như vậy.

"Mã Sâm, lẽ nào ông nghĩ mình có thể một tay che trời?"

Mã Sâm giống như thật sự chăm chú suy tư một chút vấn đề Nguyễn Vi nói, sau đó ông thoải mái cười ha ha: "Tại sao không thể đây? Lẽ nào cô cho rằng chỉ dựa vào những cái cô gọi là kẻ hồ mình tìm được mà có thể xoay chuyển tất cả sao? Đội phó Nguyễn, cô thật đúng là giống như tôi đã nói...là người ngây thơ đáng yêu nhất rồi."

Nguyễn Vi không hiểu, Mã Sâm cứ tiếp tục vì cô giải thích.

"Cô cho rằng chỉ có một mình cô tìm được những sơ hở này sao? Nói thật cho cô biết, vì sao hai nhân viên thẩm tra tại thời điểm đó lại hoãn thi hành án tử cho Lôi Bằng? Bởi vì lúc đó vị luật sư đáng yêu kia của hẳn cũng ngây thơ giống cô vậy. Cậu ta tìm được những kẻ hồ giống cô, vì vậy liền cho rằng mình có thể cứu Lôi Bằng, nhưng cô nhìn thấy kết quả cuối cùng chưa?"

Đầu óc Nguyễn Vi đột nhiên trở nên trống rỗng, cô quay đầu nhìn một chút huấn luyện viên không ngừng thống khổ bên cạnh. Rốt cục, cô cũng rõ ràng ý tứ câu nói của anh ta rồi.

Anh ta tận lực.

Cô cũng tận lực.

Nguyễn Vi thật sự đã tận lực

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Dấu chân

Edit: Ling

Chương 31: Dấu chân

Ngày thứ ba sau khi trở lại Đông thành, Nguyễn Vi vẫn rất hay ngồi ngầy người. Cô không nhìn được mà suy nghĩ xem hiện giờ Lôi Bằng như thế nào, con số trên tường Lôi Mục Dương đã bị gạch đi. Đó là hồi chuông cảnh báo cái chết của Lôi Bằng.

"Cô chuẩn bị để phần khoai tây sơi này này mầm một lần nữa rồi mới ăn đúng không?"

Đột nhiên nghe thấy giọng nói, tinh thần của Nguyễn Vi đã trở lại. Cô nhìn thấy Trương Úc An đang ngồi đối diện đối diện mình, cười cười.

"Đề anh cười chê rồi." Nguyễn Vi không còn lòng dạ nào ăn cơm nữa, cô đặt đĩa xuống, giọng nói nghe vẻ thất vọng lắm.

"Còn đang suy nghĩ vụ án của Lôi Bằng sao?" Trương Úc An lập tức có thể nói ra tâm tư của Nguyễn Vi.

Nguyễn Vi cười khổ, lắc đầu một cái. Đột nhiên cô lại nhớ tới ba ngày trước, khi đó cô tìm được thám phán và hai luật sư bào chữa của Lôi Bằng, họ cũng xác nhận với Nguyễn Vi những lời Mã Sâm đã nói.

"Tôi còn tưởng rằng mấy người cảnh sát trong thế giới này đã hết thuốc chữa rồi chứ, không ngờ vẫn còn có người như cô, đúng là hiếm gặp." Anh cười như không cười, nghe nói Nguyễn Vi đã điều tra được rất nhiều vụ án, nhưng trong lòng anh vẫn có cảm giác bị thương không nói thành lời.

Giống như một cái kén không lọt gió, làm cho người ta không thể nào tránh đi, cũng không thể trốn. Nó sẽ để cho bản thân từ từ cảm nhận được không khí bên trong đang bị rút dần, cạn kiệt.

"Nhưng những chứng cứ tố cáo Lôi Bằng căn bản không có căn cứ, quan tòa lẽ nào cũng không nhìn ra sao?"

"Nhìn thấu thì thế nào? Không nhìn thấu thì thế nào? Chân tướng đối với bọn họ mà nói xưa nay cũng không phải điều quan trọng nhất. Bọn họ chỉ muốn có một người phải chờ ở trong tù."

Nguyễn Vi bị lay động bởi câu nói lạnh nhạt này. Theo như lời của Mã Sâm thì ba năm trước ông cũng là một người ngây thơ tới ngu ngốc.

Nguyễn Vi đến nay vẫn nhớ câu nói từ biệt của ông ta.

"Thật ra tôi nên cảm ơn cô, cảm ơn cô cho tôi biết tôi không phải người duy nhất, cảm ơn cô vì những nỗ lực cho Lôi Bằng."

Nguyễn Vi khi đó thấy được nước mắt dâng lên trong mắt người đàn ông này.

Cô có thể cố gắng không? Nguyễn Vi trở lại Đông thành với những hoài nghi như vậy. Hạn hoãn thi hành án của Lôi Bằng sắp kết thúc, nhưng Nguyễn Vi chỉ có thể ngồi ở trong phòng ăn bỏ tay toàn tập.

"Trương pháp y, anh nói tôi có phải rất ngốc không?" Nguyễn Vi không nhìn được mà tự hoài nghi bản thân, nhưng điều cô không ngờ tới là Trương Úc An gật đầu.

"Cô thực sự rất ngốc, thậm chí ngay mình ngốc ở đâu cũng không biết." Nguyễn Vi không hiểu, Trương Úc An tiếp tục nói: "Cô cho rằng mình là hiệp sĩ độc hành sao, mặc kệ gặp phải khó khăn gì đều một mình đi chiến đấu. Lẽ nào cô quên những người đang đứng phía sau lưng cô?"

Nguyễn Vi nghi hoặc. Trương Úc An lấy một cặp văn kiện đưa cho Nguyễn Vi.

"Sau khi cô trở về từ Bạch thành tôi đã suy nghĩ về vụ án của Lôi Bằng. Cuối cùng tôi đã nghĩ ra biện pháp giải quyết.."

"Anh nghĩ ra cái gì rồi?" Nguyễn Vi bối vì quá kinh hi mà suýt chút nữa đứng bật dậy, cũng may cô kiềm chế được sự kích động của mình.

"Cô có nghĩ tới không, biện pháp tốt nhất để rửa sạch oan khuất của Lôi Bằng thật ra là bắt được hung thủ thật sự."

Nụ cười trên mặt Nguyễn Vi đột nhiên cứng lại, lần thứ hai cô trở nên thất thần: "Nhưng muốn bắt được hung thủ thật sự nào có đơn giản như vậy? Hiện giờ tôi vẫn còn không hiểu hung thủ đã làm cách nào để cướp được súng từ tay Cao Thiên Hồng, sau đó sát hại hai người Cao Thiên Hồng và Tàn Mộng Quân. Sao Cao Thiên Hồng không phản kháng?"

"Đây là vấn đề." Trương Úc An tán thành nói, "Hay là cô xem trước một chút tài liệu tôi tra được."

Nguyễn Vi nghe vậy mở file tài liệu ra. Trương Úc An cũng vì lời nói của cô bắt đầu xem lại kết quả điều tra ba ngày qua.

"Ngày cô về tôi đã nghĩ đến điều này, chỉ cần bắt được hung thủ thật sự, cho dù Mã Sâm giao hoạt đến đâu cũng không thể tiếp tục vu oan cho Lôi Bằng. Tôi cứ dựa theo những suy nghĩ này rồi tiến hành điều tra."

"Tôi đã nhờ người tìm được báo cáo khám nghiệm tử thi lúc đó của Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân, mà ở báo cáo khám nghiệm tử thi của hai người bọn họ tôi nhận ra được một vấn đề."

Nguyễn Vi dừng xem tài liệu, cô ngẩng đầu tò mò hỏi: "Vấn đề gì?"

"Cô có nhớ cái chết của Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân không?"

Nguyễn Vi nhớ lại những gì được ghi trong tài liệu, nói: "Hung thủ đã dùng biện pháp nào đó cướp đi súng lục của Cao Thiên Hồng. Hắn bắn 2 phát súng vào Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân, trong đó vị trí ngực và bụng của hai người đều có một vết đạn, một vết đạn còn lại thì ở trên đầu Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân."

"Đúng, chính là như vậy!" Trương Úc An có chút phấn chấn nói: "Then chốt chính là ở hai phát súng trên đầu bọn họ kia. Nguyễn Vi, cô cảm thấy hung thủ vì sao lại nổ phát súng trên đầu Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân như vậy?"

Nguyễn Vi đơn giản suy nghĩ rồi nói ra đáp án: "Tôi nghĩ hẳn là hắn trước tiên bắn vào người Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân, nhưng bởi vì sợ hai người đó không chết nên đã bắn tiếp hai người bọn họ."

"Không sai chút nào! Hơn nữa cũng chính hai vết thương này đã để lộ cho tôi một tin tức."

"Cái gì?" Nguyễn Vi sốt sắng hỏi.

"Loại tội phạm như thế căn bản không dám giết người, hoặc là giết xong sẽ tìm cách trốn thoát, nhưng hung thủ trong vụ án này thì sao? Hắn bình tĩnh đến đáng sợ!!"

Nguyễn Vi thử tưởng tượng quá trình hung thủ phạm tội trong đầu, cuối cùng cũng đồng ý với suy nghĩ của Trương Úc An.

Đầu tiên hung thủ có thể lấy được súng lục của Cao Thiên Hồng, điểm này đã không đơn giản rồi. Thứ hai khi hắn lấy được súng lục, hắn nhất định biết thân phận cảnh sát của Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân, nhưng hắn vẫn không do dự chút nào sát hại hai người bọn họ, thậm chí hắn còn tinh táo quay về bắn thêm 2 phát súng nữa, chuyện này thực sự rất đáng sợ! Nguyễn Vi cẩn thận suy nghĩ xong mới ý thức được trình độ độc ác của tên hung thủ này hoàn toàn vượt qua bất kỳ vụ án nào cô từng giải quyết.

"Cuối cùng tôi đã đưa ra một kết luận, hung thủ nhất định không phải lần đầu tiên phạm tội, thậm chí lần này cũng không phải lần đầu tiên hắn giết người nên hắn mới có thể duy trì sự bình tĩnh đến như vậy."

Ánh mắt Nguyễn Vi lại nhìn tập tài liệu trong tay, trong tập tài liệu ghi lại một vụ án giết người cướp của táo tợn chưa phá: "Anh cảm thấy hung thủ vụ án giết người cướp của này chính là hung thủ sát hại Cao Thiên Hồng và Tần Mộng Quân sao?" Cuối cùng Nguyễn Vi cũng hiểu suy đoán của Trương Úc An.

"Khi tôi suy đoán hung thủ có lẽ đã có kinh nghiệm trong quá trình phạm tội, tôi liền bắt tay điều tra từ phạm vi Bạch thành, tất cả những vụ án xảy ra 10 năm qua ở thành phố."

Nguyễn Vi nghe vậy thán phục không thôi, cô còn nói một câu chứa đầy sự khâm phục: "Trương pháp y, anh thực sự rất lợi hại!"

"Lợi hại cũng không chỉ một mình tôi." Trương Úc An mỉm cười nói.

Nguyễn Vi chợt nhớ tới hai ngày nay trong phòng làm việc những người kia đều xuất quỷ nhập thần, bây giờ cô đã hiểu nguyên nhân sao bọn họ lại thế: "Chẳng trách mấy ngày nay đều là không thấy được bóng dáng những tên kia, hóa ra bọn họ đang cùng anh điều tra vụ án của Lôi Bằng?"

"Vì thế nên tôi mới nói cô rất ngốc, sao cô lại quên mất mình không chỉ có một mình chứ, vì vậy cô không cần đơn phương độc mã chiến đấu, chúng tôi đều là những người đàn ông sau lưng cô."

Nguyễn Vi suýt chút nữa bật khóc, nhưng cô lại không nhận được cười, nên chỉ có thể dờ khóc dờ cười mà nhìn Trương Úc An: "Cảm ơn."

Trương Úc An đem mâm thức ăn đẩy lên trước mặt Nguyễn Vi: "Hiện tại cô nên ăn hết những thứ này đi, trên vai chúng ta không chỉ có vụ án của Lôi Bằng đâu, không có sức lực làm sao có thể bắt được hung thủ đây?"

Nguyễn Vi gật đầu như gãi tóc, sơi khoai tây đã hơi lạnh, nhưng cô vẫn là say sưa ngon lành, từng miếng từng miếng nuốt vào.

- - -

Khoảng chừng bốn giờ chiều, Nguyễn Vi nhận bản fax từ huyện An Nhựt. Cô đã liên lạc trước với lực lượng cảnh sát địa phương, đối phương rất thoải mái đồng ý gửi bản fax tỉ mỉ vụ án.

Cầm tài liệu vụ án, Nguyễn Vi đánh dấu một điểm trên bản đồ lớn Bạch thành.

"Huyện An Như cách Bạch thành khoảng 50km, nếu như chúng ta kết luận hung thủ hai vụ án kia là một thì hung thủ mà chúng ta tìm kiếm rất có thể đang lẫn trốn sau khi gây án."

Mọi người nghe vậy gật đầu liên tục. Sau đó, Trương Úc An cũng nói ra suy nghĩ của mình: "Bất kể là vụ án cướp của giết người ở huyện An Như, hay vụ án của Cao Thiên Hồng cùng Tần Mộng Quân ở Bạch thành, địa điểm xảy ra vụ án đều là những nơi hẻo lánh. Căn cứ vào hiện trường vụ án ở huyện An Như xuất hiện nhiều hơn hai dấu chân, hung thủ rất có thể là có đồng lõa, hợp tác với nhau cùng lên kế hoạch."

Trương Úc An nói xong đem bức ảnh những dấu chân trong tay mình kia đưa cho Nguyễn Vi. Nguyễn Vi nhìn những bức ảnh này bỗng nhiên hiểu ra, vì sao hung thủ trong vụ án của Lôi Bằng có thể lấy được súng lục của Cao Thiên Hồng.

Nếu như hung thủ vụ án của Lôi Bằng cũng là nhóm người trong vụ cướp đoạt ở huyện An Như thì có thể giải thích tại sao súng của Cao Thiên Hồng lại bị cướp mất, dù sao Cao Thiên Hồng cùng Tần Mộng Quân chỉ có hai người, yếu không địch lại mạnh, kết quả này có thể tưởng tượng ra được.

Bỗng nhiên vào lúc này, Nguyễn Vi lật tới một bức ảnh dấu chân khá kì lạ.

Chỉ thấy trong bức ảnh, vết chân chân trái thì hoàn chỉnh còn chân phải thì giống như không trọn vẹn, chỉ còn dư lại nửa trước dấu vết, liên tục vài bức ảnh đều là vết chân kì quái như vậy.

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Vi là nhú mày, tới khi cô phát hiện ra vết chân này có chút quen thuộc thì cô đã tóm lấy tay Lý Bình Uy.

"Đội phó Nguyễn, đau."

Lý Bình Uy thống khổ kêu to, Nguyễn Vi cũng không để ý. Hiện giờ cô đang dồn hết tâm trí của mình vào vết chân kia, Nguyễn Vi hi vọng đây không phải ảo giác của mình, cô đem những bức ảnh kia đưa ra trước mắt Lý Bình Uy.

"Bình Uy, cậu có thấy vết chân này rất quen thuộc không?"

Chờ Lý Bình Uy nhìn chăm chú xong, anh ta đột nhiên rõ ràng tại sao Nguyễn Vi kích động như thế, thậm chí anh ta cũng bắt đầu nói năng lộn xộn.

"Này, này, đây không phải tên trộm kia à!"

Cả Nguyễn Vi và Lý Bình Uy đều nhớ tới vụ án cướp trong biệt thự. Lúc đó chính Nguyễn Vi đã tìm được dấu chân ở hiện trường để khóa chặt hung thủ - ghi chép trong hồ sơ về một tên trộm chân thọt chuyên nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cờ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bắt

Liên tục làm việc mười hai ngày, cuối cùng Trương Úc An cũng chào đón những ngày nghỉ hiếm hoi. Anh quyết định đi thăm Nguyễn Vi, người đã đi Đồng Thành tám ngày nay.

Tám ngày trước, sau khi so sánh vụ án trộm cướp ở Thạch Hà với vụ án giết người ở huyện An Như, khi nhìn thấy dấu chân được coi là chứng cứ, Nguyễn Vi đã xác định kẻ đó là Chu Nguyên Phúc, hung thủ vụ án trộm cướp ở huyện Thạch Hà chính là một trong những người bị tình nghi là tội phạm chưa sa lưới trong vụ án giết người cướp của ở huyện An Như.

Vì vậy Nguyễn Vi quyết định đi tới huyện Thạch Hà tiến hành trợ giúp.

Cô nhất định phải mau chóng bắt được Chu Nguyên Phúc! Thời hạn hoãn thi hành án hai năm của Lôi Bằng sắp kết thúc, đây có lẽ là cơ hội duy nhất cứu được anh ta.

Lần này Nguyễn Vi đi là đi liên tục tám ngày, hiển nhiên công việc truy bắt tiến triển không được thuận lợi, vì lẽ đó ý nghĩ đi thăm Nguyễn Vi của Trương Úc An càng kiên định hơn.

Trước tiên anh ngồi tàu hỏa tới huyện Thạch Hà, hỏi thăm qua công an huyện Thạch Hà, sau đó Trương Úc An lại ngồi lên xe khách đi tới trấn Vĩnh Trúc.

Trên đường xe khách đi qua một rừng cây trúc liên miên vô tận, gió nhẹ thổi một hơi tạo nên tầng tầng rung động lòng người, gió thổi gọn đến tận lực phủ ngũ tạng của Trương Úc An khiến anh lần đầu tiên trong đời say xe.

Chờ Trương Úc An sắc mặt tái nhợt quay trở lại trên xe, bác cảnh sát lái xe nhìn dáng vẻ chật vật ấy mà cười khảnh khách: “Chàng trai, đường núi quanh co đi chưa hết đâu. Cậu cùng cô đội phó Nguyễn kia không phải đều là cảnh sát ở Đồng Thành sao, khác biệt lớn như vậy. Cô ấy lần trước ngồi xe này cũng không say xe.”

Trương Úc An lúng túng ho khan hai tiếng, cũng may tài xế không tiếp tục trêu đùa, có điều chuyện say xe này tựa hồ mở ra kí ức của anh tài xế. Anh ta bắt đầu vì Trương Úc An mà kể về sự tích anh hùng của Nguyễn Vi xảy ra mấy ngày nay.

“Chàng trai này, nói đi phải nói lại, cái cô đội phó Nguyễn kia của các cậu đến cùng có lai lịch như thế nào vậy? Tôi làm cảnh sát nhiều năm như vậy xưa nay chưa từng thấy người nào lợi hại như cô ấy, không nói trước cô ấy giúp chúng tôi giải quyết vụ án trộm cướp, mấy ngày nay cô ấy truy đuổi Chu Nguyên Phúc quả thực như là không muốn sống vậy, chẳng trách cô ấy còn trẻ như vậy mà đã trở thành đội phó cục cảnh sát thành phố.”

Anh tài xế bày phần kính nể ba phần không hiểu hỏi, Trương Úc An nghe nói Nguyễn Vi mấy ngày nay vô cùng liều mạng thì trở nên trầm mặc.

Tại sao Nguyễn Vi liều mạng như vậy? Đương nhiên Trương Úc An biết nguyên nhân, anh vừa đau lòng cho Nguyễn Vi vừa kỳ vọng ông trời không phụ lòng những nỗ lực của Nguyễn Vi.

“Các anh nhận được tin tức nói Chu Nguyên Phúc vừa tới trấn Vĩnh Trúc, đây là thật sao?” Trương Úc An nhìn về phía tài xế xác nhận tin tức mình vừa nghe được.

“Đúng là chúng tôi nhận được tin tức như thế, nhưng sau khi điều tra ở trên trấn, chúng tôi xác định Chu Nguyên Phúc trốn ở trong núi sâu. Lần trước hắn xuất hiện là vì mua đồ dùng hàng ngày, vì lẽ đó hiện tại đội phó Nguyễn cùng người của chúng tôi đều canh giữ ở trấn Vĩnh Trúc, chỉ là vì chờ đợi Chu Nguyên Phúc đi mua đồ lần nữa.”

Trương Úc An gật gù, bỗng nhiên lúc này anh nhìn thấy phía trước xuất hiện những căn nhà, cuối cùng đã tới trấn Vĩnh Trúc.

Xe khách cuối cùng dừng lại trước một cái nhà nhỏ ba tầng, tầng một là một gian tiệm tạp hóa. Chỗ này chính là nơi mà trước đó Chu Nguyên Phúc đã mua đồ, vì thế nhóm người Nguyễn Vi chọn đây làm căn cứ điểm.

Đi tới lâu hai, tài xế đưa Trương Úc An vào phòng khách, sau đó anh ta đi vào một gian phòng ngủ. Trước khi cửa đóng lại, Trương Úc An nhìn liếc qua một chút thì thấy, trên sàn nhà bày ra vài chiếc đệm, coi như làm giường. Căn phòng này bên trong ít nhất có đến sáu bảy cảnh sát.

Sau mười phút, anh tài xế lần thứ hai mở cửa phòng ngủ, Trương Úc An nhìn thấy anh ta đã thay quần áo từ đầu đến chân.

Trước đó anh ta mặc một thân thường phục, nhưng bây giờ đã đổi trang phục cũ, còn có ý đứng thẳng người, cực kỳ nhanh nhẹn giống như những ông chú thích ngấm mình trong những quán trà ở mấy thị trấn nhỏ.

“Trương pháp y, trước tiên cậu cứ ở đây chờ nhé. Đội phó Nguyễn sáng nay đi tuần tra, hiện tại chắc cũng sắp về rồi, cậu ở đây chờ là tốt nhất, tôi phải đi ra ngoài thay ca cho lão Vương, đi trước nhé.”

Trương Úc An gật đầu một cách tôn kính, anh tài xế sau đó bước nhanh xuống khỏi tầng hai, trong phòng khách chỉ còn lại Trương Úc An. Anh ngồi xuống ghế salon sau đó cầm lấy tập tài liệu trên khay trà lên xem.

Mở tập tài liệu ra, những dòng chữ chi chít quen thuộc đập vào mắt, chờ xem phần tài liệu này xem xong cầm lấy một tập khác, Trương Úc An mới kinh ngạc phát hiện, thì ra mỗi bản văn kiện đều có những chú thích tỉ mỉ của Nguyễn Vi.

Chẳng trách vừa nãy anh tài xế nói Nguyễn Vi liều mạng, Trương Úc An nhìn thấy những văn kiện này mới hiểu rõ ý của anh ta. Trương Úc An xem rất nhập tâm, anh thậm chí không nhận ra Nguyễn Vi đã trở về, mãi đến tận nghe thấy âm thanh vui mừng của Nguyễn Vi.

“Trương Úc An!”

Trương Úc An vội vàng ngẩng đầu lên, nhưng ngay khi nhìn thấy người đến khoảnh khắc đó, anh ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy người đến là một người con gái, khăn đội đầu trùm kín sắc mặt vàng như nghệ, y phục trên người què mùa mà chất phác, trên tay cầm một cây gậy, chân đi một đôi giày cao su dính đầy bùn thậm chí còn mang theo bánh pudding, càng không cần phải nói ba lô cũ kỹ trên lưng, ba lô bằng vải bố mà dây đeo bởi vì sử dụng quá nhiều mà biến thành màu đen rồi.

Trương Úc An không dám tin tưởng nhìn chằm chằm cô gái hồi lâu, cuối cùng anh mới do dự gọi tên: “Nguyễn Vi?”

Nguyễn Vi nhìn thấy phản ứng của Trương Úc An thì cười ra tiếng, cô chuẩn bị đem ba lô thả xuống, Trương Úc An mau chóng tới đi giúp cô giữ ba lô.

Cầm lấy ba lô Trương Úc An mới phát hiện, Nguyễn Vi công trên lưng một ba lô đầy quả quýt, có tới mấy chục cân, đồng thời Trương Úc An còn nhìn thấy, áo sơ mi trên người Nguyễn Vi bởi vì mồ hôi mà hoàn toàn dính vào phía sau lưng.

“Đây chính là ngực trang sao?” Trương Úc An nhú mày, cực kỳ đau lòng hỏi.

“Thế nào? Có phải là rất lợi hại? Tôi còn đặc biệt trang điểm đây, may mà những mỹ phẩm kia không thấm nước, nếu không đều bị mồ hôi làm hỏng hết.” Trái với Trương Úc An đang đau lòng, Nguyễn Vi không có cảm giác gì, thậm chí còn mang theo vẻ đắc ý nói.

“Đúng, rất lợi hại.” Trương Úc An phụ họa, anh mỉm cười nhìn Nguyễn Vi có chút ngốc nghếch.

Nguyễn Vi nghe được khích lệ nhưng không có cao hứng, một tia sung sướng cứ như vậy chỉ là thoáng qua.

“Đáng tiếc, đã nhiều ngày như vậy, chúng ta vẫn không bắt được Chu Nguyên Phúc.” Nguyễn Vi một bên lau mồ hôi trên mặt một bên tự trách nói.

“Yên tâm đi, các cô bày Thiên La Địa Võng như vậy, Chu Nguyên Phúc trốn không thoát đâu.” Trương Úc An tiếp tục trấn an, nhưng sự lo lắng trên khuôn mặt Nguyễn Vi vẫn không giảm đi.

“Tôi biết, tôi chỉ là lo lắng.....” Nguyễn Vi thậm chí không đành lòng nói hết câu.

“Phát hiện Chu Nguyên Phúc vốn là một sự trùng hợp kỳ diệu, tôi tin đây là do ông trời an bài. Nếu ông trời đã an bài như thế, nhất định sẽ không nhân tâm nhìn Lôi Bằng chết như vậy.”

Nghe thấy Trương Úc An nói như vậy, cuối cùng Nguyễn Vi cũng để lộ ra nụ cười, nhưng nụ cười đó chỉ là để cảm ơn Trương Úc An đã quan tâm.

“Trương pháp y, hôm qua tôi nhận được điện thoại của Dương Dương, cậu bé nói ngục giam bên kia có người thông báo bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng đi thăm Lôi Bằng.”

Lúc này, Trương Úc An trầm mặc, bởi vì bọn họ đều hiểu lần đi thăm này có ý nghĩa gì.

Đột nhiên, Trương Úc An nắm chặt tay Nguyễn Vi. Trong nháy mắt, Nguyễn Vi cảm giác như có một luồng điện chạy qua toàn thân mình, nhưng cô cũng không rút tay lại. Cô ngẩng đầu nhìn ở Trương Úc An, cảm nhận được một loại hồi hộp không tên. Đó là một loại cảm giác không thể diễn tả được, tình cảnh này giống như đã từng trải qua, phảng phất là ở trong mơ đã từng gặp Trương Úc An như vậy.

“Tin tưởng tôi, chúng ta sẽ thành công.”

Nguyễn Vi nghe được Trương Úc An nói nhỏ, rõ ràng Trương Úc An cách cô chỉ có gang tấc, nhưng cảm giác âm thanh của Trương Úc An đến từ một không gian khác xa xôi.

Nguyễn Vi đột nhiên rút về tay, cô quay người che giấu sự rối bời trong lòng. Trong lồng ngực, trái tim của cô đang đập điên cuồng. Nguyễn Vi cảm thấy rất ảo não. Chẳng biết vì sao, ở chung một chỗ với Trương Úc An, cô hay có ảo giác Trương Úc An chính là Trương Tiểu Minh.

Rõ ràng Nguyễn Vi đã hỏi dò qua Trương Úc An, cô đã có được câu trả lời chắc chắn, nhưng điều này hoàn toàn không ngăn được ý nghĩ kia. Thậm chí cô còn thấy, Trương Úc An đang cùng Trương Tiểu Minh hợp thành một trong đầu mình.

Nguyễn Vi cảm thấy cô thật sự nên dành thời gian để suy nghĩ lại, cô thực sự quá mức nhớ nhung Trương Tiểu Minh rồi.

Khôi phục tinh thần xong, Nguyễn Vi quay người nhìn về phía Trương Úc An lần nữa, cô chuẩn bị giải thích việc kì lạ lúc này của mình, nhưng vào lúc này, một đứa bé chạy lên tầng.

“Chị ơi, mẹ kêu em báo cho chị biết, người kia đến rồi.” Đứa nhỏ kéo góc áo Nguyễn Vi nói. Nguyễn Vi cùng Trương Úc An liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều thấy được sự khiếp sợ cùng hưng phấn trong mắt nhau.

“Trương Úc An, anh hãy chăm sóc cậu bé!” Vừa dứt lời, Nguyễn Vi nhanh như chớp biến mất ở hành lang.

Thời điểm nhìn thấy Chu Nguyên Phúc, Nguyễn Vi lần nữa khôi phục trấn tĩnh, bà chủ đang đem thuốc lá hần mua cất vào túi, Nguyễn Vi chậm rãi đi tới bên cạnh hần.

Chu Nguyên Phúc tự nhiên cũng nhìn thấy người phụ nữ đáng ghét thôn quê này, nhưng hần cũng không có quá nhiều chú ý, vì hần căn bản không nghĩ tới người phụ nữ đi tới bên cạnh hần lúc này từ trong túi sách của mình móc ra một vệt ánh bạc.

Cơ hồ chỉ với thời gian một hơi thở, Nguyễn Vi trối ngược hai tay Chu Nguyên Phúc, cô dùng chân vô tình đem Chu Nguyên Phúc ấn vào tường, sau đó nương theo đó xoay một tiếng, gắt gao còng tay ngăn lại kháng cự của Chu Nguyên Phúc.

Xảy ra chuyện gì? Chu Nguyên Phúc mãi đến tận lúc bấy, tám cảnh sát mặt cùng tóm lấy hần, hần rốt cục mới hiểu được.

“Mẹ kiếp! Rốt cục cũng bắt được mày!” Vài cảnh sát bởi vì kích động mà mặt đỏ lên, một người trong đó đi tới bên cạnh Nguyễn Vi, “Cảnh sát Nguyễn, nhiệm vụ của chúng ta cuối cùng cũng kết thúc!”

Nhưng nói xong câu này anh cảnh sát mới phát hiện, Nguyễn Vi trên mặt căn bản không có mấy may vui sướng khi bắt được hung thủ, ngược lại, Nguyễn Vi một mặt chăm chú nhìn chằm chằm thuốc lá Chu Nguyên Phúc vừa mua.

Cô chỉ thấy trong túi plastic có hai loại vật phẩm, tổng cộng có mười mấy túi thuốc lá đang xếp chồng lên nhau.

Đột nhiên, Nguyễn Vi thấy lạnh buốt chạy dọc sống lưng, cô rung mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Gặp mặt

“Bà chủ, tôi nhớ là lần trước, lúc Chu Nguyên Phúc tới đây, hẳn chỉ mua một bao thuốc lá thôi, đúng không?” Nguyễn Vi nhìn vào phía trong tiệm tạp hóa, bà chủ tiệm vẫn không thôi sợ hãi.

Lúc trước, khi hỏi thăm bà chủ một số chuyện thì thuận tiện hỏi luôn danh sách những thứ Chu Nguyên Phúc mua, thế nên Nguyễn Vi có chút ấn tượng với nó.

Bà chủ nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu.

Cuối cùng, người cảnh sát đứng bên cạnh Nguyễn Vi cũng phản ứng lại, anh ta nhìn hai bao thuốc lá được đựng bên trong túi nylon thì sợ hãi tới mức nín thở: “Vi sao lần này Chu Nguyên Phúc lại mua tới hai bao thuốc lá?”

Đột nhiên Nguyễn Vi xoay người lại, cô nhanh chóng quét mắt bốn phía quần chúng vây xem, từng khuôn mặt ở trong mắt cô thật giống kính vạn hoa khiến cô hoa cả mắt. Nhưng khi đối diện với ánh mắt lạnh lẽo kia trong tích tắc, Nguyễn Vi đã xác định đáp án.

Người đàn ông đó nhìn Nguyễn Vi bằng ánh mắt khó tin. Hắn không hiểu tại sao Nguyễn Vi lại phát hiện ra mình, nhưng mắt cô ngay cả chớp cũng không buồn chớp đã nói cho hắn biết, hắn thật sự bị bại lộ.

Vì thế, ngay giây sau, người đàn ông đó đã chạy đi không chút do dự.

Hai bóng người nhanh như tia chớp lao ra khỏi đám đông. Mọi người nhìn bóng lưng hai người đó đang dần chạy về phía xa, bắt đầu bàn tán sôi nổi. Trương Úc An xuống tầng đúng lúc nhìn thấy đám người đang kinh hoàng.

“Xảy ra chuyện gì?” Trương Úc An hướng về phía cảnh sát gần nhất, hỏi.

Cảnh sát kia cũng đang chuẩn bị xông lên. Trước khi chạy đi, anh ta trả lời Trương Úc An: “Còn có một hung thủ khác!”

Trương Úc An lập tức trở nên căng thẳng, anh nhìn hướng góc đường, từ lâu đã không thấy bóng dáng Nguyễn Vi cùng người đàn ông kia.

—

Người đàn ông đó lao như điên. Nhưng hắn không ngờ rằng mình chạy như vậy vẫn không thể cắt đuôi được Nguyễn Vi. Ngược lại, khoảng cách giữa cô và hắn càng lúc càng gần.

Lại một chỗ ngoặt, người đàn ông biến mất trước tầm mắt Nguyễn Vi. Cô chuẩn bị tăng tốc xông lên nhưng không hiểu sao tới chỗ ngoặt cô lại đột ngột dừng bước. Chỉ thấy Nguyễn Vi đang hành động rất tự nhiên, cô lấy súng ra, ngón tay trở đặt lên cò súng. Đúng lúc này, người đàn ông khổng lồ chế một bé gái.

Quan sát tình cảnh này là có thể phát hiện, tư thế người đàn ông ghim cô bé kia không đúng. Bình thường cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh nổ súng có thể ngăn cản, nhưng Nguyễn Vi do dự một giây. Một giây qua đi, người đàn ông điều chỉnh tốt tư thế kèm hai bên, Nguyễn Vi cứ như vậy để lỡ mất thời điểm nổ súng tốt nhất.

“Đừng nhúc nhích! Tôi nữa tao sẽ giết con bé này!”

Người đàn ông đặt lưỡi dao trước cổ cô bé. Lưỡi dao sắc bén chạm vào động mạch, rất nhanh nhỏ xuống vài giọt máu. Cô bé sợ hãi bắt đầu khóc lớn.

“Buông cô bé ra, tôi sẽ cho anh đi.” Trong lòng Nguyễn Vi vô cùng hối hận, nhưng lúc này cô chỉ có thể gắng giữ tỉnh táo, tận lực khuyên ngăn người đàn ông đó và cũng phần nào an ủi cô bé.

“Trước tiên bỏ súng xuống!” Người đàn ông gầm lên.

Nguyễn Vi thử tính toán một chút khả năng bắn súng trúng người đàn ông đó. Đồng thời cô liếc mắt nhìn cô bé đang cực kì sợ hãi khi bị khống chế, cuối cùng chậm rãi ngồi xổm đặt khẩu súng trên mặt đất.

“Giơ tay lên, lùi về sau 10 bước!”

Nguyễn Vi tiếp tục nghe theo, nhưng thời điểm cô lùi đến bước thứ ba, cô đột nhiên thả chậm tốc độ lại.

Người đàn ông đó không biết, lúc này, dưới tầm nhìn của Nguyễn Vi, cô thấy được một người đang nhanh chóng lao về phía này. Người kia nhìn về phía Nguyễn Vi gật đầu, Nguyễn Vi thấy được khẩu súng trên tay anh ta kia.

Nguyễn Vi quyết định tin tưởng người kia.

Lúc này, người đàn ông đó đang chuẩn bị chỉ đạo một người qua đường để cô ta đá khẩu súng đến, vì lẽ đó hẳn không ngờ rằng, chỗ ngoặt lại đột nhiên lao ra một chiếc xe đạp.

Chỉ thấy trên xe đạp là một người đàn ông cao lớn đeo kính. Anh giơ tay phải, ngay cái phút xe đạp lao tới anh đã bóp cò. Dạn bắn trúng trán người đàn ông, máu bắn tung toé, lập tức ngã xuống.

Trong giây phút cuối cùng, người đàn ông đó nhìn thấy người vừa đi xe đạp về phía này lao vào tường.

Khi người đàn ông đó vừa ngã xuống thì cô bé cũng xui lơ trên nền đất. Nguyễn Vi nhanh chóng chạy tới nâng cô bé dậy, sau khi xác nhận người đàn ông đó đã tử vong, lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Trương Úc An đang kêu rên với ánh mắt khó tin.

“Trương Úc An, anh không sao chứ?” Nguyễn Vi đỡ Trương Úc An đứng lên, thân thiết hỏi.

Trương Úc An đỡ cánh tay trái, nói một cách đau khổ: “Tay trái của tôi giống như bị gãy rồi.”

Qua vẻ mặt của Trương Úc An, Nguyễn Vi cũng phần nào hiểu được đau đớn anh đang phải chịu. Dù vậy, không hiểu sao đột nhiên cô rất muốn cười.

“Cô cười cái gì?” Trương Úc An nhìn Nguyễn Vi nhin cười cũng muốn cười, chỉ là khi anh nờ nụ cười cánh tay trái lại nhói đau khiến anh phải kêu lên.

Nguyễn Vi ho khan hai tiếng áp chế mới miễn cưỡng áp chế được nụ cười: “Trương pháp y, không nghĩ tới kĩ thuật bắn súng của anh lợi hại như thế.”

Sắc mặt Trương Úc An tuy rất đau đớn nhưng không giấu được sự tự hào: “Cô biết tôi tại sao đeo kính không?”

“Tại sao?” Nguyễn Vi lắc đầu.

“Bởi vì huấn luyện bắn súng trường kỳ cần nhắm một mắt lại, khiến cho hai mắt của tôi thị lực chênh lệch nên mới phải đeo kính.”

“Anh từng tập bắn súng sao?” Nguyễn Vi ngạc nhiên.

“Tôi là vận động viên bắn súng số một quốc gia...ui da.” Trương Úc An nói một cách vô cùng kiêu ngạo, nhưng cánh tay trái thật giống như đang cố ý nhắm vào anh, đúng là đẹp trai không quá ba giây.

“Được rồi được rồi, biết anh là vận động viên số một quốc gia rồi, chớ lộn xộn.”

Nguyễn Vi vừa buồn cười vừa đau lòng, cô cố gắng giữ Trương Úc An đứng vững. Nhưng cô còn chưa phát hiện, cự ly giữa cô và Trương Úc An rất gần. Trương Úc An thậm chí có thể thấy rõ vết sẹo trên trán cô. Trước vết sẹo này bị Nguyễn Vi che đi, Trương Úc An không phát hiện ra.

Nhìn một chút, Trương Úc An bỗng nhiên không nhịn được đưa tay ra lấy một sợi lông mi rơi trên mặt cô. Nguyễn Vi ngăn người, sau đó nhìn thấy sợi lông mi kia cũng hiểu ra nguyên nhân nhưng gò má vẫn ửng đỏ.

Có hai cảnh sát đã chạy tới, thấy bọn họ đã không chế được hiện trường. Nguyễn Vi quay đầu giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Trương pháp y, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Trương Úc An cười nhìn Nguyễn Vi đang xấu hổ. Anh gật gù, có điều trước khi đi đặc biệt dặn dò hai cảnh sát kia đem xe đạp trả lại chủ nhân của nó.

Trên đường trở về huyện Thạch Hà, không biết có phải vì lần này có Nguyễn Vi bầu bạn không mà anh không hề có cảm giác say xe. Anh chỉ làm bộ lơ đãng quay đầu, thực tế là nhìn lên Nguyễn Vi.

“Hình như trông cô không vui chút nào?” Trương Úc An nhận ra được trên mặt Nguyễn Vi hiện lên một tia nghiêm nghị, “Không phải chúng ta đã bắt được hung thủ sao?”

Nguyễn Vi khiếp sợ liếc mắt nhìn Trương Úc An, thực sự cô cảm thấy là tâm tư gì cũng không giấu được anh.

“Anh biết không, Trương pháp y, đáng lẽ chuyện vừa rồi sẽ không xảy ra, nhưng nó xảy ra là do sai lầm của tôi.” Nguyễn Vi hồi tưởng đến giây phút mạo hiểm vừa nãy.

Khi cô bé bị người đàn ông ghim lại, lúc đó cô có thể nổ súng nhưng cô lại do dự.

“Tôi vốn có thể nổ súng, là lỗi của tôi.” Trong đôi mắt Nguyễn Vi như ngưng đọng mây đen, chỉ cần cô chớp mắt một cái, mây đen sẽ rơi xuống thành mưa.

“Bởi vì mắt cô sao?” Trương Úc An lập tức đoán được nguyên nhân.

Tuy rằng Nguyễn Vi làm phẫu thuật giác mạc khôi phục ánh sáng, nhưng không cách nào hoàn toàn khôi phục thị lực. Vì lẽ đó, dường như mỗi ngày Nguyễn Vi mở mắt ra đều phải đeo kính sát trùng.

“Có lẽ tôi vốn không thích hợp làm cảnh sát.” Nguyễn Vi mỉm cười, nhưng nụ cười của cô khiến Trương Úc An cảm giác tim như bị dao cắt.

“Cô được như vậy đã rất tốt rồi.” Nói xong Trương Úc An lấy điện thoại di động ra, anh mở ứng dụng nhạc, giai điệu của Fool’s Garden Lemon Tree nhanh chóng tràn ngập trong khoang xe.

Nguyễn Vi nghe được khúc nhạc dạo thì nở nụ cười.

“Tôi nhớ cô rất yêu thích bài hát này.”

Nguyễn Vi nhìn Trương Úc An, gật đầu: “Cảm ơn.”

Giống như điện thoại di động đã được sạc đầy 1% pin cuối cùng, trong tiếng ca Nguyễn Vi nhớ tới Trương Tiểu Minh, cô sống lại lần thứ hai.

—

Hôm nay là lần thứ hai trong suốt hai năm qua Lôi Bằng được gặp con trai nên từ rất sớm anh ta đã dậy để đổi bộ quần áo sạch sẽ nhất.

Tất cả mọi người biết hôm nay là ngày quan trọng của anh ta, vì thế nên lúc ăn sáng, ngay cả Lý Nhị cùng anh ta không hợp nhau nhất cũng không tìm đến làm phiền. Đợi đến lúc bữa sáng kết thúc, một người đột nhiên ngồi xuống đối diện Lôi Bằng, chỉ thấy hắn đem bánh bao của mình đặt vào trong bát của Lôi Bằng.

Lôi Bằng khó hiểu nhìn hắn.

“Không phải tôi đưa cho anh, là tên nhóc Từ Lượng nhờ tôi chuyển cho anh, hắn nói anh ngày hôm nay gặp con trai, nên ăn no một chút.”

Người kia vốn cho là Lôi Bằng sẽ tức giận. Hắn đã chuẩn bị xong tâm lý là Lôi Bằng sẽ tức giận, nhưng hắn không ngờ Lôi Bằng chỉ nhìn một cái, sau đó cầm lấy bánh bao bắt đầu say sưa ăn ngon lành.

“Không nghĩ tới sự nhẫn nhịn của anh rất lớn, tôi nghĩ anh sẽ không ăn bánh bao này.” Người này nhìn Lôi Bằng với ánh mắt thú vị.

“Bánh bao hiếm có như thế, tại sao không ăn?” Lôi Bằng nói xong câu đó thì đem miếng bánh bao cuối cùng cũng nhét vào trong miệng.

“Đúng rồi, còn nữa, Từ Lượng đề tôi nói với anh một câu xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?” Lôi Bằng không rõ.

Người này nhìn chằm chằm Lôi Bằng, không nhìn ra anh ta đến cùng là nói thật hay nói dối: “Không thể nào, ai cũng biết việc Từ Lượng bị đâm kia là hắn tự biên tự diễn, rồi anh bị oan uổng phải tiếp tục chấp hành tử hình, chuyện như vậy anh cũng không tức giận?”

Lúc này Lôi Bằng mới hiểu ra.

Hai lần sơ suất anh ta đã được hoãn thi hành án tử, như thường lệ hai năm qua nên giảm xuống thành tù chung thân, nhưng bởi vì Từ Lượng vu anh ta đâm hắn bị thương nên Lôi Bằng tiếp tục phải thi hành án tử.

Đúng là anh ta nên hận Từ Lượng, đúng là Từ Lượng nên nói với anh ta một lời xin lỗi.

Nhưng thật sự mà nói, Lôi Bằng căn bản cũng không phải ở trong ngục giam này mới đúng, nên Từ Lượng có nói xin lỗi hay không thì có ý nghĩa gì chứ?

Coi như không có Từ Lượng, cũng sẽ có Trương Lượng và Vương Lượng.

Tần Mộng Quân cùng Cao Thiên Hồng bị bắn chết, trong đó không chỉ có Tần Mộng Quân là cảnh sát, Cao Thiên Hồng lại là Phó cục trưởng cục công an huyện có mối quan hệ tốt rộng rãi. Vụ án này vô luận như thế nào cũng không thể trở thành án treo, vì con đường làm quan của rất nhiều người, Lôi Bằng phải là hung thủ, phải chết.

Người chết sẽ không mở miệng, vụ án này, ác mộng này mới có thể kết thúc.

Vì thế Từ Lượng có nói xin lỗi hay không, cũng có ý nghĩa gì đâu?

“Tôi phải đi rồi.” Lôi Bằng đứng lên mỉm cười, nói, “Thay tôi nói với Từ Lượng nói tiếng cảm ơn.”

Hiện tại cái gì anh ta cũng không quan tâm, anh ta chỉ muốn gặp lại Dương Dương một lần, gặp lại mẹ một lần.

Anh ta đã không thể đợi nữa!

Cửa thăm nuôi tù nhân từ từ mở ra, nụ cười trên mặt Lôi Bằng đột nhiên cứng lại.

Xuất hiện trước mắt anh ta không phải Dương Dương, cũng không phải mẹ, đó là một cô gái xinh đẹp xa lạ.

Cô gái kia muốn cùng anh ta bắt tay. Anh ta nhìn cô gái như hòa cùng ánh nắng trên cửa sổ.

“Cuối cùng cũng gặp được anh. Chào anh, Lôi Bằng, tên tôi là Nguyễn Vi.”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Cũ Không Tiếng Động* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.